

நிறைந்த அன்புடன்... அணிந்துரைகள்

நெஞ்சம் நிறைந்த அய்யா இரா. இளவரசு அவர்கள்
மறைந்து ஓராண்டு நிறைவுறுகிறது. அவரது முதலாம் ஆண்டு
நினைவாக இந்நூல் மீள்பதிப்பாக வெளிவருகின்றது.

முனைவர் இரா. இளவரசு
மேனாள் பேராசிரியர் & தலைவர்
பாரதிதாசன் உயராய்வு மையம்
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

அமிழ்தம் பதிப்பகம்

நூற் குறிப்பு

- நூற்பெயர் : **நீறைந்த அன்புடன்...
அணிந்துரைகள்**
- ஆசிரியர் : முனைவர் இரா. இளவரசு
- பதிப்பாளர் : இ. வளர்மதி
- மறுபதிப்பு : 2015
- தாள் : 16 கி வெள்ளைத் தாள்
- அளவு : 1/8 தெம்மி
- எழுத்து : 11 புள்ளி
- பக்கம் : 168
- நூல் கட்டமைப்பு : இயல்பு (சாதாரணம்)
- விலை : உருபா. 160/-
- படிகள் : 1000
- நூலாக்கம் : மதர்போர்டு
சென்னை - 14.
- அட்டை வடிவமைப்பு : டிராட்ச்கி மருது
- அச்சிட்டோர் : வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
வடபழனி, சென்னை - 26.
- வெளியீடு : **அமிழ்தம் பதிப்பகம்**
பி-11, குல்மொகர் அடுக்ககம்,
15பி, தெற்கு போக்கு சாலை,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
- விற்பனையகம் : **தமிழ்மண் பதிப்பகம்**
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
9444410654, 044-24339030

தோற்றம்: 12-6-1939

மறைவு : 22-1-2015

மீள்பதிப்பு

பேராசிரியர் இளவரசு என் நெஞ்சம் நிறைந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளிலும் தனித்தமிழியக்கக் கொள்கைகளிலும் பேரீடுபாடு கொண்ட பெருந்தமிழ் அறிஞர். தனித்தமிழியக்க முன்னோடிகளில் முன்னவர். தனக்கென வாழாது தமிழ்க்கென வாழ்ந்தவர் என் தமிழ் வாழ்வில் என்னைத் தூக்கி நிறுத்திய பெருமக்களில் இவருக்குப் பெரும் பங்குண்டு. கொள்கையில் உறுதியும், அஞ்சா நெஞ்சமும், எந்த நிலையிலும் யாரிடமும் தலைதாழா தன்மானப் பேராசான்.

இப்பெருந்தமிழ் அறிஞர் மறைந்து ஓராண்டு முடிந்து விட்டது. என்போன்றார்க்கு அவர் மறைந்தார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரோடு பழகிய நாட்கள் என் நெஞ்சில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் நினைவுகள். மலேசியத் திருமண்ணில் மொழிநூல் கதிரவன், மொழிஞாயிறு பாவாணர் நூற்றாண்டை ஓட்டி தமிழ்மண் பதிப்பகம் வெளியிட்ட நூல்களின் அறிமுக விழா 2002 இல் நடைபெற்றது. நாங்கள் இருவரும் கலந்துகொண்ட அந்த நிகழ்வுகளை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். கண்களில் நீர்வழிய அவருடைய நினைவாக அவர் எழுதிய அறிவுச் செல்வங்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் பயன்கொள்ளும் வகையில் மீள் பதிப்புச் செய்வதை என் கடமையாகக் கொள்கிறேன்.

நிறைந்த அன்புடன் அணிந்துரைகள்

பல தலைமுறையாகச் செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்த குடும்பம் இளவரசு அவர்களின் குடும்பம். செல்வச் செழிப்பின் மறுபக்கம் ஆணவம், அதிகாரத்திமிர், எடுத்தெறியும் பேச்சுத் தோரணை என்பதைத்தான் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இளவரசு அவர்களின் இயல்பே எளிமை, அன்பு, அரவணைப்பு. இத்தகைய தூய்மைப் பண்புகளின் உருவமாகத் திகழ்ந்தவர் பேராசிரியர் இளவரசு அவர்கள்.

மடல்களின் இறுதியில் நிறைந்த அன்புடன் என்று எழுதி கையொப்பமிடுவார் இளவரசு. இதைப் போலவே இளரவசு அவர்கள் எழுதும் அணிந்துரைகளிலும் நிறைந்த அன்புடன் என்று எழுதி கையெழுத்திடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

அணிந்துரைகள் அடங்கிய தொகுப்பு நூலுக்குப் பெயர் சூட்டுவது குறித்துக் கலந்துரையாடியபோது நண்பர் கே.எம். வேணுகோபால் நிறைந்த அன்புடன் என்ற பெயர் சூட்டலாம் என்று சொன்னார். இதைப்பேராசிரியர் இளவரசு அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மூத்த எழுத்தாளர், பெரும் பேராசிரியர், அறிமுக எழுத்தாளர், இளம் ஆய்வாளர் என்று எந்த வேறுபாடும் பாராட்டாது அணிந்துரை எழுதுவதற்கான நூலை ஆழ்ந்து படிப்பார். நூலாசிரியரின் அறிவெல்லையையும் தாண்டி தேடுவார், அணிந்துரையில் திரட்டித்தருவார்.

தன்னுடைய நூலுக்குப் பேராசிரியர் இளவரசு அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையைப் பற்றி எழுத்தாளர் சு. சமுத்திரம் “பேராசிரியர் இளரவசு அவர்கள் எழுதியதைப் போல எவரும் எழுதியதில்லை. நானும் எழுதியதில்லை. அவருடைய முன்னுரை ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் மேலான உழைப்பை எடுத்துக் கொள்ளும் தீவிர வாசிப்பாகவும் நம்மவர்களை அடையாளம் காட்டவேண்டும் என்ற தோழமையாகவும் வெளிப்பட்டது” என்று குறிப்பிடுவார்.

அன்பு நிறைந்த என்பதைக் கூட பொறுக்க மாட்டாத பேராசிரியர் இளவரசு அவர்கள், ‘கண்டேன் சீதையை’ என்பதைப்போல நிறைந்த அன்புடன் என்று நிறைவை முழு நிலவாகக் குளிரூட்டி வைப்பார்.

மணிவிழா வெளியீடாக 2002 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நூல் 2016 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியரின் முதலாண்டு நினைவேந்தல் நிகழ்வை ஓட்டி வெளிவருகிறது. இரு பதிப்புகளையும் ‘தமிழ்மண்’ பதிப்பகமே வெளியிட்டு தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது.

உள்ளே

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்		7
பாரதிகண்ட கல்வியும் பெண்மையும்	1981	13
தனித்தமிழ் வளர்ச்சி	1984	16
பாரதிதாசன் நாடகங்கள் - ஒரு பார்வை	1987	21
ஆங்கிலம் வெற்றிவாகை சூடிய வரலாறு	1991	25
தனித்தமிழியக்கம்	1992	28
தமிழ் ஆட்சிமொழி - சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்	1994	34
இந்திய தேசிய ராணுவம் தமிழர் பங்கு	1995	36
சீவக சிந்தாமணியின் அகவடிவமும் அமைப்பு வடிவமும்	1997	40
நூற்றாண்டுத் தமிழ் வளர்ச்சி	1999	42
புலவர் வி. பொ. ப. வின் தமிழிலக்கியச்சொல் அகரமுதலி	1999	45
பாவாணர் தமிழ்மரபுரைத் திறன்	2000	48
நச்சினார்க்கினியரின் இலக்கியத் திறனாய்வு	2000	52
பாவேந்தர் பாடல்களில் பெரியார் சிந்தனைகள்	2000	57
பாரதிதாசன் பாடல்களில் அகமும் புறமும்	2000	60
தியாகி சங்கரவிங்கனார் வரலாறு	2000	66
தமிழ் ஞாயிறு	2000	69
பாரதிதாசன் பரம்பரை	2001	73
தமிழ் வளர்த்த மூவர்	2002	76
காலம் எனும் காட்டாறு	2002	79

பாடல்கள்

தமிழ்நாடு	1976	86
நாச்சியப்பன் பாடல்கள்	1981	94
தேடுகின்றேன்	1981	106
சிறையில் பூத்த சிந்தனைப் பூக்கள்	1983	110
காற்றின் கைகள்	1985	115
மலையமான் கவிதைகள்	1989	127
அமெரிக்காவில் பெருங்கவிக்கோ	1998	129
காற்றுக்கு வயதில்லை	1999	133

புனை கதை

சுமைதாங்கிகள்	1978	139
இப்படியும் உறவுகள்	1980	144
நீலம் பயிராகும் வானம்	1988	151
ஈச்சம்பாய்	1998	158

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்

ஒரு நூல் ஓராயிரம் பெருமைகளுக்கு உரியதாயினும் 'பாயிரம்' பெற்றிலதேல் அது பனுவல் ஆகாது என்பது முன்னோர் முடிபு. பாயிரத்தின் பகரக்குறியீடுகளாக முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நூன்முகம், புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை ஆகியன குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலும் ஆட்சியிலிருப்பவையாகக் கருதத்தக்கன முகவுரை, அணிந்துரை, நூன்முகம் ஆகியன. இவற்றுள்ளும் அணிந்துரை என்பதே அதிகஅளவில் ஆளப்படுகின்றது. அதுவும் நூலாசிரியனால் எழுதப் படுவதைப் பெரும்பாலும் குறிக்காமல் அந்நூல் பற்றிப் பிறர் எழுதுவதைக் குறித்து நிற்பது இன்றைய வழக்காறு. 'நூலினது பெருமை முதலியன விளங்க அணிந்துரைப்பது அணிந்துரை' என்னும் உரையாசிரியரின் விளக்கம் உளங்கொளத்தக்கது.

'நூல் பாதி அணிந்துரை பாதி' என்னும் புதுமொழிக்குப் பொருள்தரும் வகையில் பலபெருமக்களின் பாராட்டுரைகளை மாலையாக்கி அணிந்து வரும் நூல்கள் பல. ஒருமுறை தொலைக்காட்சி ஒன்றில் நூல் மதிப்பீட்டு நிகழ்ச்சியில் அணிந்துரை மாலை பூண்ட ஒரு 'பெரியவரின்' நூல் பார்வைக்கு வந்தது. நெற்றிக்கு வைக்கும் பொட்டு முகம் முழுவதும் வைக்கப் பட்டிருந்தால் எப்படியிருக்கும்? அந்நூலின் 'அழகு' அப்படியிருந்தது. அந்நிகழ்ச்சியில் அதனைக் குறிப்பிட்டேன். நூலாசிரியர் வருத்தப்பட்டார் என்று கேள்வி!

சிலர்க்கு அணிந்துரை பெறுவது ஒரு தொழில்நுட்பம்! 'இவர் இந்த உயர் பொறுப்பில் இந்த நிறுவனத்தில் இருக்கிறார் அல்லது நாளை இருப்பார்; நமக்கு உதவுவார்' என்று ஆள்பார்த்து அணிந்துரை பெறுவர் அத்தகையர்.

எது எவ்வாறாயினும் தக்கார் அணிந்துரை நூலின் தரம் நிறுத்துக் காட்டும் தகைமை சான்றது. அத்தகு அணிந்துரைகளைப் படித்த பின்னரே நூலுள் நுழைவது என் பழக்கம்.

என் உடைமைகளுள் மனத்துக்கு மிகவும் பிடித்தது நூற்செல்வம். நல்ல நூல் என் உடைமை ஆகும்போது நான் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு உவமை இல்லை. 'இந்த நூல்களையெல்லாம் இறப்பதற்குள் படித்துவிடுவோமா'

என்னும் ஏக்கம் என்னுள் எழுவதுண்டு. தகுதிமிக்க நூல்களைப் படித்து அதற்குமுன் அறியாதவற்றை உணர்ந்துகொள்கின்றபோது அடையும் இன்பம் 'அவள்' வார்க்கும் இன்பத்தினும் அடர்த்தி மிக்கது. எனக்குப் பிடித்த 'படித்தல்' நுகர்வின் ஒரு பகுதியாகவே இந்த அணிந்துரைகளும் எழுதப் பெற்றன.

காலவோட்டத்தில் நூல்களை எவ்வாறு துய்த்தேன் என்பதை மேலோட்டமாக இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன். உலகை உயர்த்திய சான்றோர்கள் பற்றி வெ.சாமிநாதசர்மா தீட்டிய ஓவியங்களைப் பட்டப்படிப்பு மாணவப் பருவத்திலேயே பயின்றேன். ஒரு மழைக்காலக் காலைப்பொழுதில் கையிலெடுத்த கண்ணதாசன் கவிதைகளில் பகல் உணவையும் மறந்து படிந்து கிடந்தேன். பல்துலக்கிப் பசியாறவும் மறந்து மணிவண்ணனின் 'குறிஞ்சிமலரை' முகர்ந்து நெகிழ்ந்ததை என்னென்பேன்! பிளாபர்ட்டின் 'மேடம் பவாரி', கார்க்கியின் 'தாய்', தால்சுதாயின் 'அன்னா கரீனா', பாரப்பிரத்தின் 'இரத்தம் படிந்த அடிச்சுவடுகள்', தகழியின் 'செம்மீன்', சானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்', சண்முகசுந்தரத்தின் 'அழியாக்கோலம்' என எத்தனை எத்தனையோ படைப்புகள் என்னை ஆட்கொண்டன. சங்க இலக்கியத் தரமான பாடல்களின் மதிப்பைப் புதுமைப்பித்தன், செயகாந்தனின் சில சிறுகதைகள் என்னிடம் பெற்றன. அண்ணாவின் 'தம்பிக்கு' மடலைப் படிக்கக் காத்திருக்கும் தவிப்பு, உலகப் பலகணியாய் உள்ளத்தோடு உறவாடும் அந்தக் கடிதம் இந்த வாரம் திராவிட நாடு இதழில் இடம்பெறாமல் போய்விடுமோ என்ற ஏக்கம்! இப்படி எண்ண இயலாத எத்தனையோ பொழுதுகளில் ஏடுகளின் பிடியில் இணைந்து கிடந்தேன். மு.வ.வின் நூல்கள், காண்டேகரின் புதினங்கள், கல்கி, அகிலன், செக்சிப்பியன், நா.பார்த்தசாரதி ஆகியோரின் இதழ்களில் படங்களோடு வந்த தொடர்கதைகள் முதலியவை பட்டவகுப்பை முடிக்கும் முன்பே என்னிடம் இருந்தன.

நயம் பயக்கும் நூல்களை நவிலும் ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதியே தொடக்கத்தில் அணிந்துரை எழுத முற்பட்டேன். என்னை அறிந்தவர்கள், நன்கு பழகியவர்கள் அணுகும்போது என்னால் மறுக்கமுடியவில்லை. இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள அணிந்துரைகள் பல இவ்வாறு அளிக்கப் பட்டவையே. விதிவிலக்காகப் பார்த்தறியாத சிலர்க்கும் அணிந்துரைகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. காட்டாக நீண்ட காலத்தண்டனை பெற்றுக் கடலூர் சிறையிலிருந்த ஒருவர் (தமிழிந்தியன்), சிங்கள அரசால் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறிதொருவர் (சுப்பிரமணியம் பரமேசுவரன்) ஆகியோரின் படைப்புகளைச் சுட்டலாம்.

இத்தொகுப்பில் அமைந்தவை அணிந்துரை, ஆய்வுரை, பரிந்துரை எனும் பல தலைப்புகளோடு 'இதோ ஒருவர்', 'தமிழே நலந்தானே?', 'உரையாடல்' முதலிய புதிய தலைப்புகளிலும் இடம்பெற்றவை. இப்போது ஒரு மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட பல பூக்களாய் உங்கள் கைகளில்.

நூல்களை முழுமையாகப் படித்து அணிந்துரை வழங்கும் பழக்கம் உள்ளவன் நான். மிகவும் வேண்டிய ஓரிரு நண்பர்கள் விரைவில் வழங்கவேண்டுமென்று நெருக்கும்போது ஆற, அமரப் படிக்க இயலாமல் போயிருக்கிறது. சில நூல்களைப் பன்முறை படித்துப் பிழைகளைக் குறித்து, நூலாசிரியரிடம் கொடுத்து, உரிய திருத்தம் செய்யப்பெற்ற பின்னரே அணிந்துரை எழுதியிருக்கிறேன். திருத்தக்குறிப்புகளைப் பெற்றுச்சென்ற சிலர் அணிந்துரை பெறாமலேயே சில பிழைகளுடன் நூல்களை வெளியிட்டதும் உண்டு.

பொதுவாக என் அணிந்துரைகள் முதலில் நூலாசிரியர் அல்லது நுதலாசிரியர் பற்றிய சிறப்புக்குறிப்பைப் பெற்றிருக்கும். அடுத்து அந்நூலின் சிறப்புப் பங்களிப்பாகக் கருதத்தக்க செய்திகள் விளக்கப்பெற்றிருக்கும். இறுதியில் திருத்தம் பெற வேண்டிய ஓரிரு பகுதிகளைக் குறிப்பிட்டு மேலாய்வுக் குறிப்பைச் சட்டி, நூலாசிரியரை ஊக்கப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருக்கும்.

அணிந்துரையில் மென்மையாகச் சுட்டிக்காட்டும் சில குறைகளைக் கூடத் தாங்கமுடியாத 'வல்லவர்கள்' சிலர் அந்தப் பகுதியையே எனக்குத் தெரியாமல் அகற்றிவிட்டதும் உண்டு. குறைகளைச் சுட்டி நான் எழுதிய அணிந்துரையைப் பிறிதொருவரிடம் காட்டி மறுப்புரை போல இன்னொரு அணிந்துரையையும் இணைத்துக் கொண்டோரும் உளர். பிறிதொருவரின் கருத்துகளை மறுக்கும் தொல்லையை எனக்குத் தராத 'நல்லவர்கள்' இவர்கள்! என்னால் கையாளப்பட்ட தொடர்கள் அப்படியே அணிந்துரையில் இடம்பெறின் விற்பனை நோக்கில் பாதிப்பு வருமோ என்று கருதி அவற்றை மாற்றி, நான் கனவிலும் கருதாத சில தொடர்களை இட்டு நிரப்பியவர் உளர். பொருட்பகுப்பில் நான் அமைத்திருந்த பத்திகளைச் சிதைத்துச் சொற்றொடர் சொற்றொடராகப் பிரித்து 'எளிமைப் படுத்தியவர்கள்' இருக்கின்றனர். பெரும்பாலும் அணிந்துரைகளின் முன்னெழுத்துப்புகள் என்னிடம் இல்லாத நிலையில் இவற்றைச் சரிசெய்ய இயலவில்லை.

அண்மையில் மறைந்த மதிப்பிற்குரிய கவிஞர் நாரா.நாச்சியப்பனின் பாடல்களுக்கு எழுதிய அணிந்துரையில் 'ஏன் பிறந்தாய்?' என்னும் தலைப்பிலமைந்த பாடல் கண்ணதாசனின் 'தவிப்பதற்கோ பிள்ளை?' என்னும் பாடலின் சாயலைக் கொண்டிருப்பதாக எழுதியிருந்தேன். அதைச் சிறிதும் மாற்றாமல் அவ்வாறே இடம்பெறச் செய்த அவர் பின்னொருநாள் அதனைக் குறிப்பிட்டுக் 'கண்ணதாசனின் பாடல் எழுதப்படுவதற்குச் சில ஆண்டுள் முன்னரே என் பாடல் இயற்றப்பெற்றது' என்று அமைதியாகக் கூறினார். பாடல்களின் காலத்தை அறியாத என் மதிப்பீட்டுக்குறையை நான் உணர்ந்தேன். 'ஈச்சம்பாய்'க்கு எழுதிய நீண்ட அணிந்துரைக்கு ஆங்காங்கே பொருத்தமுற உள்தலைப்புகளிட்டு அழகு சேர்த்தார் நண்பர் சமுத்திரம்.

அணிந்துரைகள் பாடல்கள், புனைகதைகள், ஆய்வுநூல்கள் முதலிய பலவகைப் படைப்புகளுக்கு எழுதப்பெற்றவை. இரண்டு பக்கக் குறுகிய அளவின் சில. காலங்கருதியும் நூலாசிரியர் வேண்டுகோட்கிணங்கியும் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டவை அவை. ஓர் அணிந்துரை எந்த நூலுக்காக எழுதப்பட்டதோ அந்த நூலில் இடம்பெறவில்லை. வெளியிட்டவரின் விரைவுப் போக்கால் ஏற்பட்ட விளைவு இது. (தமிழ் இலக்கியச்சொல் அகரமுதலி - வி.பொ.ப.)

ஆய்வியல் நிறைஞர், முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேடுகளும் அணிந்துரைகளைப் பெற்றுள்ளன. என் இனிய நண்பர் வ. அழகுமுத்து (வி. ஏ. எம்.) அவர்களின் 'இப்படியும் உறவுகள்' என்னும் இரண்டாம் புதினத்திற்கு எழுதப்பட்டுள்ள அணிந்துரை புதுவகையில் அமைந்தது. புதினக்கதை மாந்தர்களோடும் படைப்பாளியோடும் தனித்தனியாக நான் உரையாடும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டது. இன்று படிக்கும்போதும் அது இனிமையாகத் தான் இருக்கின்றது.

பலர்க்கும் பிடித்தவையாகப் பாராட்டப்பெற்ற அணிந்துரைகள் சில. அவற்றுள் ஒன்றைப் பற்றிய சில செய்திகளை இங்குப் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். நண்பர் கவிஞர் அமுதபாரதி ஒரு கவிதைத்தொகுப்பிற்கு அணிந்துரை கேட்டார். குறித்த காலத்தில் அளிக்க இயலவில்லை. 'காற்றின் கைகள்' என்னும் அடுத்த நூலை எடுத்து வந்து 'இதற்கு எழுத வேண்டும்' என்றார். மகிழ்ச்சியோடு இசைந்தேன். 'ஐக்கூ' கவிதைகளின் தொகுப்பு அது. சென்னை ஆசிய ஆய்வியல் நிறுவனத்தின் இயக்குநராயிருந்த சப்பானிய அறிஞருடன் கலந்து பேசினேன். அவர் அளித்த நூல்களைத் துருவினேன். ஐக்கூ தொடர்பான செய்திகள் கிடைத்தன. இப்பாத்தொடர்பில் பாரதியார், பாரதிதாசன் குறிப்புகளை வைத்துத் தமிழ் யாப்பின் எளிமை, குறுமை பற்றிய செய்திகளையும் உள்ளடக்கி நெடிய அணிந்துரை ஒன்று எழுதப்பட்டது. ஆய்வாளரின் பார்வை ஐக்கூவில் அதிகமாகப்படாத காலத்தில் எழுதப்பட்ட அவ்வணிந்துரை பலரைக் கவர்ந்திருக்கிறது. நூலை மதிப்பீடு செய்த 'இந்து' முதலிய இதழாளர்கள் அணிந்துரைபைத் தனித்துக் குறிப்பிட்டனர். சென்னையில் ஒருநாள் என்னைச் சந்தித்த கவிஞர் மீரா 'என்ன இப்படி அசத்தியிருக்கிறீர்கள்! என்று கேட்டார். எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. பின்னர் சொன்னார் 'காற்றின் கைகள் அணிந்துரையைப் பார்த்தேன். நிறைய செய்திகள்; எனக்கு வியப்பாக இருந்தது' என்று பாராட்டினார்.

தஞ்சையில் எட்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு. அதனை ஒட்டி மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையினர் ஐக்கூ கவிதைகள் தொடர்பான நூலொன்றை வெளியிட்டனர். அதனை வெளியிடுமுன்பு மதுரைப் பேராசிரியர் ஒருவர் என்னிடம் கைகுலுக்கிக் 'காற்றின் கைகளுக்கு எழுதிய அணிந்துரையைப் படித்தோம். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நிறைய செய்திகளைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்' என்று பாராட்டினார். ஐக்கூ

தொடர்பான அவர்களின் நூல் வெளிவந்ததும் அதனைப் புரட்டினேன். அந்நூலில் எனக்குப் பின்னர் ஐக்கூ பற்றிக் குறிப்பிடும் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் பலரின் பெயர் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருந்தது. என் பெயர் எங்கும் இல்லை. கைகுலுக்கிப் பாராட்டிய நண்பரை நினைத்துக் கொண்டேன்.

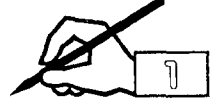
'என்றும் தமிழோடு இருப்பவர்' என்பதே இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள அணிந்துரைகளில் இறுதியாக எழுதியது. உலகை இனங்காணத் தொடங்கிய இளமை தொட்டு இறுதிக்காலம் வரை தொடரும் ஒரு பிணைப்பை நினைவுகூரும் அணிந்துரை இது. முனைவர் மு. தமிழக்குடிமகன் அவர் நூலுக்கான அவ்வணிந்துரையைப் படித்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து கண் கலங்கியதைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

இத்தொகுப்பை இவ்வாறு வெளியிடவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, முன்னசுப் படிகளைப் பன்முறைப்படித்து, இதற்கு ஒரு வடிவம் தந்தவர்கள் இனிய தோழர்கள் வைகறை வாணன், க.சந்திரசேகரன், பாலமுருகன் ஆகியோர்.

பதிப்புலக வரலாறு காணாத வகையில் மொழிஞாயிறு பாவாணர் நூல்களைப் பெரும்பொருட்செலவில் அரும்பாடுபட்டுத் தமிழ்கூறு நல்லுலகிற்கு அளித்துதவிய மொழிக்காவலர் என் இனிய நண்பர் கோ.இளவழகன் இந்நூல் வெளிவரவேண்டும் எனப் பெரிதும் விரும்பினார். தமிழ்மதி பதிப்பகத்தார் மனமுவந்து இந்நூலை வெளியிடுகின்றனர்.

நண்பர் மதிவாணன், தம்பி அரங்கராசு. அச்சப்பணி, கட்டுமானப் பணி ஆகிய அனைத்திலும் பங்குகொண்ட அனைவருக்கும் அகமார்ந்த நன்றி.

நிறைந்த அன்புடன்
இரா.இளவரசு

பாரதி கண்ட கல்வியும் பெண்மையும்

பல ஆண்டுகள் கல்வித் துறையில் பணியாற்றிய பன்னூல் ஆசிரியர் ஒருவர், " பாரதியின் கல்விச் சிந்தனைகள்" பற்றிப் பேசுகிறார் எனத் தெரிந்து அக்கூட்டத்திற்குச் சென்றேன். பாரதியாரின் கவிதைகளி லிருந்து மூன்று நான்கு மேற்கோள்களைக் காட்டியதோடு சரி. உரைநடைப் பகுதிகளை அவர் தொடவே இல்லை; எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். அந்த ஏமாற்றத்தைப் போக்கி மன நிறைவு அளிக்கும் வகையில் பேராசிரியர் மு. கோவிந்தராசனாரின் 'பாரதி கண்ட கல்வியும் பெண்மையும்' என்னும் இந்த நூலின் முற்பகுதி அமைந் திருப்பது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

பாரதி கல்விபற்றிய தன் கருத்துக்களைக் தெளிவாகவும், முழுமை யாகவும் சுட்டுரைகளிலேயே குறிப்பிடுகின்றான். அப்படைப்புக்களை எல்லாம் முழுமையாக நுணுகி நோக்கிப் பேராசிரியர் மு.கோ. இந்நூலை உருவாக்கியிருப்பது பாராட்டிற்குரியது.

குழந்தைக் கல்விபற்றி, பாரதி குறிப்பிடுவது யாது? பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமையினை அவன் எப்படி வலியுறுத்துகிறான்? தேசியக் கல்வி என்னும் அடிப்படையில் அவன் தரும் திட்டம் யாது? இந்த வினாக்களுக்கான விடைகள் நூலில் விளக்கம் பெறுகின்றன.

திருக்குறள் நாலடியார் முதலிய தமிழ்நூல் அறிவு, மொழிப்பற்று, நாட்டுப்பற்று, உடல்வளம் உடையவர்களே ஆசிரியர்களாக வேண்டு மெனவும், தொழிலாளர்கள் பயிலும் வகையில் இராப்பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்த வேண்டுமெனவும், மாணாக்கர்களுக்குப் பல்வேறு தொழில்கள் பற்றிய அறிவு, புலியியல், வானியல், வரலாற்றியல், ஊராட்சி முறை, விளையாட்டுப் பற்றிய அறிவு, கல்விக்கூடங்களில் அளிக்கப்படுவ தோடு மதப்படிப்பும் வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் பாரதி கருதியதை இந் நூல் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

'மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்' எனக் கிளர்ந்தெழுந்து, "ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்

அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்கும்'' என அறிவுறுத்தி, 'காதல் செய்யும் மனைவியே சக்தி, கடவுள் நிலை அவளாலே எய்த வேண்டும்' எனப் பெண்மையைப் போற்றுகிறான் பாரதி. பாரதி கண்ட பெண்மையைப் பல கோணங்களில் விளக்கிக் காட்டுகிறது இந் நூலின் இரண்டாம் பகுதி.

'வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும் வழக்கத்தைப்' பாரதி சாடுவதையும், விதவையர் மறுமணம் பற்றிய காந்தியடிகளின் கருத்தை, 'ஸ்ரீமான் காந்தி சொல்லும் உபாயம் ஞாய விரோதமானது, சாத்தியப்படாதது பயனற்றது' எனக் கண்டிப்பதோடு 'எல்லா விதவைகளும் மறுமணம் செய்துகொள்ள இடம் கொடுப்பதே இந்தியாவில் மாதருக்குச் செய்யப்படும் அநியாயங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரிதான இந்த அநியாயத்திற்குத் தகுந்த மாற்று. மற்றப் பேச்செல்லாம் வீண் கதை'' எனத் துணிந்துரைப்பதையும் இந் நூல் தெளிவாக்குகிறது.

ஒப்பீட்டு நிலையில் பெண்மை பற்றிய செய்திகள் சொல்லப் பட்டிருப்பது இந் நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

''அழகை வருணிப்பதில் மற்ற புலவர்களுக்கும் பாரதியாருக்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. பெண்ணின் அழகைப் பாடுகின்ற பொழுது ஓர் அழகிய தெய்வமாகவே காட்டுகின்றார். மற்ற புலவர் களின் வருணனையில் காம உணர்வு யிக்கு இருக்கும். பாரதியின் பாடலில் தெய்வீக உணர்வு இழையோடும்.''

''சுந்தரம் பிள்ளையின் சீர்சால் கருத்துகள் பல பாரதியின் பாடல்களில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்பதைக் கற்றறிந்தார் ஒப்பிட்டாயுந் திறனுடையார் மட்டுமே அறிதல் கூடும்''

''ஆண்களுக்கும் கற்பு வேண்டுமென இவருக்கு முன்னர் யாரும் கூறியதில்லை. முதற்கண் மொழிந்த பெருமையைத் தட்டிச் செல்பவர் பாரதியாரே.''

நூலாசிரியரின் இத்தகு கணிப்புகள் அவரை ஓர் ஆராய்ச்சியாளராக நிலைநிறுத்துவதோடு மேலாராய்ச்சிக்கும் வழி காட்டுகின்றன.

தொல்காப்பியக் களவியல், கற்பியல்களில் கூறிய செய்திகள் பாரதி பாடல்களில் உலா வருவதை ஆசிரியர் விளக்கமாகப் பேசும் பகுதி அவர் தம் ஒப்பீட்டுத்திறனை உணர்த்துகின்றது.

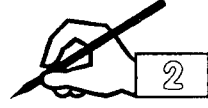
இஃது ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் எனினும் இதன் மொழிநடை எதுகை, மோனை அடுக்கோடு ஆற்றோட்டமாகச் செல்கிறது. நூலாசிரியர் ஒரு கவிஞர் என்பதை உணர்ந்து கொள்கின்றோம். தொல்காப்பியம் தொடங்கி நூலாசிரியரின் இருட்டறையிலே உலகம் வரை ஏராளமான தமிழ் நூல்களிலிருந்தும், உருசோ முதலிய அயல் நாட்டறிஞர்கள்

தொடங்கி அண்ணா முதலிய இந் நாட்டறிஞர் பலரின் கருத்துகளிலிருந்தும் பொருத்தமான பகுதிகளைத் திரும்பட மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பது ஆசிரியரின் அஃகியகன்ற அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. பெண்கள் ஆண்களை அடிமைப்படுத்த விரும்புவதாகவும், அதனால் பள்ளி இறுதி வகுப்புவரை பெண்கள் படித்தால் போதுமென்றும் நூலாசிரியர் அவரின் பாடலையே மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிடுவது மறு ஆய்வுக்குரியது.

நூற்றாண்டு விழாவையொட்டிப் பாரதி பெயரில் பற்பல நூல்கள் புற்றீசலாக வெளிவருகின்றன. மண்டிக் கிடக்கும் நூற் புதர்களிடையே மணம் பரப்பும் சில மலர்களில் ஒரு மலராய்- நறுமலராய் இந் நூல் திகழ்கின்றது. பாரதி ஆர்வலர் - ஆய்வாளர் இதனை வரவேற்பார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை. பன்னூலாசிரியராகிய இந் நூலாசிரியர் இத்தகு இன்னூல் பலவற்றை இனியும் தரவேண்டும் என்பது. என் வேண்டுகோள்.

■

1981

தனித்தமிழ் வளர்ச்சி

‘தனித்தமிழா? அப்படியொன்றிருக்கின்றதா?’ எனக் கண்ணை மூடிக் கொண்ட பூனைகள் சில கேட்டன.

‘தனித்தமிழ்! தனித்து அமிழ்! தனித்து அமிழப் போகிறார்கள்’ எனச் சில நரிகள் நகைத்தன.

‘தனித்தமிழில் சிறுகதை எழுத இயலாது, புதினம் புனைய முடியாது’ எனச் சில காக்கைகள் கணித்தன.

இந்தப் புறக்கணிப்பு, கிண்டல், கணிப்பு முதலியவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளித் தவிர்க்கவியலாத வொன்றாய்த் தனித்தமிழ் நிலைபெற்றுவிட்டது. இதற்கு வேறெங்கும் போய்ச் சான்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. முன்குறித்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களே அன்று எழுதிய தமிழையும் இன்று எழுதுகிற தமிழையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் போதும். ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட ஆனந்தவிகடன் இதழையும் இப்போதைய ஆனந்தவிகடனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலே உண்மை விளங்கும். தனித்தமிழியக்கத்தார் மனநிறைவு கொள்ளும் அளவு மாற்றம் ஏற்பட்டு விடவில்லையென்றாலும் கலப்புத்தமிழின் மேலாண்மை கலகலத்துப் போயிருப்பது கண்கூடு.

மொழித்தாய்மை இயக்கம் என்பது மூன்று நான்கு தனிப்பட்ட மாந்தரின் விருப்ப விளைவு அன்று. திட்டமிட்டு ஓரினத்தின் மொழி, கலை, பண்பாட்டுக் கூறுகள் சிதைக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து அந்த இனம் அச் சிதைவுகளைச் சீர்செய்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கிளர்ந்தெழும் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஒருபகுதியே மொழித்தாய்மை இயக்கம். ஒட்டுமொத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் காலத் தேவையை உணர்ந்து கொள்ள மறுப்பவர்கள் மக்களால் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது வரலாறு. அறுபத்தேழிலிருந்து தமிழக ஆட்சியாளர்கள் மொழித்தாய்மைக்கு அரணானவர்களாகவே இருந்தாக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டிருப்பதை மனங்கொள வேண்டும்.

தனித்தமிழ் நிலைபெற்றதோடு நாளும் கிளைவிரித்து நிழல் பரப்பும் ஆலென வளர்கிறது என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது இந்தத் 'தனித்தமிழ் வளர்ச்சி' நூல். எழுபத்தெட்டில் புதுவையில் தொடங்கப் பட்ட 'தனித்தமிழ்க் கழகம்', தனித்தமிழியக்க, தனித் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுப் பெறுபேறுகளைத் துலக்கிக்காட்டிப் புதிய உரஞ்சேர்க்கும் பணியைத் திறம்படச் செய்துவருகிறது. அப் பணியின் ஒரு பகுதியாக க.தமிழமல்லனால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவரும் இந் நூல் ஆறு கட்டுரைகளைக் கொண்டது.

''தனித்தமிழ் இயக்கத்தினர் புதுமைப் படைப்பிலக்கியத் துறையில் போதிய கருத்துச் செலுத்தவில்லை (நான் மட்டும் விதிவிலக்கு)'' என்னும் அறிவிப்போடு திரு. தி.நா.அறிவுஒளி எழுதியுள்ள 'தனித்தமிழ்ப் புதினங்கள்' எனும் கட்டுரை மறைமலை அடிகள், தி.நா. அறிவு ஒளி, நீ. தங்கவேலன், இலங்கை அருளர், சிங்கை மா.இளங்கண்ணன் முதலிய பலரின் புதினங்களை மதிப்பிடுகிறது. ''தனித்தமிழ் நடைபயில் அமையாதவையாயினும் தமிழின உணர்வுடைய புதினப் படைப்புகளையும் காணல் வேண்டும்'' எனும் குறிப்போடு திருவாளர்கள் நாரண. துரைக்கண்ணன், அரு. இராமநாதன் முதலிய பலரின் படைப்புகளைப் பற்றியும் பேசுகிறது. மறை மலையடிகளின் இரண்டு புதினங்களைப் பற்றிய மதிப்பீடு காய்தல் உவத்தலற்ற முறையில் அமைந்துள்ளது. அவற்றின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிடுவதோடு ''சோழர் காலக்கதையில் துப்பாக்கி, பீரங்கி ஆகிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுவதாக அமைத்தெழுதியமை முரணுடையதாகும்'' எனவும் ''சில பகுதிகள் துப்பறியும் கதைபோல் அமைந்துள்ளன, மிகை நவீர்ச்சி, இயல்பு இகந்த நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன'' எனவும் குறைகளையும் சுட்டிச் செல்வது பாராட்டுக்குரியது. கட்டுரையாளர், தாம் எழுதிய ஆறு தனித்தமிழ்ப் புதினங்களைச் சிறிய அளவில் விளக்கி ''இவை குறித்த திறனாய்வும் மதிப்பீடும் ஏனைய அன்பர்களால் ஆற்றப்படவேண்டும். எதிர்காலம் இவை குறித்த தீர்ப்பை வழங்கக் கூடும்'' என விலகிக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத் தமிழினப் போராட்டப் புதினமாகிய அருளரின் 'லங்காராணி' பற்றி ''ஆண்மையும் ஆற்றலுமிக்க உண்மை வரலாற்றுப் புதினம் இது. தமிழர் அறிவை, ஆண்மையை, வாழ்வை இஃது உயர்த்தும். இந் நூல் தமிழரிடை மிகப்பரவவேண்டும். அப்போது தமிழன் தமிழனாவான்'' என்று மதிப்பிடுகிறார். சிங்கை மா. இளங்கண்ணனின் 'அலைகள்', ''சீனர் பழக்கங்கள், உணவு வகைகள், பழமைப்பற்று, விடாப் பிடிமை'' ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்துவதைச் சுட்டுகிறார். கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியை இன்னுஞ் செறிவாக எழுதியிருக்கலாம். எனினும் கட்டுரையாளரின் 'காமஞ்செப்பாது கண்டது மொழியும்' பாங்கு பாராட்டுக்குரியது.

'பாவாணரின் புதுச் சொல்லாக்கம்' எனும் பேராசிரியர் பூங்காவனத்தின் ஆய்வுக்கட்டுரை இந் நூலின் செறிவமைந்த கட்டுரை எனலாம். பாவாணரின் படைப்புகளை ஆய்வதால் விளையும் பன்முக நன்மைகளைத் தொடக்கத்தில் சுட்டிப் பின் புதுச் சொல்லாக்கத்தின் தேவைகள், பாவாணரின் புதுச்சொல்லாக்கம் நிகழிடங்கள், பாவாணரின் சொல்லாக்க நெறிமுறைகள், பாவாணரின் சொல்லாக்கச் செலவு, பல துறைப் புதுச் சொல்லாக்கங்கள் ஆகிய தலைப்புகளில் செய்திகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. பாவாணர் "நூல், கட்டுரை, பாட்டு, மேடைப் பேச்சு, உரையாடல், கடிதம் ஆகிய அவர் தம் எண்ண வெளிப்பாட்டு வாயில்கள் அனைத்திலும் சொல்லாய்ந்தார்; சொல்லாக்கினார்; சொல்லாராய்ச்சியின்றி அவரால் எண்ணவும் எழுதவும் பேசவும் இயலாது என்று கூறுமளவிற்கு அவர் அதில் மூழ்கியிருந்தார்" என்னும் கட்டுரையாளர் கருத்து பாவாணரைப் படம்பிடிக்கிறது. தம் கருத்துக்கு அரணாகப் புலவர் வி. பொ. ப. அவர்கட்குப் பாவாணர் எழுதிய மடல்களில் நிகழ்ந்த சொல்லாய்வுகளைக் குறித்திருப்பது கட்டுரையாளரின் உழைப்பையும் நுணுகி நோக்குந் திறனையும் புலப்படுத்துவதாகும். பாவாணரின் சொல்லாக்க நெறிமுறைகளை, மீட்டல், புதுக்கல், உருவாக்கல், மொழி பெயர்த்தல், அயற்சொல்ஆளல் என ஐவகையாகப் பகுத்துச் சான்றுகளுடன் விளக்கிச் செல்வதும், தமது சொல்லாய்வுச் செலவில் பாவாணரே எங்ஙனம் மாற்றம் பெற்று வளர்ந்து வந்துள்ளார் எனப் புலப்படுத்துவதும், பாவாணர் கொடுத்த பலதுறைச் சொல்லாக்கங்களைப் பாகுபடுத்திக் கட்டுரையிறுதியில் பட்டியலிட்டிருப்பதும் பெரிதும் பயன்படுவன. சிறந்த ஆய்வுக்கட்டுரையொன்றை அளித்துள்ள பேராசிரியர் பூங்காவனத்திற்கு நிறைந்த பாராட்டுகள்.

திருவாட்டி சாரதா நம்பிஆரூரன் அவர்கள் 'நீலாம்பிகை அம்மையாரின் தனித்தமிழ்ப்பணி' எனும் கட்டுரையில் அம்மையார் வாழ்நாள் முழுதும் தனித்தமிழ் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தமையை விளக்குகிறார். தனித்தமிழியக்கத் தோற்றத்தில் அம்மையாரின் இடம், குடும்பத்தில் தனித் தமிழாட்சி, அம்மையாரின் நூல்கள் பற்றிய விளக்கம் முதலியன கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழைப் பற்றிய வினாக்களுக்கு அம்மையார் அளித்துள்ள விடையாகக் கட்டுரையில் தரப்பட்டுள்ள பகுதிகள் பயனும் சுவையும் பயப்பன. மறைமலையடிகளின் குடும்பவழி உறவினரான பேராசிரியர் சாரதா நம்பி ஆரூரனிடமிருந்து இன்னும்பல செய்திகளை எதிர்பார்க்கிறேன். இக் கட்டுரை ஓர் அறிமுகக் கட்டுரையாகவே அமைகின்றது.

தனித்தமிழ் வளர்ச்சியில் இதழ்கள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகின்றன. அவற்றுள் 'தென்மொழி' க்குரிய இடம் தலைமை

சான்றது. தமிழம், மாணாக்கன், அறிவு, கைகாட்டி, முதன்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, வல்லமை, வேந்தம், நெய்தல், தமிழியக்கம், தமிழ்ச்சுடர் முதலிய பல இதழ்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டியவை. பழனியிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'தமிழ்ச்சுடர்' எனும் இதழின் தனித்தமிழ்த்தொண்டு திரு. பூங்குன்றன் அவர்களால் மதிப்பிடப்படுவதே இந் நூலின் நான்காம் கட்டுரை. இதழின் தோற்ற வரலாறு தொடக்கத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், பாக்கள் என்றாங்கு வெளிவந்த படைப்புகள் பாசுபடுத்தப்பட்டு அவ்வவற்றுள் சிறந்த ஓரிரு படைப்புகளின் பெயர்கள் சுட்டப்படுகின்றன. ஒலிம்பிக்கு விளையாட்டுகள் பற்றிய செய்திகளும் இதழில் வெளிவந்தனவென்பதைக் குறிப்பிடும் இந்தக் கட்டுரையும் ஓர் அறிமுகக் கட்டுரையே.

புதுவை தனித்தமிழ்க் கழகத் தலைவர் தமிழமல்லன் எழுதிய கட்டுரை 'தனித்தமிழில் சிறுகதைகள்' என்பது. இக் கட்டுரை, நூல்கள், இதழ்கள் வாயிலாக வெளிவந்த தனித்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றை மதிப்பிடுகிறது. முற்பகுதியில் சிறுகதையின் இலக்கணம், தனித்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் படைப்பாளிகள் பற்றிய விளக்கம் முதலியன இடம் பெறுகின்றன. பிற்பகுதி தனித்தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் பொதுவான தன்மைகளை நுணுகிநோக்குகின்றது. மேலை நாட்டைப் பின்பற்றிச் சிறுகதை இலக்கணம் எழுதப் பெறக் கூடாது என்னும் கட்டுரையாளர், எவ்வாறு எழுதப்பெற வேண்டும் என்றுங் கருத்துரைக்கின்றார். "சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் தனித்தமிழ் இதழ்கள் முதன்மையாகச் செயற்பட வேண்டும்" என்று அறிவுறுத்துவதோடு திருவாளர்கள் மாரி. அறவாழி, தி. நா. அறிவுஒளி, பொன். மணிமொழி, தஞ்சை எழிலன்பன் முதலிய பலர் தனித்தமிழில் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளமையைச் சுட்டி முதல் மூவர்தம் சிறுகதைகளை விதந்து பேசுகிறார். "சிலர் தனித்தமிழ் இதழ்களுக்கு மட்டும் தூய நடையில் எழுதுவதும் பிற இதழ்களில் கலப்புத் தமிழ் நடையில் எழுதுவதுமாக வழக்கம் கொண்டுள்ளனர். இது மாற வேண்டும்" என்பது இவர் வேண்டுகோள். இவரின் நுணுகி நோக்குந் திறனைக் கட்டுரையின் பிற்பகுதி அங்கைக் கனியாக்குகிறது. தனித்தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலும் திருத்தமான நடை காணப்படுதல், உவமை, உருவகம் நிறைந்திருத்தல், தேவைக்குத்தக்க வாறு கொச்சை நடை கையாளப்படுதல், நனவோடை முறையைப் பயன்படுத்தல் முதலிய பல செய்திகள் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கப் பட்டுள்ளன. ஆய்வு நோக்கில் திறம்பட எழுதியுள்ள கட்டுரையாளர் பாராட்டுக்குரியவர்.

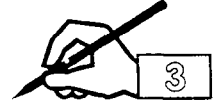
'தனித்தமிழில் குழந்தை இலக்கியம்' என்பது தனித் தமிழ்க் கழகச் செயலர் அரிமாப்பாண்டியன் அளிக்கும் கட்டுரை. 'குழந்தை இலக்கியம்'

எனத் தலைப்பிருந்தாலும் அதன் ஒருபகுதியாகிய பாட்டிலக்கியம் பற்றியே கட்டுரை பேசுகின்றது. "ஆய்வுக்காக கொண்ட பாவலர்களின் நூல்களை 60 அகவையைத் தாண்டிய எட்டாம் நிலை படித்த முதியவர் ஒருவரிடம், ஆசிரியர் ஒருவரிடம், கூத்தாடும் கலைஞர் ஒருவரிடம் கொடுத்தும், பாட்டி ஒருவரிடம் பாடிக் காண்பித்தும், பின் பாக்களைப்பற்றி அவர்கள் கூறிய கூற்றின் அடிப்படையில் எழுதிய ஒன்றே இது" எனத் தாம் மேற்கொண்ட முயற்சியைக் கட்டுரையாளர் குறிப்பிடுகிறார். அம் முயற்சியின் பயன்கள் கட்டுரையில் தென்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதே நம் விழைவு. கட்டுரையில் பாவேந்தரின் குழந்தைப் பாடல்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. பாவலர்கள் வாணிதாசன், பெருஞ்சித்திரனார், ம. இலெ. தங்கப்பா முதலிய பலரின் பாடல்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. திருச்சி வானொலிக்குக் "கவிமணி" தேசிக விநாயகர் அளித்த நேருரைப்பகுதி, பாவாணரின் 'சிறுவர் பாட்டு' பற்றிய குறிப்பு ஆகிய அரிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. எதிரணியினர் எழுப்பும் வினாக்களைக் கட்டுரையாளரே எழுப்பி விடையளிக்கிறார். தம் கட்டுரையை மற்றவர் எப்படி மதிப்பிடக்கூடும் என்று எண்ணிப்பார்க்கிறார். குறிப்பிடத்தக்க முயற்சியுடைய இக் கட்டுரையாளர் எதுகை மோனைகளைத் தேவையின்றிச் சிறைப்படுத்தும் செயற்கை நடையைத் தவிர்க்கலாம்.

இந் நூல் தனித்தமிழ் வளர்ச்சியைக் கணித்துக்காட்டும் பணியின் சிறுதொடக்கமே. இதன் தொடர்ச்சியாகப் பல நூல்கள் பயணம் செய்யும் என்பதை நாள் அறிவேன். புதுவை தனித்தமிழ்க்கழகம் இடையற வின்றித் தனி, தமிழ் வளர்ச்சி வினைப்பாடுகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பது மகிழ்ந்து வரவேற்றுப் பாராட்டித் துணை நிற்க வேண்டிய பணியாகும். அப் பணி வெல்க, வெல்க வெனப் பன்முறை வாழ்த்துகிறேன்.

■

1984

பாரதிதாசனின் நாடகங்கள் - ஒரு பார்வை

பாவேந்தரின் பிசிராந்தையார் நாடகத்திற்கு 1970 - இல் 'சாகித்திய அகாதெமி' பரிசு வழங்கியது. அப்போது, பாவேந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடுடைய சிலர் இப் பரிசு பாவேந்தரைத் தகுதியறிந்து மதிப்பதற்காகவா வழங்கப்பட்டது என ஐயுற்றனர். புரட்சிக் கவிஞர்க்கு நாடகத்தைக் கொண்டா, பரிசு வழங்குவது? இது மதிப்பதாகுமா? என்பதே, அவர்களின் ஐயத்திற்கான அடிப்படை. எனக்கும் அத்தகைய ஐயம் இருந்தது.

1964 - இல் பாவேந்தர் மறைகிறார். 1967 - இல் பிசிராந்தையார் நூல் வடிவில் வெளியாகிறது. நூல் வெளியான ஆண்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரிசு வழங்கும் 'சாகித்திய அகாதெமி', பாவேந்தரின் புலமைக்கு வழங்கும் பரிசைப் பிசிராந்தையார்க்கே வழங்கியாக வேண்டிய நிலையில் இருந்தது, பின்னரே எனக்கும் புரிந்தது.

பாரதிதாசன், பாவேந்தர் என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கு இடமில்லை. எனினும், நாடகம், கதை, கட்டுரை, உரையாக்கம், மொழியாராய்ச்சி முதலிய பல துறைகளில் அவர் தடம்பதித்தவர் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. தமிழ்ப் பாவலர்களில் பாவேந்தர் அளவுக்கு நாடகங்களைப் படைத்த பிறிதொரு பாவலரைக் காட்டல் இயலாது. ஒரு செய்தியை நன்றாக விளக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு நாடகமே ஏற்ற வடிவம் என்பது பாவேந்தரின் கருத்து. (படித்த பெண்கள் - முன்னுரை) தமது இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் என்னும் நாடகம், நாடகம் எழுதும் இளைஞர்களை உண்டாக்கியதாகவும், தாம் எண்ணியது வெற்றியடைந்ததாகவும் பாவேந்தரே குறிப்பிடுகிறார். (இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் முன்னுரை).

பாவேந்தர் நாடகங்களாகவும், தமது கவிதைகளையே நாடக மாக்கியும் இயற்றிய படைப்புகள் ஏறத்தாழ நாற்பது எனலாம். அவற்றுள் இதழ்களில் அச்சேறி இன்னும் நூல்வடிவம் பெறாத நாடகங்களும் (சங்கீத வித்வானோடு....) அச்சேறாது இன்னும்

கையெழுத்துப் படியிலேயே உள்ள நாடகங்களும் (இசைக்கலை, பறவைக் கூடு.... முனைவர் ச.சு. இளங்கோ) அடங்கும். இவையன்றி அவரால் எழுதி அரங்கேற்றப்பட்டு எழுத்து வடிவம் கிடைக்கப்பெறாத நாடகம் பற்றியும் அறிய முடிகின்றது. (பாரதப் பாசறை - 1963). இதழ்களில் வெளிவந்துள்ள சில சிறு நாடகங்கள் பக்கங்களை இட்டு நிரப்ப எழுதப் பெற்றனவோ என ஐயறும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

முனைவர் சரளா ராசகோபாலனின் இந்த ஆய்வு நூலுக்கு முன்னர், பாவேந்தரின் நாடகங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் சில தனித்தனியாகக் கட்டுரை வடிவிலும் ஒட்டு மொத்தமாக நூல் வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன முனைவர் தா.வே.வீராசாமியின் 'தமிழ் நாடக வரலாற்றில் பாரதிதாசன்' (1981), கூ.வ.எழிலரசின் 'பாரதிதாசன் நாடகத்திறன்' (1983) ஆகியன. இந் நூல்களில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப் பெறாத சில நாடகங்கள் முனைவர் சரளா ராசகோபாலனால் ஆராயப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாடகங்களின் பேசு பொருளாகிய கருத்துநிலை அடிப்படையிலேயே இவ்வாய்வு பெரிதும் நடைபெறுகின்றது. காட்சியமைப்பு, உரையாடல் திறன் முதலியன விதந்து கூறப்படவில்லை.

நாடகங்களை ஆராயத் தொடங்கும் ஆசிரியர் நாடகக் கதை களோடு தொடர்புடைய புராண, இலக்கிய, வரலாற்றுச் செய்திகளை முறைப்படத் தொகுத்துச் சுட்டித் தமது ஆய்வுக்கான வலிவான அடிப்படையை அமைத்துக் கொள்வது பாராட்டத் தக்கது. இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன், சேரதாண்டவம், பிசிராந்தையார் முதலிய நாடகங்களின் ஆய்வில் இத்தகைய அடிப்படைகள் துலங்குகின்றன.

இந் நாடக ஆய்வு பல இடங்களில் ஒப்பாய்வாகவும் ஒளிக்கின்றது. பாவேந்தரின் நாடகத்தை அவரின் பிறிதொரு படைப்போடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்குவதும் (குடும்ப விளக்கும் குண்டுக்கல்லும் ப.127) இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரனைக் கம்பனின் இரணியன் வதைப்படலப் பகுதியோடு இணைத்துக் காண்பதும் (ப. 27), சேரதாண்டவத்தைக் கண்ணதாசனின் ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி (ப.70) பெ.தூரனின் ஆதி அத்தி (ப.70) ஆகியவற்றோடு ஒப்பாய்வதும் தனித்துச் சுட்டத்தக்கன.

பல நாடகங்களை ஆராயப்புகும் ஆசிரியர் அவற்றின் நுதல் பொருளோடு தொடர்புடைய பாவேந்தரின் பாடற் பகுதிகளைத் தொடக்கத்திலேயே தந்துசெல்வது பாவேந்தர் படைப்புகளில் அவருக்குள்ள பரந்துபட்ட புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. தம் கருத்திற்கு அரண் செய்யும் வகையில் தந்தை பெரியார் முதலிய பிற அறிஞர் கருத்துகளைப் (ப.161...) பொருத்தமுற இயைத்துச் சொல்லும் பாங்கு நயக்கத்தக்கது.

குணம் நாடுவதாகவே இவ்வாய்வு அமைந்து விடாமல், குற்றம் நாடும் பண்பையும் கொண்டிருப்பது காய்தல் உவத்தல் அற்ற ஆய்தலை ஆசிரியர் மேற்கொண்டிருப்பதைப் புலப்படுத்தும். சேரதாண்டவத்தை ஆராயும் ஆசிரியர்,

“இது கதையமைப்புடன் ஒட்டாமல் தனித்து நிற்கிறது.” (ப.68)

“இந்நூலில் தோழியின் பேச்சு வரம்பு மீறுகிறது” (ப. 70)

“அவருடைய புலமைக்கு மாசு கற்பிப்பதாக உள்ளது” (ப. 70)

“சேரன் பாத்திரப் படைப்பில் குறையை ஏற்படுத்துவதாகவே உள்ளது.” (ப.70)

- எனக்குறிப்பிடுவது ஆய்வின் நடுநிலைப்பண்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பிராந்தையார் நாடக ஆய்வின் தொடக்கத்தில் அவர் பாடிய பாடல்களைத் தொகுத்துச் சூட்டும் ஆசிரியர் முடிவில் “பிராந்தையாரின் பாடல்களை ஒட்டிய கற்பனைகளை நாடகமாக்கியிருந்தால் மேலும் சிறப்பாயிருந்திருக்கும் பிராந்தையாரின் ‘யாண்டு பலவாக’ என்று தொடங்கும் பாடலோவியத்தை ஒட்டி அவருடைய மனைவியை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம்...” (ப.103) எனக் கருத்துரைப்பது ஆசிரியரின் ஆக்கத்தினையடிப்படே போக்கைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சௌமியன் நாடக ஆய்வில் “இந் நாடகத்தின் மூலம் ஆசிரியர் ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார். 1947-இல் இந்தியர்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லாத நிலை ஏற்பட்டது. இந்து - முஸ்லீம் பிளவு ஏற்படத் தொடங்கியது. அதனால் இந்தியர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையை உருவாக்கும் முயற்சியாகவும் இந் நாடகம் அமைந்திருக்கிறது” (ப.98) என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் பாவேந்தர் சௌமியன் நாடக முன்னுரையில் இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்குமுன் (1939) இந்நாடகம் எழுதி முடிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து இந்து - முஸ்லீம் ஒற்றுமை நோக்கில் உருவாக்கப் பட்டிருப்பதாக ஆசிரியர் கருதுவது ஏற்புடையதன்று எனலாம்.

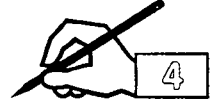
இன்னும் நூல் வடிவில் வெளிவர வேண்டிய பாவேந்தரின் நாடகங்கள் இருப்பதைப் போன்றே அவரின் நாடகங்களைப் பற்றி மேற்கொள்ள வேண்டிய ஆய்வுகளும் உள்ளன. நாடகங்களுக்கு இக் காலத்தார் காட்டும் இலக்கண வரைவுகளின் அடிப்படையில் பாவேந்தரின் நாடகங்களை நோக்கும்போது, அவற்றுள் பல நாடகங்கள் தாமா என்னும் ஐயம் எழலாம். பாவேந்தரோ, “பிறமொழி, தமிழ்மொழி நூற்களில் பார்த்தபடியே எழுதும் நிலை தீரவேண்டும்” (அழகின் சிரிப்பு - முன்னுரை) எனும் படைப்புக்கொள்கையை வலியுறுத்துகிறார்.

அவரின் படைப்புகளை மற்றவர்தம் அளவுகோல்களுக்கு உட்படுத்துவது ஏற்படையதுதானா என்னும் சிந்தனையும் எழுகின்றது.

திறம்பட இவ்வாய்வை நிகழ்த்தியிருக்கும் பேராசிரியர் சரளா ராசகோபாலன் இவற்றிற்கெல்லாம் விடை காணும் வகையில் மேலாய்வைத் தொடரவேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள்.

■

1987

ஆங்கிலம்

வெற்றிவாகை சூடிய வரலாறு

'தமிழினத்திற்குத் தனியான பண்புண்டு' என்றார் நாமக்கல் இராமலிங்கனார். ஆம். அவர் குறிப்பிடாத சில 'மேலோங்கிய', சிறப்புகள் நமக்குண்டு.

'ஆங்கில மொழியைப் பேசும் முறையை வைத்தே ஒருவன் 'வங்காளி' என்றோ 'மலையாளி' என்றோ அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் தமிழனை அவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவன் ஆங்கிலேயனைப் போலவே ஆங்கிலத்தைப் பேசும் ஆற்றல் கொண்டவன்'.

'படித்த மலையாளிகளோ, மராட்டியர்களோ, கன்னடர்களோ, வங்காளிகளோ, இருவர் தம்முள் எதிர்கொள்ளும் போது அவர்கள் மொழியில்தான் பேசுவார்கள். தமிழர்களோ 'உலக மொழி'யாகிய ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொள்வார்கள்'.

'தமிழ்நாட்டில், தமிழர்கள் கூடியிருக்கும் அவையில், தமிழர் ஒருவர் அவர்களோடு ஆங்கிலத்தில் பேசிப் 'பெருமை' கொள்வதைப் போல் இந்தியாவில் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் காணல் அரிது.'

'ஆங்கிலத்தை அதிகமாகக் கலந்து பேசுவதுதான், எழுதுவதுதான் அறிவுடைமைக்கு அழகு என்னும் வழக்கம் தமிழரிடம் மேலோங்கியிருப்பது போலப் பிறமொழியினரிடம் இருக்க முடியாது'.

'தமிழில் கையொப்பமிட வேண்டுமென்று ஓர் ஆணை போடப் பட்டிருப்பதும் பேரளவில் அவ்வாணை பின்பற்றப்படாமல் ஆங்கிலத்தில் ஒப்பமிடுவதும் தமிழனுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பு. இப்படி எத்தனை எத்தனையோ 'சிறப்பு'களுக்குரிய 'ஆங்கிலத்தமிழன்' முன்னே இச் சிறு நூல்!

ஓர் ஆங்கில நூலைத் தமிழ்ச் சுவைஞர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட ஒரு கட்டுரையே இது. நெருப்புக் குச்சியின் தலைமருந்து போன்ற இச் சிறிய வெளியீடு உராய்ந்து பார்ப்பவர்க்குப்

புதிய ஒளியைத் தரும். அந்த ஒளி தமிழனின் சிந்தனையைப் பற்றியுள்ள ஆங்கில முதலைப்பிடியை ஓரளவேனும் தளர்த்தும்.

'உலகமொழி' 'அறிவியல் மொழி' 'அது நம்மைப் பாதுகாப்பது' 'அதனை விட்டால் நாம் அழிந்து படுவோம்' என்று 'மேன் மக்கள்' சொல்கிறார்களே, அந்த மொழி - மேன் மக்களின் கூற்றை நம்பிக் கானல் நீரைக் குடிக்க ஓடும் மான்களாய் மற்றவர்களும் நாடுகிறார்களே அந்த மொழி - ஆங்கிலமொழி - தன் சொந்த மண்ணிலேயே புறக்கணிக்கப் பட்ட வரலாறு, போராடிக் காலூன்றிய வரலாறு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மூல ஆங்கில நூலை முழுமையாகப் படிக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை எழுப்பும் வகையில் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

"ஏறக்குறைய கி.பி.1575 வரை ஆங்கில மொழியில் பற்றுள்ளவர்கள் கூடத் தமது தாய்மொழியைப் பற்றித் தாழ்வாகத்தான் எண்ணினார்கள்....தமது மொழியைக் காட்டுமிராண்டித்தனமான பண்படாத மொழியெனக் கூறிக்கொண்டனர் ... ஆங்கிலத்தைச் சாதாரணத் துணிக்கும் இலத்தீனை உயர்ந்த ரக ஆடம்பர உடைக்கும் ஒப்பிட்டனர்."

"அறிவும் இலத்தீன் போன்ற உயர்மொழிகளும் இணைந்திருப்பதனால் அவற்றைப் பிரிக்க முற்படுவது அறிவுக்கே உலைவைக்கும் செயலென இலத்தீன் பிரியர்கள் வாதாடினர். ஆங்கிலத்தில் புத்தகங்கள் வெளிவந்தால் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் உள்ள மதிப்பு அற்றுப் போய்விடும் என இவர்கள் சுட்டிக் காட்டினர்."

"அக் காலத்திலே, மருத்துவ அறிவை இலத்தீன் மூலம்தான் பெறுவது வழக்கம். இந்த மொழித்தடை நீக்கப்பட்டால், அதாவது ஆங்கிலமே மருத்துவ அறிவைப் புகட்டுவதற்குக் கையாளப்பட்டு வந்தால், மருத்துவரின் தொகை பெருகிவிடும். சாதாரண மனிதனும் தனக்குத்தானே மருத்துவனாய் விளங்குவான். இதனால் தங்களது உழைப்பு வெகுவாய் பாதிக்கப்படும் என்ற உண்மைகளை அக் காலத்தில் வாழ்ந்த மருத்துவரில் பெரும்பாலோர் உணர்ந்தனர். இதனாற்றான் அவர்கள் மருத்துவ நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் வருவதை வன்மையாக எதிர்த்தனர்."

இந்த மேற்கோள்களில் 'இலத்தீன்' 'ஆங்கிலம்' எனவருமிடங்களில் 'ஆங்கிலம்', 'தமிழ்' எனச் சொல்மாற்றம் செய்துவிட்டால் போதும், நம்மூர் மேன்மக்களின் வெளிப்பாடுகளாகவே இவை அமைந்துவிடும். இந்த நூற்றாண்டில் நாம் கேட்டு வரும் அறிவுக்குப் புறம்பான கருத்துகள், சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் ஆங்கில நாட்டிலும் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மொழி எதிர்கொள்ளும் தடைகள் பலவற்றை ஆங்கிலமும்

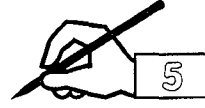
எதிர்கொண்டது என்பதையும் , அத்தடைகளை அறிஞர்கள் தம் ஆக்கப் பணிகளின் மூலம் எவ்வாறு அகற்றினர் என்பதையும் ஆங்கிலம் பிறமொழி வல்லாண்மையிலிருந்து வெற்றி கொண்ட வரலாற்றில் 'தூய்மை வாதிக்கள்' வகித்த இடம் யாது என்பதையும் உலக நிகழ்வுகள் அதற்கு உறுதுணையாக இருந்தமையையும் இச்சிறு வெளியீடு புலப்படுத்துகிறது.

அரசுகள் மொழிவளர்ச்சி நோக்கில் சில ஆணைகளை வெளியிட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது. அவ்வாணைகளின் நடைமுறைப்படுத்தத்திலும் கருத்துச் செலுத்த வேண்டும். ஆங்கிலமொழி ஆட்சி மொழியாக அறிவிக்கப்பட்ட போது (இரண்டாம் சியார்ச்சு 1733) பிறமொழிகளின் செல்வாக்கு இருந்து வந்ததைக் கண்ட ஆங்கில அரசு 'அனைத்துத் துறைகளிலும் ஆங்கிலம் ஒன்றே அரசுமொழியாக இருக்க வேண்டும்' என்றும், பிரஞ்சு, இலத்தீன் மொழிகளை அறவே ஆளக்கூடாது என்றும், மக்கள் மொழியில் தான் முறைமன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறவேண்டும் என்றும் இதனை மீறுவோர் முப்பது பவுண் தண்டம் செலுத்த வேண்டும்' என்றும் ஆணை இட்டது. இத்தகு நடவடிக்கைகள் மூலம்தான் 'உலகமொழி' ஆங்கிலம் தன் ஊரிலேயே ஆட்சிசெலுத்த முடிந்தது என்பது நினைவிற் கொள்ள வேண்டிய செய்தி.

கட்டாயத் தமிழ்க்கல்விக் கழகம் யாண்டும்
 கவினுறவே தமிழ்நாட்டில் நிறுவ வேண்டும்,
 தட்டாமே அரசியலின் துறைகள் யாவும்
 தமிழ்ப்பேச்சால் தமிழ்எழுத்தால் நடத்தல் வேண்டும்.
 பட்டோம் இந் நாள்வரைக்கும் தமிழர் ஒன்று
 பட்டவுள்ளம் விடுத்திட்ட அறிக்கை இஃது,
 கொட்டினோம் தமிழ்முரசு, நாட்டை ஆள்வோர்
 குறைமுடிக்க, இல்லையெனில் புரட்சி தோன்றும்.

- பாவேந்தர்

1991

தனித்தமிழியக்கம்

தமிழே நலந்தானே?

என்றுமுள தென்றமிழை, வானமளந்ததனைத்தும் அளந்திடு வண்மொழியை நோக்கி இப்படியொரு கேள்வியா?

ஆம். தமிழர்களே ஆம்.

நெல்லையில் ஒரு நண்பரின் வீட்டில் நண்பகல் உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நண்பரின் துணைவியார் உணவு பரிமாறுகிறார். இலையில் மீண்டும் மீண்டும் உணவிட முனையும்போது “போதுங்க சோறு போதுங்க” என்கிறேன். உணவு முடித்து விடை பெறுகிறேன். வழியனுப்ப உடன்வரும் நண்பர் இப்படிச் சொல்கிறார்: “நீங்க சோறுபோதும் சோறுபோதும் என்று சொன்னதைக் கேட்ட என் மனைவி, அவர் தாழ்த்தப்பட்டவரா? என்று கேட்டாள். நான் இல்லையென்றேன்.” அப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. அவர்கள் சாதம் சாப்பிடும் மேல்சாதிக்காரர்கள் என்பது. படித்த மேன்மக்கள் பலர் ரைஸ் தின்கின்றனர். தூய தமிழ்ச்சோறு சாப்பிடுகிறவர்கள் தாழ்த்தப் பட்டவர்கள்!

இன்னொரு நிகழ்ச்சி!

அன்பிற்குரிய தங்கையொருவர், கல்லூரிப் பேராசிரியர். வேறொரு கல்லூரியில் வேலை பார்க்கும் தன் தோழியின் வீட்டிற்குச் செல்கிறார். தோழிக்கு இரண்டு பெண்குழந்தைகள். மூத்த குழந்தையைப் பார்த்து “நீ என்னடியம்மா படிக்கிறே” என்று தமிழில் கேட்கிறார். தமிழ்க் குடும்பத்தைச் சார்ந்த அந்தக் குழந்தை உடனே தன் தாயை நோக்கி “Mummy! Why this aunty speaks in the slum language?” என்று கேட்கிறது! விழுங்கியாக வேண்டிய உண்மை இது. இது எதனைக் காட்டுகிறது? ‘தமிழ் என்பது தூய்மையற்ற சேரிப்பகுதிகளில் வாழும் ஏழை எனிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மொழி; மேன்மக்கள் அம் மொழியில் பேசக்கூடாது’ என்பதைத்தானே! குழந்தை என்ன செய்யும்? அதன் பிஞ்சு

நெஞ்சில் நஞ்சு பாய்ச்சப்பட்டிருக்கிறது. படிப்பறிவு வாய்த்தோர், மேலான பதவிகளில் வீற்றிருப்போர், பணம் படைத்தோர் ஆகிய 'மேன்மக்கள்' தீந்(த்)தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் தங்கள் குழந்தைகள் தேம்சு ஆற்றில் நீந்தி இலண்டன் மாநகரக் காற்றை உயிர்த்து வளரவேண்டும் என்று தானே மயங்கிக் கிடக்கின்றனர்!

பிறமொழியை மேம்படுத்தித் தம்மொழியைத் தாழவிடும் 'மயக்கம்' தமிழனுக்குப் புதியதன்று. குறளுக்கு உரை வரைந்த பரிதியார் 'தமிழ் பைலாஸ பாஷை, சமஸ்கிருதம் தேவபாஷை, தமிழ் அபிவிருத்தியடைந்ததும் அது இந் நாள்வரை ஜீவித்து வருவதும் வடமொழியால்தான்...' என்றெழுதினார். வேறு சிலர் தமிழை 'நீசபாஷை', 'சூத்திரபாஷை' என்று பழித்தனர். 'சேரிமொழி' என்று சிறுமி சொல்வதற்கும் பைசாசமொழி, நீச மொழி, சூத்திர மொழி எனப் 'பெரியவர்கள்' சொல்வதற்கும் பெரிய வேறுபாடில்லை.

இறை வழிபாட்டிடமா, இசையரங்கா, முறைமன்றமா, ஆட்சி அலுவலகமா, கல்விக்கழகமா என ஏற்றத்திற்குரிய எல்லா இடங்களிலும் 'மேலோர்' மொழிகளின் மேலாண்மை! தமிழ் மண்ணின் நிலைமை இது. தாய்மொழி பற்றிய பெருமிதவுணர்வு வானிலிருந்தா வரும்?

1961இன் கோடை விடுமுறை. முதுகலை முதலாண்டை முடித்த நிலை. ஊரிலிருக்கிறேன்; எங்கள் வயல் கரும்பைச் சாறு பிழிந்து சருக்கரை எடுப்பதற்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஆலை அமைத்து வேலை நடைபெறுகிறது. அந்த ஆலையின் உரிமையாளர் பள்ளி இறுதி வகுப்பும் தேறாதவர். அவர் பிறருடன் பேசும்போது நிறைப ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவார். 'Brother! உங்க grand mother -க்கு ரொம்ப Age ஆயிடுச்சுல்ல, Doctor கிட்ட health Check up பண்ணுங்க' என்னும் முறையில் பேசுவார். அவர் பேச்சைக் கேட்ட என் பாட்டி. 'என்னப்பா, அந்தப்பயன் உன்னைவிட நிறைய படிச்சிருப்பான் போலிருக்கே, இங்கிலீசுலே என்னென்னமோ பேசுறான்' என்றார் என்னிடம். பிறமொழிச் சொற்களைக் கலக்காது பேசிய என்னையும் ஆங்கிலம் கலந்து பேசிய அவரையும் ஒப்பிட்டுப் படிப்பறிவில்லாத பாட்டி செய்த மதிப்பீடு முற்றிலும் தவறானது என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆங்கிலச் சொற்களை எந்த அளவு மிகுதியாகக் கலந்து பேசுகிறோமோ அந்த அளவு நம்மை அறிவாளிகள் என்று மற்றவர் நம்புவர் என்னும் மயக்கம் படித்த பலரிடமும் குடி கொண்டிருக்கிறது. தாழ்வுமனப்பான்மை யடிப்படையில் செய்யப்படும் கலப்படம் இது.

''கரம் சிரம் புறம் நீட்டாதீர்!'' என்னும் அறிவிப்பைப் பல பேருந்துகளில் பார்க்கலாம். 'கை தலை வெளியே நீட்டாதீர்' என்பது

எளிய தூய தமிழ். இத் தமிழ் எதுகை அழகிற்காகக் கரம், சிரம் எனப் புறம்போய் விடுகிறது. விளம்பரத் தமிழில் இப்படிப் பல கலப்படம்.

மேனாள் மாணவன் ஒருவனை அவன் உறவினரோடு கடைவீதியில் கண்டேன். அவரை "இவர் என் அங்கிள்" என அறிமுகப் படுத்தினான். 'அங்கிள்' என்னும் சொல் மாமா, சிற்றப்பா, பெரியப்பா, எனப் பலபொருள் தருவதால் நான் "அங்கிள் 'னா'" என்றேன். "மன்னிக்கணும், என் சித்தப்பா" என்றான். இன்று படிக்கும் இளைஞர்களில் பலர் தங்கள் நண்பர்களின் பெற்றோர்களை 'அங்கிள்' 'ஆன்டி' என்றே அழைக்கின்றனர். அம்மா, அப்பா ஆகியோருடன் பிறந்தவர்களை மட்டுமின்றிப் பிறரையும் அழைப்பதற்குரிய பொதுச் சொற்களாகிவிட்டன. தமிழ்ப்பெயர்களில் தென்படும் வரையறுத்த உறவுமுறை புலப்படாத வகையில் பூசிமெழுகிச் சொல்வதற்கு ஆங்கிலப் பெயர்கள் துணை செய்கின்றன போலும்! கருத்தில் இருந்த வேண்டிய கலப்படம் இது.

இன்றைய கலப்படங்கள் இவை. அன்றைய கலப்படங்களின் உச்ச நிலைதான் 'மணிப்பிரவாளம்'. அது "தென்மொழியும் வடமொழியும் சரிக்குச்சரி கலந்த பாஷை." சமணர்களால் உருவாகி ஆழ்வார் பாடல்களுக்கெழுந்த விரிவுரைகள் வழி வைணவத்தால் வளர்ந்து வாழ்வை முடித்துக் கொண்டது. எனினும் இந்நூற்றாண்டிலும் அதன்மேல் காதல் கொண்டவர்களைக் காணமுடிகிறது. 1938 இல் சென்னை வானொலியில் ஒருவர் பேசுகிறார். "நான் தமிழ்பாஷை பேசும்போது நூற்றுக்குச் சமார் ஐம்பது வார்த்தைகள் சமஸ்கிருதமாகவே இருக்கும். இன்றும் அப்படித்தான். தமிழ் வார்த்தைகளையும் சமஸ்கிருத வார்த்தைகளையும் இடை இடையே சேர்த்துப்பேசுவது முத்தையும் பவளத்தையும் சேர்த்துக் கோர்த்த மாலைபோல் இருக்கும். இது என்னுடைய அனுபவம். எனது நம்பிக்கை. அவ்விதம் பேசும்போது அப்பேச்சில் அர்த்தபுஷ்டி இருக்கும் என்பது என் கொள்கை. தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் சேர்த்துப்பேசினால் அதிரம்யமான தொனி ஏற்படுகிறது." இப்படிப் பேசியவர் பேராயக் கட்சித் தலைவர் மதிப்பிற்குரிய சத்தியமூர்த்தி அவர்களே. 1903-இல் மறைந்துவிட்ட அறிஞர் சூரியநாராயண சாத்திரியார் "மணியும் பவளமும் கலந்து கோத்ததோர் மாலை காட்சிக்கின்பம் பயத்தல்போலத் தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமுங் கலந்த பாஷை கேள்விக்கின்பம் பயக்குமென்ற போலியெண்ணமே இத்தகைய ஆபாசபாஷையொன்று வகுக்குமாறு தூண்டிற்று" என்று மணிப்பிரவாளத்தை ஆபாசமொழி என்று இகழ்ந்த பிறகு கூட அதில் இன்பம் காண்பார் இருந்து வந்துள்ளனர்!

'தமிழ்ச்சொல்லிற்கெல்லாம் வடசொல்லே தாயாகி நிகழ்கின்றது' என்றார் வீரசோழியஉரைப் பெருந்தேவனார். 'தமிழ்ச் சொல்

வடபாடைக்கண் செல்லாது. வடசொல் எல்லாத்தேயத்திற்கும்பொது' என்றார் சேனாவரையர். இதிலிருந்து 'வடசொல் ஒரு நிலத்திற்கே உரித்தன்றிப் பதினெண் நிலத்திற்கும் விண்ணிற்கும் புவனாதிக்கும் பொதுவாய் வருவது' என்றார் இலக்கண விளக்க வைத்தியநாத தேசிகர். வடமொழியின் வள்ளன்மையைப் பேசும் இவர்களெல்லாம் தமிழாய்ந்த தமிழர்கள்! இந்தியாவைச் சார்ந்த வடமொழி அறிஞர் எவரும் சமற்கிருதம் தமிழுக்குக் கடன்பட்டிருப்பதைக் குறித்தார்களா எனில் தேடத்தான் வேண்டும். அயல்நாட்டு வடமொழி அறிஞர்கள்தான் இருக்குவேதத்திலேயே தமிழ்ச்சொற்கள் இடம் பெற்றிருப்பதை முதலில் எடுத்துக் காட்டினர்.

தமிழ்ச்சார்பினர் பல காலக்கட்டங்களில் தாமே விழித்தெழுந்தனர் என்பதைக் காட்டிலும் எதிர் நிலையினரின் செயற்பாடுகளே அவர்களை விழிக்க வைத்திருக்கின்றன. "ஐந்தெழுத்தாலான ஒருபாடை" என்று தமிழைத் தாழ்த்திய இலக்கணக் கொத்து ஈசான தேசிகர் வழங்கிய கொடைதான் 'தனித்தமிழ்' என்னும் தொகையாட்சி. "அளவற்ற தமிழ் நூல்களுள் ஒன்றேனும் தனித்தமிழில் உண்டோ?" என்னும் அவர் வினாவின் விடை விரிவாகவே தனித்தமிழியக்கம் விளைந்தது.

"தூயதமிழ்க் கிளர்ச்சியென்பது அறிவின் பகை; கல்வியின் பகை; ஒற்றுமையின் பகை; நாணயத்தின் பகை; தேசிய முன்னேற்றத்தின் பகை. இதனை அறிவுடையோர் ஆதரித்தல் சிறிதும் தகாது." உணர்ச்சி மேலோங்கிய அடுக்குநடைத் தூய தமிழ்க்கூற்று மறைமலையடிகளின் மாணவர் அறிஞர் வையாபுரியாருடையது. இவரைப் போன்று கருத்துரைத்தார் பலர். அவர்தம் கருத்துகளின் வன்மை மென்மைகள் இவ்வாய் வேட்டில் துல்லியமாக நிறுக்கப்படுகின்றன. (பக். 281- 301)

'தூயதமிழ்க் கிளர்ச்சி' யாளர்கள் சொல்வது என்ன? 'தக்க சொற்கள் தமிழிலிருக்கும்போது பிறமொழிச்சொற்களை ஏன் கலக்கிறீர்கள்? தக்க சொல் இல்லையெனில் பழஞ் சொல்லை மீட்டோ புதுச்சொல்லைப் புனைந்தோ ஏன் கையாளக்கூடாது? எவ்வளவு முயன்றும் ஏற்ற சொற்கள் வாய்க்கா நிலையில் தமிழ்மயப்படுத்திப் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்' என்றுதானே கூறுகின்றனர். இதில் அறிவுக்குப் பகையாக அமைவது யாது?

தனித்தமிழியக்கம் என்பது காலவோட்டத்தில் மொழி என்னும் எல்லைக்கப்பால் விரிந்து, மொழியியங்கும் கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டுத் தளங்கள் அனைத்தையும் ஊடுருவித் தமிழ் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் குருதியோட்டமாய்த் திகழ்கிறது. விரிந்து கட்டி அதனை எதிர்த்த பலர் தங்களை அறியாமலேயே அதன் தடத்தில் நடைபயில்

கின்றனர். அதனை இவ்வாய்வேட்டின் ஐந்தாம் இயல் நுணுக்கமாக விளக்குகின்றது.

இன்றைய நிலை என்ன? ஆங்கிலமும் தமிழுங்கலந்த புதிய 'மணிப்பவளம்' இதழ்களில் ஏறி உலா வருகின்றது. படித்தவர்களின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் பள்ளிகொள்கின்றது. "இப்படித்தான் ஆங்கிலத்தைப் பேச வேண்டும். இப்படித்தான் ஆங்கிலத்தை எழுத வேண்டும். எப்படியும் தமிழைப் பேசவேன், எப்படியும் தமிழை எழுதுவேன்" என்னும் போக்கு தலைதூக்கி நிற்கிறது. இங்கே தமிழுக்குள்ள இந்த நிலைமை தான் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளுக்கு அந்தந்த நாடுகளில் இருந்தது.

இங்கிலாந்திலேயே ஆங்கிலம் ஒதுக்கப்பட்டு இலத்தீன் மொழி ஏற்றம் பெற்றிருந்தது. துருக்கி மொழியில் அரபு, பாரகீசுச் செல்வாக்கு அதிகமிருந்தது. உருசிய மொழியில் பிரெஞ்சுச் செல்வாக்கு! பிரெஞ்சு மொழியில் இலத்தீனும் பிற மொழிகளும் ஆட்சி செலுத்தின. இந்த நிலைமைகள் எவ்வாறு மாறின? அங்கிருந்த ஆட்சியாளர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். கண்டிப்பான சட்டங்கள் இயற்றினர். சட்டங்களைத் தளர்ச்சி நெகிழ்ச்சியின்றி நடைமுறைப்படுத்தினர். பின்பற்றாதார்க்குத் தண்டங்கள் விதித்தனர். நிலைமை மாறிற்று. தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ்சார் சட்டங்கள் சில உள. அவற்றில் தளர்ச்சி நெகிழ்ச்சிகள் பல. ஏட்டுச் சுரைக்காயாய்ச் சட்டமிருந்து என்ன பயன்? கண்டிப்பான சட்டங்கள் தேவை. கண்ணோட்டமின்றி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். தண்டம் விதிக்கவும் தயங்கக்கூடாது. இவற்றிற்குமேல் "இந்தியின் வல்லாண்மையிலிருந்து நம்மைக் காப்பது ஆங்கிலம், ஆங்கிலம்" என்னும் கிளிப்பேச்சைக் கிளத்திக்கொண்டே தமிழ் வீற்றிருக்க வேண்டிய கல்வி, ஆட்சி முதலிய அனைத்துத் தளங்களிலும் ஆங்கிலத்தைக் கோலோச்சவிடுவதை அடியோடு மாற்றியாக வேண்டும். தமிழனின் வாழ்வை மேம்படுத்தும் அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ் இடம் பெறுவதைப் பொறுத்தே தமிழுக்கும் பெருமை. தமிழனுக்கும் சிறப்பு.

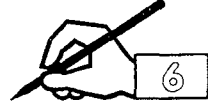
மாந்தன் எண்ணத் தொடங்கிய காலத்திலேயே ஆய்வு என்பதற் கான முன்னுரை எழுதப்பட்டுவிட்டது. "தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை" என்றபடி 'நேற்றைக்கு இன்று, இன்றைக்கு நாளை' என்று ஆய்வு வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. அதற்கு முழுமை என்பதோ முடிவுரை என்பதோ இல்லை.

தனித்தமிழியக்கம் என்னும் இவ்வாய்வேடு வளர்ந்துவரும் ஆய்வுக்கு வளஞ்சேர்ப்பது. இப்பொருள் பற்றி இன்னும் சில ஆய்வுகளை ஈன்றெடுக்கும் சூல்கொண்டது. 'தூய்மொழிக் கோட்பாடு

அறியாமையில் தோன்றியது'' என்பாரின் அறிவுக் கண்ணைத் திறக்கச் செய்து அரிய புதிய காட்சிகளை வழங்கும் ஆற்றல் சான்றது. அறிவியல் நோக்கில் தனித்தமிழியக்கத் தோற்றச் சூழலை அலசிக் காட்டுவது. தமிழியக்கத்தாரின் அறிவை விரிவு செய்யும் கருத்தொளிமிக்கது. எதிர்நிலையாரை 'இன்னும் எதற்கு எதிர்ப்பு?' என்று எண்ணச் செய்வது. தகுதிமிக்க இவ்வாய்வேட்டை மகிழ்ச்சியோடு தமிழுலகிற்குப் பரிந்துரை செய்கிறேன். இதனை வழங்கும் இளவல் முனைவர் கு.திருமாறன் தமிழர்க்குத் தேவைப்படும் இத்தகைய ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்த நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துகள்.

■

1992

தமிழ் ஆட்சிமொழி சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

'கல்விகரையில்', 'கல்லாதது உலகளவு' என்றனர் நம் முன்னோர். அறிய அறியத்தான் அறியாமையின் ஆழ அகலம் புலனாகின்றன.

ஆசிரியன் என்பவன் மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பவன் மட்டுமல்லன். மாணவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்பவனும் அவனே. நான் என் மாணவர்களிடமிருந்து பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். அத்தகு மாணவர்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர், ஆய்வு மாணவர் நா. இராசகோபாலன் அவர்கள். வெட்டி வாருங்கள் என்றால் கட்டிவரும் ஆற்றலர். உழைப்பின் வடிவமாகத் திகழ்பவர். ஆய்வு மேற்பார்வை செய்வதும் இன்பம் அளிக்கக் கூடியதே என்பதைத் தம் செயல்கள் மூலம் பல நேரங்களில் உணரச் செய்தவர்.

'மலையமான்' என்ற புனைபெயர் பூண்ட நண்பர் நா.இராசகோபாலன் கட்டுரைகள் எழுதுவார்; கதைகள் புனைவார்; கவிதைகள் வரைவார்; நாடகங்கள் தீட்டுவார்; வளர்ந்தார்க்குப் பயன்படும் ஆய்வுகள் நிகழ்த்துவார். வளரும் சிறுவருக்கும் பயன் மிகு படைப்புகள் வழங்குவார். அறிவியல், வரலாறு எனப் பல துறைகளிலும் தம் ஆற்றலைப் பதித்த பன்னூலாசிரியர்; தக்கவர்களைப் பாராட்டாத நாடு முன்னேறாது.

ஆய்வு என்பதற்கு முடிவுரையில்லை. 'தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை' என்றாற்போல வளர்ந்துகொண்டே இருப்பது அது. தின்றதையே தின்று கொண்டிருப்பது அஃறிணை உயிர்களுக்கும் கூட அலுப்பாயிருக்கும். அன்றன்றும் புதுமை காண அவாவுவது உலக வளர்ச்சியின் உயிர்நிலை. 'புதுச்சுவை உணவுகாண்' என்பது 'பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி' உணவிலும் உடையிலும் ஆய்வுலும் அனைத்திலும் புதுமையை அவாவுவது உயிர்ப்புள்ள மாந்தனின் இயல்பு. 'புதிய புதிய செய்தி, புதிய புதிய யோசனை, புதிய புதிய உண்மை, புதிய புதிய இன்பம் தமிழில் ஏறிக்கொண்டே போகவேண்டும்' என்பான் பாரதி. அவன் விருப்பத்தின் வெளிப்பாடுகளாய்ப் புதிய செய்திகளைப் புகலும்

ஆய்வேடுகள் சில வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, 'தமிழ் ஆட்சிமொழி - சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்' என்னும் இவ்வாய்வேடு.

எப்பொருளும் ஆய்வுக்குரியதே. 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்', 'எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்' என்னும் வள்ளுவர் குரல் அதைத்தான் உணர்த்துகிறது. குறும்பொருள், நெடும்பொருள், பருப்பொருள், நுண்பொருள் எனப் பல பொருளும் ஆய்வுப் பொருளாக அமையலாம்.

ஆய்வு என்பது இறந்த காலத்தைத் தோண்டலாம்; நிகழ் காலத்தை அலசலாம்; வருங்காலத்தை வகுக்கலாம். இவ்வாய்வேடு முக்காலக் களத்தில் ஊன்றி நின்று நற்காலம் சமைக்கும் நன்னோக்கை நவில்வது.

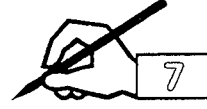
தொகுத்தலும், பகுத்தலும், துழாவலும், துருவலும், காணலும், காட்டலும் ஆய்வின் பல நிலைகள். அந் நிலைகளின் பதிவுகளாக இவ்வாய்வேட்டின் பல பக்கங்கள் இலங்குகின்றன.

ஆய்வு என்பது முதற் பயன், துணைப் பயன், நேரடிப்பயன், மறைமுகப்பயன், முழுப்பயன் குழுப்பயன் எனப் பல பயன்களையுடையது. ஆட்சி மொழி பற்றிய இவ்வாய்வேடு, தமிழ்ப் பயனை முதற் பயனாய்க் கொண்டு நேரடி முழுப் பயன் விளைக்கும் நோக்கில் வெளிவருகின்றது.

தகுதியும் பயனுமிக்க இந் நூலைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்திற்குப் பரிந்துரை செய்வதில் நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன்.

■

1994

இந்திய தேசிய ராணுவம் தமிழர் பங்கு

வரலாறும் இலக்கியமும் இரட்டைப்பிறவிகள் என்பர். வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய இவ்விரண்டும் ஒட்டிய உறவுடையன என்பதே இதன் பொருள். வரலாறு என்பது அரசியல் வரலாறு, குமுகாய வரலாறு, பண்பாட்டு வரலாறு முதலிய பலவகைக் கிளைகளையுடையது. எனினும் அரசியல் வரலாறே வரலாறு என்னும் பகுப்பில் பெரிதும் கற்கப்படுவதாகவும் கருதப்படுவதாகவும் உள்ளது. அந்த அரசியல் வரலாறும் சமகால அரசியலைப் பெரிதும் பேசாமல் முடிமன்னர்கள் சார்ந்ததாகவே அவர்களின் போர்கள், வெற்றிகள், தோல்விகள் பற்றியதாகவே பெரிதும் நிலவுவதைக் காணலாம்!

இந்திய தேசிய ராணுவம் (இதேரா) பற்றிய இந் நூல், நடந்த நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வரலாறாகவும் அந்நிகழ்ச்சிகளைச் சுவைதோன்றச் சொல்லும் வகையில் இலக்கியமாகவும் விளங்குகின்றது. வரலாற்றிலக்கியமாகத் திகழும் இந்நூல் நாம் வாழும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் எழுச்சிமிகு போராட்டத்தைத் துலக்கிக் காட்டும் சமகால வரலாறாய்ச் சிறக்கிறது.

இனிய நண்பர் மா.சு.அண்ணாமலை அவர்கள் இந்த நூலின் வாயிலாகத் தன்னையும் தன் தந்தையார் திரு. சுந்தரமூர்த்தியைப் போல நூலாசிரியராகத் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். கணிதப் பேராசிரியரான இவர் எத்தியோப்பியாவில் வரலாறு கற்பித்தவர். உணவை உண்ணுவதைப் போலவே வேக வேகமாக நூல்களைப் படிக்கும் பழக்கம் உள்ளவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஏராளமான நூல்களைப் படித்தவர் என்பதற்கு இந்த நூலே சிறந்த எடுத்துக் காட்டு.

என்னைப் போன்ற பலரும் இதற்குமுன் படித்தும் கேட்டும் அறியாத பல செய்திகள் இந்த நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. 'இலண்டன் நகருக்குக் காந்தியடிகள் ஒரு வழிகாட்டி நூல் எழுதியுள்ளார்'

(ப. 9); 'இளமைப் பருவத்திலேயே வ.வே.சு.ஐயர் பங்குச் சந்தையில் புலி' (11); 'குதிரையேற்றத்தில் தோற்றதால் அரவிந்தர் ஐ.சி.எஸ். தேர்வில் வெற்றி பெற முடியவில்லை' (15); 'நாற்காலிகளில் அமராமல் ஜமக்காளத்தில் உட்காரும் பழக்கம் அகமதபாத் காங்கிரசில்தான் முதன் முதல் ஏற்பட்டது.' (17); 'சீனிவாச ஐயங்கார் இந்திய விடுதலைக்காக ஸ்டாலினைச் சந்தித்து உதவி கேட்டார்' (36); 'இர்வின் சோதிடர்களை நம்பும் பழக்கம் உடையவர்' (48); 'காந்தியடிகள் 1934 முதல் காங்கிரசுக் கட்சியின் அடிப்படை உறுப்பினர் கூட இல்லை' (77).... இப்படிப் பற்பல வெளிச்சப் பொறிகள்!

வீரத்திருவுருவினராகிய சுபாஷைப்பற்றி அவர் மாணவப் பருவத்தில் ஒரு முதியவருக்கு உதவுவதற்காக நடந்தே சென்று பணத்தைச் சேமித்துச் கொடுத்த செய்தி தொடங்கி, ஐ.சி.எஸ் பதவியைத் தூக்கி எறிந்த முதல் இந்தியராகவும் (16) இனிப்பு வகைகளைச் சிறப்பாகச் செய்யும் சமையல் வல்லவராகவும் (21) 23ஆம் அகவையிலேயே கல்கத்தா மாநகர ஆணையராகவும் (26) போர்ப்படைத் தலைமையேற்று ஜப்பானியர்க்குப் பத்து விமானங்கள் வழங்குவராகவும் விளங்கிய பற்பல செய்திகள் பக்கங்கள் எங்கும் பளிச்சிடுகின்றன.

அருந்துவதற்குப் பால் மட்டுமே அளிக்கும் பழக்கம் நிலவிய வார்தா ஆசிரமத்தில் அன்னை கஸ்தூரிபாய் சுபாஷுக்கு மட்டும் தேநீர் வழங்கியதையும் (83) காந்தியடிகள் இறப்பதற்கு ஏழு நாட்களின் முன் "நான் எந்தப் பிறந்த நாளையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வது இல்லை. ஆனால் நேதாஜியின் பிறந்தநாளை மட்டும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. நேதாஜியின் நற்பண்புகளை இந்திய மக்கள் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்" (162) என்று குறிப்பிட்டதையும் இந்த நூலின் வாயிலாகவே நான் அறிந்து கொள்கிறேன்.

எதிரிகள் பிடிக்கும்போது பொட்டாசியம் சயனைடு உட்கொண்டு மாய்த்துக் கொள்வதும் (58) எதிரிகளின் கப்பல்களைத் தாக்கிய தற்கொலைப் படை பற்றிய குறிப்பும் (139) இன்றைய தமிழீழத்தின் பக்கம் நம் நினைவை இழுத்துச் செல்கின்றன.

தூக்கிலிடப்பட்ட பாலமுகுந்துவின் மனைவி 'ராம் ராக்கி' பற்றியும் (106) டி.பி.குமார் தன் மனைவிக்கு எழுதிய மடல் பற்றியும் (111) படிக்கும்போது நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போகின்றது. அரசுப்பணியி லிருந்து ஓய்வுபெற்ற முத்தையா என்பவர் அம்பட்டராக மாற்றப்பட்ட சூழ்நிலையை நகைச்சுவை இழையோட விளக்குகிறார் ஆசிரியர்.

தொடர்புடைய, இன்றியமையாத வரலாற்றுச் செய்திகளை ஆங்காங்கே இணைத்தும் (22, 23, 31, 32, 34...) தக்க மேற்கோள்களைப் பொருத்தமான இடங்களில் கையாண்டும் (14, 21, 25, 65, 130...) நூல்

எழுதப்பட்டிருப்பது தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. நேருதான் திட்டக் குழுவை உருவாக்கியவர் என்னும் கருத்து மறுக்கப்பட்டு அந்தக் பெருமை சுபாஷுக்கே உரியது என நிறுவப்படுகிறது (78).

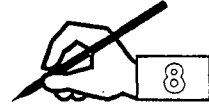
நூலின் மையப் பொருளோடு தொடர்புடைய பல செய்திகள் எங்கெங்குக் கிடைக்கும் எனத் தேடித்துருவிச் சேர்த்துள்ளதோடு - இதேரா- வில் பணியாற்றி இன்று உயிரோடு வாழும் பலரையும் பல இடங்களுக்கும் சென்று நேரில் கண்டு அவர்களின் கருத்துகளையும் நூலில் பதிவு செய்துள்ளார் (93, 111- 112, 128 - 129, 151, 157, 177....)பேராசிரியர். இந்த நூலின் தனிச்சிறப்பு என்று இதனைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

தமிழர்கள் இதேரா வில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டு நேதாஜியின் தொண்டர்களாகவும், தோழர்களாகவும் எவ்வெவ்வாறு சிறப்பாகப் பாடுபட்டனர் என்பது நூலின் பிற்பகுதியில் செறிவாகப் பேசப்படுகிறது. நேதாஜியின் சமையல்காரர் காளி தொடங்கி, சிங்கப்பூரில் அவரை முதலில் வரவேற்ற சிதம்பரம், அவரின் படைப் பிரிவிலும், அமைச்சரவையிலும், பணியாற்றியவர்கள், மலையாலிலும், ஜெர்மனியிலும் துணை நின்றவர்கள், பொருளுதவி செய்தவர்கள் என்று தமிழர்களின் பங்கும் பணியும் இந்த அளவு வேறு எந்த நூலிலும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. 'தமிழர்களின் இரத்தம் நேதாஜியின் மூளையில் கட்டியாக உள்ளது' என பிரிட்டிசு தலைமையமைச்சர் சர்ச்சில் குறிப்பிட்டதற்கு 'இந்தத் தமிழர்கள்தான் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் இரத்தத்தைக் குடிப்பார்கள்' என நேதாஜி விடையிறுத்தது வியப்பிற்குரிய வரலாற்றுப் பதிவு. 'தூக்கிலிடப்பட்ட ஒற்றர்கள் பதின்மூன்று பேரில் ஐவர் தமிழர்' (133). 'டோக்கியா பயிற்சிக்குச் சென்ற நாற்பத்தாறு பேரில் பதினாறு பேர்தமிழர்' (172) என ஆங்காங்கே புள்ளி விவரங்கள் பேசுகின்றன. தூக்கிலிடப்பட்ட இதேரா வீரர்களாகிய வைக்கம் அப்துல்காதர், குமரன் நாயர் ஆகியயோரின் நினைவைக் கேரள அரசு போற்றியுள்ளதைக் குறிப்பிட்டு அவர்களைப் போலவே தூக்கிலிடப்பட்ட இராமுத்தேவர் முதலிய பல தமிழர்கள் நினைவாகத் தமிழ் மக்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? என்று வினா எழுப்புகிறார் அண்ணாமலை. நேதாஜியின் தலைமையில் நடந்த வீரஞ்செறிந்த போராட்டத்தில் ஆடவரும் மகளிருமாகிய தமிழர்கள் பலர் தலையாய பங்கு பெற்றனர் என்பதைச் சான்றுகளோடு அறியும்போது 'தமிழன் என்று சொல்லடா -தலை நிமிர்த்து நில்லடா' என்னும் நாமக்கல் கவிஞரின் கவிதை வரிகள் பொருள் பொதிந்தவையாகி விடுகின்றன.

என் இனிய நண்பர் அண்ணாமலையின் அரிய நூலைப் பற்றி இன்னும் நிறைய எழுதலாம். பருக்கைப் பதமாகத்தான் சில செய்தி

களைக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். 'கற்றது கையளவு, கல்லாதது உலகளவு ' என்பதைக் கற்பவர்க்கு நினைவுறுத்தி அறிவை விரிவு செய்யும் இத்தகு நூல்கள் தான் இன்று தேவை. புதிதாக ஒன்றை அறிந்து கொள்வதில் ஏற்படும் இன்பம் அளப்பரியது. அத்தகு இன்பத்தை அளிக்கவல்ல இந்த நூலை உலக முழுவதுமுள்ள தமிழ் மக்களுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறேன். விலை கொடுத்து வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள்.

சீவக சிந்தாமணியின் அக வடிவமும் அமைப்பு வடிவமும்

இன்னும் பலராலும் அறியப்பட வேண்டிய ஆராய்ச்சியாளர் இவர் என்று சிலரை நாம் எண்ணுவதுண்டு. அத்தகையோருள் அருமை நண்பர் முனைவர் கா.கோ.வேங்கடராமனும் ஒருவர். நுனிப்புல் மேயும் இன்றைய ஆய்வாளர் பலரிடையே ஆணியேர் காணும் ஆற்றலாளர் இவர். வளமார்ந்த தமிழ்மரபில் உளந்தோய்ந்து புதுமைகளை நாடி அறிவுச் சிறகை விரிக்கும் இந்த ஆய்வுப் பறவையின் நூலுக்கு ஒரு குறு அணிந்துரை.

'முனைவர் தம் முனைவன்' எனத் திருத்தக்கதேவர் போற்றும் சீவகனின் காப்பியத்தை ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் கா.கோ.வே. சிந்தாமணியைப் பற்றிய இவர் ஆய்வு, சிந்தாமணியாய் நந்தா ஒளிநல்கும் நயத்தது. விரிவான ஆய்வுக்கான பல வித்துகளை உள்ளடக்கியது. முப்பாலாய் விரியும் அவ்வாய்வின் ஒரு பாலே 'சீவக சிந்தாமணியின் அகவடிமும் அமைப்பு வடிவமும்' எனும் இந்நூல்.

தொல்காப்பியத்தில் தோய்ந்த கா.கோ.வே. "இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் காணாமாயினும் அமையும்" எனும் பேராசிரியரின் கூற்றை அரணாக்கி "தொல்காப்பியர் காப்பிய இலக்கணம் கூறுவதால் அவர் காலத்திற்கு முன்பே காப்பியங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்" என்கிறார்.

பல்வேறு இயக்கங்கள் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் தங்கள் கருத்தை நிலை நிறுத்தும் கருவிகளாகக் காப்பியங்களை உருவாக்கின. ஆதலால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை மட்டும் காப்பியக் காலம் என்பதை ஏற்காத இவ் வாய்வாளர் "ஒவ்வோரியக்கத்தின் உச்சநிலையும் தமிழில் ஒருவகைக் காப்பியக் கட்டத்தைத் தோற்றுவித்து வருகின்றது என்பதே பொருத்தமானது" என்கிறார்.

சிந்தாமணி ஆய்வாளர்களாகிய பேரா. தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி, பேரா. டேவிட் ஆகியோர் கட்டியங்காரனை எதிர்நிலைத் தலைவனாகக் கருதுவதைக் காப்பிய உட்கோள் அடிப்படையில் ஏற்கமறுத்து,

“எதிர்நிலைத் தலைவன் எனச் சிந்தாமணியில் தனியே படைக்கப் படவில்லை. சீவகனே, காப்பியத் தலைமையையும் எதிர்த் தலைமையையும் ஏற்று இரட்டைப் பண்பு பூண்டவனாகிறான்” எனப் புதுவது மொழிகிறார்.

‘சிந்தாமணி’, ‘இலம்பகம்’ என்னும் குறியீடுகளை உருவக நிலையில் நுட்பமாக இயைபுபடுத்தி விளக்கி, “இதுபோன்று எத்தமிழ்க் காப்பியத்திலும் காப்பியத் தலைப்பும் உள்ளுறுப்புத் தலைப்பும் இயைந்து நிற்கவில்லை” என்கிறார்.

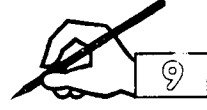
இலம்பக வைப்புமுறை பற்றிப் பேசும் இறுதிப்பகுதி தனித்துச் சுட்டத்தக்கது. ‘நாமகள் இலம்பகத்தின் இழப்பு’, ‘மண்மகள் இலம்பகத்தின் இடைமுறிவு’, ‘பூமகள் இலம்பகத்தின் புதிர்’ எனவரும் பகுதிகள் ஆய்வாளர்தம் நுணுகிநோக்கும் திறனைப்புலப்படுத்துவன. ‘மண்மகள் இலம்பகத்தையும் பூமகளிலம்பகத்தையும் ஒருங்கிணைத்து மண்மகளிலம்பகமாகவே கொள்ளல் தகும். மேலும் சாமிநாதையர் பதிப்பின் இலக்கணையாரிலம்பகத்திலுள்ள இறுதி 81 பாடல்களைப் பூமகள் இலம்பகமாகக் கோடலே தக்கது” என்பது நூலாசிரியரின் துணிபு. புதிது. இவ்வாறு நூலின் பக்கங்களில் இறைந்து கிடக்கும் பொறுக்கு மணிகள் பல. செறிவார்ந்த தனித்தமிழ் நடை நூலின் தனிச்சிறப்பு.

திருத்தக்கத் தேவரின் காலம், சீவகனின் காலம், சிந்தாமணியின் மூலம் பற்றிய கருத்துகள் மேலாய்வுக்குரியன. சிந்தாமணிக்கு முந்து காப்பியமாகிய ‘பெருங்கதை’க்குத் திருத்தக்கத்தேவர் பெரிதுங் கடன் பட்டுள்ளார். பெருங்கதையின் பின்புலத்தில் சிந்தாமணிக்குப் புதிய வெளிச்சம் கிடைக்கும். வருங்கால ஆய்வுக்கு நண்பர் கா.கோ.வே. இதனை மனங்கொள்ளலாம்.

ஆய்வு என்பது முடிவுறாத தொடர்கதை. ‘தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை’ என்றவாறு தொடர்ந்து செல்வது. சிந்தாமணி ஆய்வுத் தொடரோட்டத்தின் வளர்கட்டத்தில் நண்பர். கா.கோ.வேங்கடராமன் அவர்கட்குத் தனித்த இடம் உண்டு.

தமிழாய்வுக்கு வளஞ் சேர்க்கும் இவர் ஆய்வுப்பயணம் தொடர்ந்து நிகழ வேண்டுமென்பதே என் விழைவு.

1997

நூற்றாண்டுத்தமிழ் வளர்ச்சி

மொழி என்பது கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் புலப் படுத்தப் பயன்படும் கருவி என்பது பொதுவான விளக்கம். இந்தப் பணியை உடலின் பலவகை இயக்கங்கள், ஓவியங்கள் முதலியவற்றின் வாயிலாகவும் செய்ய முடியும்; செய்திருக்கிறோம். இதற்கு மேல் தனிமனிதர்கள் இணைந்து ஒரு சமூகமாக இயங்குவதற்கு, குறிப்பாகச் சமூக உருவாக்கத்திற்கு, சமூக அமைப்பிற்கு மொழி இன்றியமையாத கருவியாகும்; தேவையாகும். பேசும் சமூகத்தை அடையாளப்படுத்தும் குறியீடாகவும், அதன் வரலாறு, பண்பாடு முதலிய மரபுச் செல்வங்களைப் பதிவு செய்து, பாதுகாத்துப் பல தலைமுறைகளுக்கு எடுத்துச் செல்லக் கூடிய இணையற்ற செல்வமாகவும் இருப்பது மொழி.

உலகச் செவ்வியல் மொழிகளில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாகப் பேசப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் வரும் தனிச்சிறப்பு நம் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு. நெடிய வரலாற்றில் பல வகைத் தாக்கங்கட்கு ஆட்பட்ட போதும் உருச்சிதையாமல் காலந்தோறும் புதுப்பொலிவு பெற்று புதிய புதிய உள்ளடக்கங்களை உணர்த்தவல்ல, உயிர்ப்பு வாய்ந்த ஒப்பற்ற செல்வமாகும் அது. அந்தச் செல்வத்தின் அருமையை உணராதவர்களாக, அந்தச் செல்வத்தால் தங்களும் தங்களால் அந்தச் செல்வமும் வளம்பெற முடியும் என்பதை அறியாதவர்களாகத் தமிழர்களில் பலர் இருப்பது அவலத்திலும் அவலம்.

சாதி, மதம், கட்சி, தொழில் முதலியவற்றைக் கடந்து அனைத்துத் தமிழர்களுக்குமுரிய அரிய சொத்து இது. 'எமக்குரிய சொத்து இது' என்று எல்லாத் தமிழர்களும் பெருமிதத்தோடு உரிமை பாராட்டி உறவு கொள்ள வேண்டும். "எவரோ சிலர்க்கு மட்டும் உரியது, தமிழாசிரியர்க்கு உரியது" என்று புறக்கணிக்கும் போக்கு மேலோங்கியுள்ளது.

மதிப்பிற்குரியவர்களாய்த் தங்களைக் கருதுபவர்கள், மதிப்பிற்குரியவர்களாக ஆகவேண்டும் என விரும்பும் தமிழர்கள், படித்தவர்கள், பணம் படைத்தவர்கள், பதவிகளில் இருப்பவர்கள் தமிழால் தங்களுக்கு

மதிப்பு வாராது என்று கருதுகின்றார்கள். அதற்குமேல் ஆங்கிலந்தான் தங்களை மதிப்பிற்குரியவர்களாக ஆக்கும் என்று நம்புகின்றார்கள்.

மொழியால் தனக்கு மதிப்பு வரவேண்டும் என்று எண்ணும் மாந்தன், மொழியின் மதிப்பை உயர்த்த வேண்டும். மதிப்புக்குரிய இடங்களில், துறைகளில் தமிழ் இடம் பெறுவதன் வாயிலாகவே தமிழும் மதிப்புக்குரியதாகக் கருதப்படும். உயர்கல்வியில், தொழிற்கல்வியில், ஆட்சித்துறைகளில், முறைமன்றங்களில், வழிபடுமிடங்களில், இசையரங்குகளில் என ஏறத்தாழ எல்லா இடங்களிலுமே பிறமொழிகளே இன்னும் மேலாண்மை செய்து கொண்டிருக்கும் போது, போற்றுவதற்குரியபொதுவிடங்களில் தமிழ் புறக்கணிக்கப்படும் போது எவ்வாறு மதிப்புக்குரிய மொழியாக எண்ணப்படும்?

அண்டை மாநிலத்துக்காரர்கள் ஆரவாரமின்றி அனைத்துத் துறைகளிலும் தங்கள் தாய்மொழிக்கு உரிய இடத்தை உறுதிசெய்வதில் கட்சி, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர். கூட்டத்தில் கூடிநின்று கூவிப் பிதற்றும் தமிழர்களோ கட்சி நலத்தை முன்னிறுத்தித் தமிழ் நலத்தைக் காவு கொடுத்து வருவது கண்கூடு. இந்தக் 'கட்சிக்காரர்'களில் வாள் போல் பகைவர்களும் உண்டு; கேள் போல் பகைவர்களும் உண்டு. இதனை நாம் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். உணர்வதற்குப் பயன்படும் ஆவணம் போல் அமைந்த ஒருநூல் இந்த 'நூற்றாண்டுத் தமிழ் வளர்ச்சி' என்பது.

தமிழகத் தலைநகரில் தொடர்ச்சியாகத் தளர்ச்சியின்றி நற்றமிழ்ப் பணியாற்றி வரும் அமைப்பு, தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம். அதனை உருவாக்கிப் பொதுச் செயலாளராகப் பொறுப்பேற்றுச் சிறப்பாகப் பணிபுரிந்து வருபவர் அருமை நண்பர் புலவர் த.சுந்தரராசன் ஆவார். அருந்தமிழ் உணர்வாளர்களை அணிதிரட்டிக் 'கெடல் எங்கே தமிழின் நலம் அங்கெல்லாம் தலையிட்டு கிளர்ச்சி செய்க' எனும் பாவேந்தரின் ஆணைப்படிப் பாடாற்றி வருபவர். முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார், முதுபெரும் எழுத்தாளர் நாரணதுரைக்கண்ணன், என் பேராசிரியப் பெருந்தகை வ.சுப.மாணிக்கனார், குறளாயம் வேலா அரசமாணிக்கனார், அறிவியக்கப் பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையனார், பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் என மறைந்த செழுந்தமிழர் பலரும் தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு இணைந்து இயங்கியவர்கள்; போராட்டங்களில் முன்னிருந்தவர்கள் என்பதே புலவர் சுந்தரராசனின் வினையாண்மையை வெளிப் படுத்துவதாகும். அவர் தொகுத்தெழுதிய இந்த நூல் இப்படி ஏராளமான தமிழ்நெஞ்சங்கள் தமிழ், தமிழர் நலத்துக்கான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டதைப் பல பக்கங்களில் பதிவு செய்திருக்கிறது.

தமிழக வரலாறு எழுதுபவர்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் வகையில் 'இந்தி எதிர்ப்பு வரலாறு', 'தமிழ் நாடு பெயர் மாற்ற வரலாறு'

'தமிழ் வழிக்கல்வி', 'தியாகி சங்கரலிங்கனார் வரலாறு' எனப் பன்னூல்களை முன்னரே தந்துள்ள புலவர் சுந்தரராசனின் இந் நூல் தனித்துச் சுட்டத்தக்கது. வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்னும் விருப்பு வெறுப்பின்றித் தமிழுக்கு நல்லது செய்வாரைப் பாராட்டுவதையும் அல்லது செய்வாரைச் சாடுவதையும் நூலின் முற்பகுதியில் காணலாம். உண்மை சுடத்தான் செய்யும் என்றாலும் அதனை ஒளிக்காமல் சொல்ல வேண்டும் என்னும் ஆசிரியரின் துணிவு பாராட்டத் தக்கது. நூலின் பெயர் 'நூற்றாண்டுத் தமிழ் வளர்ச்சி' என்றாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி நடப்புகளே பெரிதும் இடம் பெறுகின்றன.

தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம் முன்னெடுத்த ஒவ்வொரு போராட்டத் திலும் கலந்து கொண்ட அனைவரின் பெயரும் அங்கங்கே பட்டியலிடப் பட்டுள்ளன. தமிழ்ச்சான்றோர் பேரவை முன்னெடுத்த போராட்ட வரலாறு அண்மையில் வெளிவந்த அரசாணை வரை முழுமையாகத் தொகுக்கப்பட்டு முன்வைக்கப் படுகின்றது.

தமிழின் மதிப்பை ஓரளவு உயர்த்தக் கூடிய 'தமிழ் இணையம்' பற்றிய செய்திகளும் ஓர் இயலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. வருங்கால ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் வகையில் 'அறிக்கைத் தொகுப்பு' என்னும் ஆறாவது இயல் அமைந்துள்ளது.

ஆவணங்களின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ள இந்த நூலில் திருத்தம் பெற வேண்டிய சில இடங்களும் உள்ளன. தமிழர்கள் தங்களுக்குச் சார்பானவர்கள் யார்? எதிரானவர்கள் யார்? என்பதை உணர்ந்துகொள்ள இந் நூல் பயன்படும். தமிழாய்ந்த தலைவர் தலைமையில் ஆட்சி நடக்கும் காலத்திலேயே தமிழ் நலங்காக்க எடுக்கப்பட்ட போராட்டங்கள் இவை என்பதை- போராட்டங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் இவர்கள் என்பதை வையகத்திற்கும் வருங்காலத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டும் நூல் இது.

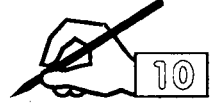
காலவோட்டத்தில் காணாமற் போய்விடும் செய்திகளைக் காப்பாற்றிக் கண்ணுங்கருத்துமாகத் திரட்டித் தந்து 'தமிழர்களே நீங்கள் காண வேண்டிய, கருதவேண்டிய செய்திகள் இவை' எனத் தமிழுலகின் முன் வைக்கும் புலவர் த. சுந்தரராசனைத் 'தமிழ் போல் வாழ்க' என வாழ்த்துகிறேன்.

இந் நூலை வாங்கிப்படித்து விழிப்புணர்ச்சியும் கிளர்ச்சியுள்ளமும் பெறவேண்டுமென்று உலகத் தமிழர்களை வேண்டுகிறேன்.

“போராட்டம் இன்றிப் பொருவில் தமிழுக்குத்
தேரோட்டம் இல்லை தெளிவு.”

■

1999

புலவர் வி.பொ.ப.வின் 'தமிழிலக்கியச் சொல் அகரமுதலி'

உயிருள்ள நல்ல உடல் நாள்தோறும் வேண்டாதவற்றைத் தள்ளி வேண்டியவற்றைக் கொள்ளும். இத் தள்ளலும் கொள்ளலும் உயிர்ப்புள்ள அனைத்திலும் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இதற்கு இடந்தருபவை வாழும், வளரும். இடந்தராதவை வீழும், மறையும். இப்பொது உண்மை மொழிகளுக்கும் பொருந்தும்.

உலகச் செவ்வியல் மொழிகளில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாகப் பேசப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் வரும் தனிச்சிறப்பு நம் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு. நெடிய வரலாற்றில் பலவகைத் தாக்கங்களுக்கு ஆட்பட்டபோதும் உருச்சிதையாமல் காலந்தோறும் புதுப்பொலிவு பெற்று புதிய புதிய உள்ளடக்கங்களை உணர்த்தவல்லதாய்த் தமிழ் மொழி விளங்குவதற்குக் காரணம் வேண்டாதவற்றைத்தள்ளி, வேண்டியவற்றைக் கொள்ளும் அதன் உயிர்ப்பண்பே ஆகும்.

உயிர்ப்புள்ள தமிழில் பழஞ்சொற்கள் சில வழக்கறுவதும் புதுச்சொற்கள் சில வழக்குப் பெறுவதும் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. நிலைபெற்ற சொற்களும் அவை வழங்கும் காலம், இடம், துறை முதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் புதுப்புதுப் பொருள்களைப் பூணுகின்றன. அரும்பதவுரை, பதவுரை, விளக்கவுரை எனக் காலவோட்டத்தில் பொருள் விளக்கும் தேவை ஏற்படுகிறது. பிற்காலத்தில் சொற்களின் பொருளை எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அகரமுதலிகள் தோன்றுகின்றன. இக்காலத்தில் தற்காலத்தமிழ், வட்டார வழக்கு, சட்டத்துறை, ஆட்சித்துறை அறிவியல்துறை, கணிப்பொறித்துறை முதலிய பலதுறைகளைச் சார்ந்த பலவகை அகரமுதலிகள் பல்கிப் பெருகி வருகின்றன. மொழிக்கு வளங்கூட்டும், மொழியின் வளங்காட்டும் இத்தகைய அகரமுதலிகள் இன்னும் தேவை! தேவை!

சொற்களின் பொருள் மாற மாற, விரிய விரிய, புதிய சொற்கள் தோன்றத் தோன்ற அகரமுதலிகளின் தேவை அதிகமாகிக் கொண்டே போகும். பழைய அகரமுதலிகள் புதுக்கோலம் பூணுவதும், புதிய

அகரமுதலிகள் பிறப்பெடுப்பதும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டிய பணிகள். அப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கென்றே நிலையான தனித்துறைகள், பலமொழிகளுக்குப் பலநாடுகளில் உள்ளன. அகரமுதலியில் அறிவியல் அணுகுமுறைகளோடு தனிக் கல்வியாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. அகரமுதலியின் வகைமைக்கேற்ப எவ்வெச்சொற்கள் எவ்வெவ்வாறு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்னும் வரன்முறைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆங்கில அறிவு பெற்றிருந்தும் அகரமுதலியியல் நெறிமுறைகளை அதிகம் அறிய வாய்ப்பில்லாத வி.பொ.ப. உருவாக்கி வெளிவந்த 'வேலாபிறமொழி தமிழ் அகரமுதலி' குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புக்குரியதாய் அமைந்தது. இப்பொழுது அவரின் இன்னொரு அகரமுதலி உங்கள் கைகளில்!

'நம் வி.பொ.ப' என நற்றமிழ்ப் பற்றாளர் பலரும் உள்ளன்போடு உரிமை பாராட்டும் தன்மானத் தனித்தமிழ்மறவர் வி.பொ.பழனிவேல னார், தொண்ணூறாம் அகவை நிறைந்த நிலையிலும் தொண்டு செய்யச் சளைக்காதவர். பள்ளிப்பருவந்தொட்டே பகுத்தறிவு அவர் வாழ்வியல் ஆனது. தமிழறிஞர் சாமிசிதம்பரனாரின் மாணவர். அவரோடு முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டில் (1929 செங்கற்பட்டு) கலந்து கொண்டவர். சாதிய சமயக் கடவுள் மூடநம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிவதில் பெரியார் நெறியினர். பேராசிரியர் இலக்குவனாரின் பள்ளித்தோழர். அவரோடு 1948-இல் மூன்றுமாதம் விடுப்புப் பெற்றுத் தென்தமிழ்நாட்டில் 'தமிழர் மறுமலர்ச்சிச் சொற்பொழிவுச் சுற்றுலா' மேற்கொண்டவர். தொல்லை களைப் பொருட்படுத்தாமல் தூயதமிழ் பரப்பும் பணியைத் தொடர்ந்து செய்பவர். மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர் தலைமையில் உலகத் தமிழ்க்கழகத்தில் பணியாற்றியவர். தனித்தமிழ், பகுத்தறிவு, பொதுவுடைமை என்னும் மூன்று கொள்கைகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்லும் தமிழியக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர்.

' மடமை யிருள்நீக்கி மாத்தமிழ் தூய்தாக்கி
உடைமை பொதுவாக்கு வோம்'

என்பது அவர் குறள், குரல்!

விடுதலை, குத்தூசி, அறிவுப்பாதை, பகுத்தறிவு, தமிழ்ப்பாவை, தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ்ச்செல்வி, தென்மொழி, எழுகதிர் முதலிய பல இதழ்களில் பல்லாண்டுகளாய் எழுதி வரும் இவர் 'மாணாக்கன்' என்றொரு மாதிகையையும் (1968 - 75) நடத்தினார்.

தொடக்கப்பள்ளி, உயர்தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி களில் ஆசிரியர், வகுப்பாசிரியர், தலைமையாசிரியர், தமிழாசிரியர் எனப்பல நிலைகளில் பணியாற்றிய வி.பொ.ப. ஓய்வு பெற்றபின் 'மறை மலையடிகளார் மகளிர் தமிழ் பயிற்றுக் கல்லூரி' (1972 - 75) நடத்தினார்.

ஆசிரியர் சாமிசிதம்பரனாரால் தன்மானமும் தமிழ்ப்பற்றும் ஊட்டப்பெற்ற வி.பொ.ப. தன்னிடம் படித்தவர்களையும் பழகியவர்களையும் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் பகுத்தறிவு நெறியினராகவும் மாற்றியமைத்த வினையாண்மையர்.

வேலன் சிந்தனைப் பூங்கொத்து, மொழித்தூய்மை தேவையா? திருமணப்பரிசு, திருத்துறைக்குறள், ஏழைகள் வாழ்வு மலர, இந்திய ஆட்சிமுறை எங்ஙனம் அமைதல் வேண்டும்? முதலிய பல நூல்களை இயற்றிய நூலாசிரியர். திருக்குறளுக்கும் புலவர் குழந்தையின் இராவண காவியத்தின் சில பகுதிகளுக்கும் உரை வரைந்த உரையாசிரியர்.

முத்தமிழ்க்காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதத்தின் புலவர் குழுவில் உறுப்பினராயிருப்பதோடு 1959-இல் அவர் முன்னின்று நடத்திய ஆகாஷ்வாணி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதுடன் தன் மாணவர்களையும் கலந்து கொள்ளச் செய்த போராளி.

மாணவர் நலனில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்டு 'மாணாக்கன்' என்னும் பெயரில் இதழ் நடத்திய வி.பொ.ப. அவர்கள் மாணவர்களும் மற்றவர்களும் இடர்ப்பாடின்றி இலக்கியம் பயிலப் பயன்படும் வகையில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே தொகுத்து வைத்திருந்த எழுத்துப்படியே இப்போது 'தமிழிலக்கியச் சொல் அகரமுதலி' என்ற பெயரில் உங்கள் கைகளில் தவழ்கின்றது. அகரமுதலியியல் நெறிமுறைகளை இதனுள் பொருத்திப்பார்த்து எவரும் இடர்ப்பட வேண்டிய தில்லை. எளிய முறையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கற்க இவ்வகரமுதலி பெரிதும் பயன்படும்.

முதுபெரும்புலவர் வி.பொ.ப.வின் மீது மிகப்பெரும் ஈடுபாடு கொண்ட இனிய நண்பர் திருவள்ளுவரடிமை முருகு அவர்கள் பொருட்செலவைப் பொருட்படுத்தாது வி.பொ.ப.அவர்களின் தொண்ணூறாம் அகவை நிறைவைப் போற்றி இந் நூலை வெளியிடுகிறார். திருக்குறளைப் பயின்று பயின்று அதன் அருஞ்சிறப்பில் ஆழ்ந்து மயங்கித் தன்னைத் திருவள்ளுவரடிமையாகவே ஆக்கிக் கொண்டவர் முருகு அவர்கள். திருக்குறள் இயக்கமாக விளங்கும் அவர் பன்னூலாசிரியர். இன்னும் எத்தனையோ நற்பணிகளாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவர். அப் பணிக்குத் துணைசெய்யும் வகையில் அவர் வெளியிடும் இந் நூலை வாங்கிப் பயன்கொள்ளத் தமிழுலகத்தை வேண்டுகிறேன்.

நூலில் இடம்பெறாத அணிந்துரை
1999

பாவாணர் தமிழ்மரபுரைத் திறன்

உலக அரங்கில் தொன்மையும் வளமையுமிக்க தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் முதலிய மரபுச் செல்வங்களுக்குச் சொந்தக் காரர்கள் நாம். நம்மை உலகப் புகழுக்கு உரியவர்களாகத் தமது படைப்பு களின் மூலம் பதிவு செய்தவர்களில் தலைமை சான்றவர் திருவள்ளுவர். மண்ணில் நன்கு வேரூன்றிய மரம் விண்ணை நோக்கிக் கிளைக் கைகளை விரித்து வளர்வதைப் போலத் தமிழ்மண்ணின் மரபுகளில் ஆழங்கால் பட்டு உலக மாந்தக் குமுகாயத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தமிழரை முன்நிறுத்தி அறஞ் சொன்னவர் அவர். தொல்காப்பிய, சங்க இலக்கியத் தடயங்களையும் தமிழ்க் குமுகாயத்தின் பழக்க வழக்க நம்பிக்கைப் பண்பாட்டு மரபுகள் பலவற்றையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு, யாருக்கு நம் செய்தி என்னும் தெளிவோடும் எப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்னும் முடிபோடும் அவரவர் பண்பறிந்து நன்றாற்றிய சான்றோர் நம் வள்ளுவர். வானத்திலிருந்து கொண்டு 'என்னைப் பாருங்கள்' என்று விளிக்காமல் மண்ணில் நடந்து நடந்து மாந்தர்களைப் பார்த்துப் பழகிப் பயின்று செய்தக்க செய்த பெருமையர் அவர்.

இப்படி ஒரு மாந்தனால் இயற்ற இயலுமா என்று வியக்கத்தக்க அரும் படைப்பாகிய திருக்குறள் தோண்டத் தோண்ட அறிவு ஊறும் மணற்கேணி! அதனால்தான் காலந்தோறும் வகைவகையான விளக்கங்கள்! தத்தம் சார்புக்கேற்ப உரைகள் சுரந்து கொண்டே - பிறந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் மட்டும் எத்தனை எத்தனை உரைகள்! உரைக் கொத்துகள்! உரைவளங்கள்! உரைவேற்றுமைகள்! இயல்புரை காண்பார் பேராசிரியர் இரா.சாரங்கபாணியார்; வாழ்வியலுரை வரைவார் புலவர் இரா.இளங்குமரனார்; இவர்களுக்கு முன்னரே தமிழ்மரபுரை காண்பார் தமிழ்மொழித் தலைவர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்.

பாவாணர் அறிஞர்க்கு அறிஞர். புகழ் தேடியோ பொருள் நாடியோ புலமை அரங்கேறவோ அறிவுலகப் பயணம் மேற்கொண்டவர் அல்லர்

அவர். 'குமரிக்கண்டமே மாந்தன் பிறந்தகம்; முதல் மாந்தன் தமிழன; முதன் மொழி தமிழ்; அதுவே திரவிடத்திற்குத்தாய், ஆரியத்திற்கு மூலம்' என்னும் மெய்ம்மைகளை மொழிநூல், வரலாறு, மாந்தனால் முதலிய பலவற்றின் துணைகொண்டு நிலை நிறுத்தியவர். தமிழையும் தமிழனையும் புறப்பிணிப்புகளிலிருந்து மீட்டெடுக்கும் பணியை மேற்போட்டுக் கொண்டு அதுவே தன்பிறப்பின் நோக்கம் என்று அறிவித்ததோடு அனைத்துப் படைப்புகளையும் அதற்கான கருவிகளாகவே உருவாக்கியவர். தனித்தமிழியக்கத்தை மக்கள் இயக்கமாகத் தழைக்கச் செய்தவர். சாதிச் சார்பு, சமயச் சார்பு, கட்சிச் சார்பு முதலிய எவ்வகைப் புறச்சார்புமின்றித் தமிழ்ச் சார்பு என்னும் அகச் சார்பை முன்னிறுத்தித் தமிழ்மக்கள் தமிழ்மொழியின் மீட்பராக அவரை இனங்கண்டு கொண்டனர். அவரின் படைப்புகள் தமக்குப் புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சும் அறிவுக்கதிர்கள் என வரவேற்று அவற்றைத் தங்கள் செவவிலேயே வெளிவரச் செய்தனர். எந்தத் தமிழறிஞரும் எய்தாத்தனிச் சிறப்பு இது.

இந்தத் திருக்குறள் தமிழ்மரபுரையும் அவ்வாறே வெளிவந்தது தான். இன்றும் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது. 1969, முகவை மாவட்டப் பறம்புக்குடியில் உலகத் தமிழ்க்கழக முதல் மாநாடு; முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் முன்னின்று நடத்திய எழுச்சிமாநாடு! அந்த மாநாட்டில்தான் தமிழ்மரபுரை வெளியிடப்பட்டது. குறள்நெறி மறவர் இலக்குவனார், புத்துரையாளர் புலவர் குழந்தை, வள்ளுவம் ஆசான் வ.சுப.மாணிக்கனார் எனக் குறளறிஞர் குழாமே வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டது. எல்லோரும் பேசினர். பாவாணர் தமிழ்மரபுரைக்குப் பின் குறளுக்கு இன்னொரு உரை தேவையில்லை என்பதாகப் பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனாரும் பேசினார்.

சிறப்பாக வெளியிடப்பெற்ற அந்தத் தமிழுரை பற்றிய ஆய்வுநூல் உங்கள் கைகளில். 'பாவாணர் தமிழ்மரபுரைத் திறன்' என்பதே இந்த நூலுக்கு ஏற்ற தலைப்பு. நற்றமிழ்ப் பற்றும் அறிவும் வாய்ந்த ஆய்வாளர். பா.கிருட்டிணமூர்த்தி திறம்பட நிகழ்த்திய ஆய்வின் விளைச்சல் இது. ஆய்வு செய்வதற்கு முதலில் வேண்டியது ஆர்வம். ஆர்வம் இருந்தால் அறிவும் பிறவும் தாமே வரும். ஆர்வத்தோடு நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வு இது என்பது பருந்துப் பார்வையிலேயே பளிச்செனத் தெரியும்.

பாவாணர் உரையை ஆய்வு செய்துள்ள இவர் பாவாணரின் பலநூல்களையும் பயின்று ஏற்ற கருத்துகளைப் பொருத்தமுற இணைத் திருக்கின்றார். பொதுவாக உரைதொடர்பான நூல்களையும் சிறப்பாகத் திருக்குறள் உரை தொடர்பான ஆய்வுகளையும் பயின்று பயன்படுத்தி யுள்ள பாங்கு பாராட்டத்தக்கது. ஒப்புநோக்கவும் உரைமுடிவு காணவும் தலைசான்ற குறளறிஞர்களின் கருத்துகள் தக்கவாறு பயன்படுத்தப்

பட்டுள்ளன. கருத்துகளை நன்கு பகுத்துக்கொண்டு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் திறன் தேரும் ஆய்வாளரின் அணுகுமுறை எளிமையும் தெளிவும் சேர்ப்பது.

தமிழ்மொழியின் ஆணியேவர், பக்கவேர், சல்லிவேர் முதலிய பல்வகை வேர்களையும் கண்டறிந்து காட்டியதில் முன்னோர்களினும் ஆய்வுக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்து முத்துகளைக் கொணர்ந்தவர் பாவாணர். அவர், 'வள்ளுவர்' என்னும் பெயர் 'வள்' என்னும் அடியிலிருந்து பிறந்தது என்றும் அதற்குக் 'கூர்மை, வலிமை, வண்மை' முதலிய பொருள்கள் உண்டென்றும் அதனால் 'வள்ளுவன்' என்னும் சொல் 'கூர்மதியன், வல்லவன், வள்ளியோன்' எனும் பொருள்களைக் கொண்டது என்றும் விளக்குவதை ஆய்வாளர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

குறளின் மூன்றாம் பகுதி 'இன்பத்துப்பாலா? காமத்துப்பாலா?' என்னும் வினா ஆய்வுலகை அசைவுக்கு உட்படுத்திய ஒன்று. இவ்வுரையில் பாவாணர் 'இன்பத்துப்பாலே' ஏற்றது எனக் கொள்கிறார். அதனை மறுக்கும் கிருட்டிணமூர்த்தி பிற அறிஞர்தம் முடிவுகளைத் துணைகொள்வதோடு பாவாணரின் 'தமிழர் திருமணம்' என்னும் நூலிலிருந்தே காமத்துப்பாலுக்கு அரண்செய்யும் கருத்துகளை எடுத்துக்காட்டுவது அவரின் ஆய்வுத்திறத்தைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

'தென்புலத்தார்' என்பதற்கு 'இறந்த முன்னோர்' எனப்பொருள் கொண்டு கடல் கோளால் குமரிக் கண்டத் தமிழர் அழிந்தமையைச் சுட்டிக்காட்டி அவரை நினைவு கூரும் மரபில் குறளில் ஆளப்பட்டுள்ளது என்று பாவாணர் படைப்புகள் பலவற்றிலும் பேசுவார். இது ஆய்வாளரால் நன்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

'இருட்டறையில் ஏதில் பிணந்தழுவுதல்' தொடர்பில் பாவாணர் கொள்ளும் புதுப்பொருளை அவர் உரைவழி விளக்குவதோடு தண்டபாணிதேசிகர் குறிப்பிடும் கள்ளம் குப்புசாமி முதலியாரின் செந்தமிழ்க் கட்டுரைச் செய்தியையும் இணைத்துக் காட்டுவது ஆய்வாளரின் அரண்செய்யும் ஆற்றலுக்குச் சான்றாகும்.

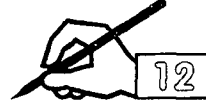
பாவாணர் எழுபத்திரண்டு இலக்கண இலக்கியங்களின் சான்றுகளை இவ்வுரையில் பயன்படுத்தியுள்ளார் எனக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் பட்டியலைப் பின்னிணைப்பில் தந்துள்ளார் கிருட்டிணமூர்த்தி. இக் காலத்திற்குப் பொருந்தாத கருத்துகளைக் கொண்டவை எனப் பாவாணர் பட்டியலிடும் குறள்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பாவாணரின் படைப்புகளில் பழமொழிகளும் உவமைகளும் கருத்துப் புலப்பாட்டுக் கவின்கருவிகளாகப் பின்னிப் பிணைந்து வருவது எண்ணி மகிழத்தக்கது. அவற்றை ஆய்வாளர் தொகுத்து வழங்குகிறார்.

ஆய்வு என்பது முடிவுறாத தொடரோட்டம். 'இன்னும் இன்னும்' என்னும் போதாமை ஆய்வில் இருந்துகொண்டே இருக்கும். எண்ணுகின்ற ஆய்வாளன் இதனை உணர்வான். இது வளர்ச்சியின் அறிகுறியும்கூட. நாம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டியவர்கள். ஆய்வாளர் கிருட்டிணமூர்த்தியும் இதை உணர்வார். பாவாணர் பற்றிய ஆய்வில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாக வெளிவரும் இந் நூலைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகிற்குப் பரிந்துரை செய்வதோடு நூலாசிரியரைப் பாராட்டியும் மகிழ்கிறேன்.

■

2000

நச்சினார்க்கினியரின் இலக்கியத் திறனாய்வு

பேரன்புக்குரிய சேலம் குயில் பண்ணை புலவர் பி.அண்ணாமலை அவர்கள் ஒரு நூலுக்கு ஆய்வுரை அளிக்க வேண்டும் என்றார். ஏற்றுக்கொண்ட பிற பணிகள் எதிரில் நின்று அச்சுறுத்தியமையால் முதலில் தயங்கினேன். பின்னர் "ஈழத்தமிழர் ஒருவரின் ஆய்வு நூல் அது. அவர் இப்போது உயிரோடில்லை" என்றதும் அவரைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. "சிங்களப்படையின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு அவர் இரையானார்" என்று தெரிந்ததும் கண்டிப்பாக அவரின் நூலுக்கு ஆய்வுரை வரைந்தாக வேண்டும் என முடிவு செய்தேன்.

அடிமை வாழ்வை அகற்றும் பணிக்கு உரமாகிவிட்ட அவரைத் தறுகண் அடிப்படையில் பிறந்த பெருமதி உணர்வோடு முதலில் நினைவு கூர்கிறேன்.

முப்பத்தொன்பது அகவைகூட நிறைவடையாத நிலையில் இளம் மனைவி இரஞ்சனாதேவியும், அரும்பு மகள்மார் அங்கயற்செல்வியும் நிவேதிதாவும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திடச் சிங்களப்படையினர் 1983 சூலை 24-இல் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றனர். கருவியேந்திக் களத்தில் நின்ற போராளியல்லர் அவர்.

'கலாபரமேசுவரன்' என்றே எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும் அவர் எதையும் ஈடுபாட்டோடு செப்பமாகச் செய்யும் வினையாண்மையர். இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்கியவர். "இளங்கதிர்" என்னும் தமிழ்ச்சங்க இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவர். திருகோணமலை கலை இலக்கிய வட்டத்தின் பொறுப்பாளர்களில் ஒருவர். நாடக நடிகர், வானொலிக் கலைஞர், பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர், இலக்கிய ஆய்வாளர், சமூகப் பணியாளர். அனைத்திற்கும் மேலாக தான் பயின்ற இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் ஒரு பெருமையைச் சேர்த்தவர்.

பேரா.சு.வித்தியானந்தன் தலைமையில் "சிங்களம் மட்டும்" மொழிச்சட்டத்தை எதிர்த்து நடந்த அறப்போரில் (1961) நண்பர்களொடு

பங்கேற்றவர். முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற கலாபரமேசுவரனின் ஆசிரியராகிய முனைவர் ச.வித்தியானந்தன் ‘‘பண்பால் பரந்த மனப்பெட்டகமாய் நின்றொளிர்ந்த உத்தமன்’’, ‘‘சமயநெறி வழுவாமல் சமூகத் தொண்டாற்றியவர்’’ என்று அவரைப் போற்றுவார். தேசியச் சேமிப்பு வங்கியின் மாவட்ட மேற்பார்வையாளர், குடும்பத்திட்டமிடல் பிரிவில் நிகழ்ச்சித் திட்டமிடல் முகாமையாளர். அதே துறையில் பதவியுயர்வு பெற்றுச் செயலாற்று முகாமையாளர் எனப்பல பொறுப்புகளிலிருந்து மக்கட் பணியாற்றியவர். இலக்கிய ஆய்வில் குறிப்பாகத் திறனாய்வுத் துறையில் ஈடுபாடு மிக்கவர். நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் (1974) ‘‘தமிழரின் இலக்கியத் திறனாய்வு முறை - சில அறிமுகக் குறிப்புகள்’’ என்னும் கட்டுரை அளித்தவர். இத்தகு பெருமைகளுக்குரிய தமிழ்மகன் கலாபரமேசுவரனின் ஆய்வுத் திறத்தை அங்கைக்கனியாகக் காட்டும் நூலே ‘‘நச்சினார்க்கினியரின் இலக்கியத் திறனாய்வு’’.

பழந்தமிழ் நூல்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து மீட்டெடுத்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கே உரியது. அதனால்தான் என் பேராசிரியப் பெருந்தகை வ.சுப. மாணிக்கனார் ‘உரையாசிரியர்களின் தொண்டு இந்திய விடுதலைத் தொண்டர்களின் புகழ்போலப் பரந்து விளங்கும்’ எனத் தற்கால உணர்வோடு புகழ்ந்துரைப்பார் (தொல்காப்பியத்திறன்).

வரையிலாப்புகழ் உரையாசிரியர்களில் நச்சினார்க்கினியர் தனித்த சிறப்பினர். தொல்காப்பியமும் பாட்டுந்தொகையும் சிந்தாமணியுமெனப் பல காலக்கட்டப் பல்வகைப் பனுவல்கள் அவர் அறிவு நடஞ்செய் அரங்கங்களாயின. வகையாலும் அளவாலும் தரத்தாலும் அவரின் உரைக்களம் பரந்து விரிந்து உயர்ந்தது. முந்தைய உரையாசிரியர்களுக்குத் தோன்றாத புதுவகையில், கொண்டுகூட்டி மாட்டெறிந்து உரை வரைவதில் இவர் சமர்த்தர். ‘இப்படி எண்ணிப் புலவன் பாடியிருப்பானா? இவருக்கு ஏனிந்த வேலை?’ என்று நமக்குச் சில இடங்களில் கேட்கத்தோன்றும். அதே நேரத்தில் ‘தாம் பிடித்ததைச் சாதிக்கும்’ இவரின் அறிவாற்றலைக் கண்டு வியக்கத்தோன்றும். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நூற்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு இவரேமுதிய உரை நமக்குச் சினமேற்படுத்தும். ஒருதலைச் சார்பினது எனினும் தமிழ் மரபைப் போற்றுவதில் தலைசிறந்தவர் நச்சினார்க்கினியர். நிறைதமிழ்க் கடலாம் மறைமலையடிகள் இவரைச் ‘செந்தமிழ் மாமுகில் வள்ளல்’ என்று போற்றுவதும், மொழிஞாயிறு ஞா.தேவநேயப்பாவாணர் தன் மகனுக்கு ‘நச்சினார்க்கினிய நம்பி’ எனப் பெயரிட்டிருப்பதும், ‘‘தண்ணிழல்’’ மற்றும் பல நூல்களைத் தந்த, வாழும் பேராசிரியர்

திரு. அடிகளாசிரியர் அவர்களின் மகன்களில் ஒருவர்க்கு நச்சினார்க்கினியர் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது மனங்கொளத்தக்கன.

ஆய்வாளர் கலாபரமேசுவரன் தனது ஆய்வுக்குத் தேவையான அனைத்துச் செய்திகளையும் திரட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் மு. அண்ணாமலை (1956) தொடங்கிப் பல ஆய்வாளர்களின் கருத்துகள் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. 'கடலையை கல்வி'யாளராகிய நச்சினார்க்கினியர் என்பதற்கும் மேற்பட்ட நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தானுதல் ஆய்வாளரால் குறிப்பிடப் படுகின்றது.

'பெரும்பாலான தொல்காப்பிய உரைகள் வாய்மொழி வாயிலான மரபுமுறையில் மாணவர்க்கு ஆசிரியர் உரைகூறும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன' என்னும் பொதுஉண்மையைக் குறிப்பிட்டு 'நச்சினார்க்கினியரது ஆசிரியர் தொழில்முறை அவரது உரை, விளக்கப் பாங்கானதாக அமைவதற்குப் பெரிதும் வழிவகுத்தது' என்கிறார்.

'நூலின் சமயத்தை நுனித்தறிந்து அதற்கேற்ப உரைவரையும் நச்சினார்க்கினியர் 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம்' என வரையறுத்துத் 'தமிழிலே தோன்றிய பல உரையாசிரியர்களுக்குப் பின்னைய காலத்திலே வாழ்ந்தமையால் நன்றாக வளர்ந்த உரைநடை இலக்கியம் இவர் முன் இருந்தது' எனப் பின்புலம் காட்டுகிறார். 'பலவகையான நூல்களின் கருத்தையெல்லாம் தமிழிலே எழுதிக்காட்ட முடியும் என்னும் நச்சினார்க்கினியரின் உறுதியை அவர் உரைகளால் உணரலாம்' எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

நச்சினார்க்கினியரிடம் மேலோங்கியிருக்கும் மரபு பேணுகை சான்றுகளுடன் பல இடங்களில் புலப்படுத்தப்படுகிறது. 'தத்தம் புது நூல் வழிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும், அகத்தியமும், தொல்காப்பியமுமே தொகைக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறைவேண்டும் என்றுணர்க' என்று தொல்காப்பியப் பொருளாதிகாரப் புறத்திணையியல் உரையிலும் (ப70) சீவகசிந்தாமணியைக் 'காப்பியம்' என்ற பெயரால் அழைப்பது பொருந்தாது என்பதை 'முந்து நூல்களில் காப்பியமென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச் செய்யுட்குப் பெயரின்மையும் இதற்குப் பின்பு கூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையும் உணர்க'....என்று சிந்தாமணி உரையிலும் (ப91) குறிப்பிடும் பகுதிகள் பொருத்தமுற எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

'நச்சினார்க்கினியரிடம் இருந்திருக்கின்ற மேலோங்கிய 'மரபுத் தன்னுணர்வு' இலக்கிய நூல்களுக்கு உரைகண்ட அடியார்க்குநல்லார், பரிமேலழகர் ஆகியோரிடம் இருக்கவில்லை. காப்பியம் என்ற வடமொழிப் பெயரை ஏற்ற அடியார்க்கு நல்லார் வடமொழி அலங்கார

முறைகளுக்கியைய நூலின் அணிகளை விளக்குவார். பரிமேலழகரும் ஆங்காங்கே வடமொழி அணிமுறைகளுக்கியைய பல வடமொழிக் கருத்துகளையும் புகுத்துவார்” என ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்யும் ஆய்வாளர், (195) பிறிதோரிடத்தில் “தாம் உரையெழுதும் இலக்கிய நூலின் அமைப்புமுறை, பொருட்சிறப்பு, கருத்து வெளிப்பாடு முதலானவை குறித்துப் பல்வேறு விளக்கக் குறிப்புகளுடன் உரை எழுதிய இலக்கிய உரையாசிரியர்களுள் அடியார்க்குநல்லாரும் பரிமேலழகரும் தலைசிறந்தவர்களாவார்” (ப.34 அடிக்குறிப்பு 47) என்று குறிப்பிடும்போது காய்தல் உவத்தலற்ற ஆய்வுப் போக்கை அறிந்து கொள்கிறோம்.

இந் நூல் நற்றம் பார்க்கும் நலம்புனை ஆய்வாகவே அமையாமல் குற்றமும் நாடும் நடுநிலை ஆய்வாகவும் விளங்குகின்றது “குலத்திற் கேற்ப ஒழுக்கம் முதலாயின மாறுபடும் என்று தப்பான வர்ணாசிரமக் கொள்கையினையும் நச்சினார்க்கினியரிடம் காணமுடிகிறது” (ப.88). “பதுமையையும் பரத்தையையும் ஒக்கக் கூறல் ஆகாமை உணர்க” எனக்கூறுவார். எனவே, நச்சினார்க்கினியரின் சாதிப் பற்றுள்ளம் அவரது திறனாய்வுப் போக்கை ஓரளவேனும் பாதித்துள்ளமையினை நாம் மனங்கொள்ளல் வேண்டும்” (ப.179).

“பாத்திரங்களின் உண்மையான குணப்பண்புகளையறிந்து அதற்கேற்ப உரையை நடாத்திச் செல்லும் வலிமைமிக்க நச்சினார்க்கினியர் சீவகனை விடப் பிற பாத்திரங்களின் இயல்புகள் பற்றிப் பாடலுக்குப் புறம்பாக உரையெழுததல் பொதுவிற குறையாகவே உள்ளது” (ப.144). “பாலை நிலம் பற்றிய ஆய்வில் நச்சினார்க்கினியரால் ஒரு முடிந்த முடிவுக்கு வரமுடியாமற் போய்விட்டது” (ப.170). இப்படிச் ‘காமம் செப்பாது கண்டதுமொழியும்’ பல் பகுதிகள் இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளனாக இருந்தபோது முதுகலை மாணவர்கட்குப் பாலைக்கலியைப் பயிற்றும் பொறுப்பு எனக்கு அளிக்கப்பட்டது. ஒன்பதாம் பாடல். தலைவி வீட்டை விட்டுத் தலைவனொடு வெளியேறி விடுகிறாள். வருத்தமுற்ற செவிலித்தாய் அவளைத் தேடிச் செல்கின்றாள். வழியில் எதிர்வரும் அந்தணர்களைப் பார்த்து என் மகனும் இன்னொருத்தி மகனும் இணைந்த நெஞ்சினராய் எதிரில் செல்லக் கண்டீரோ? எனக் கவலையுடன் வினவுகிறாள். அவர்கள் “கண்டோம், கவலைப்படாதே. உன் கற்புமிக்க மகள் செய்ததே சாலச் சிறந்தது” என்று உலகியல்பை எடுத்துக்காட்டி அமைதி கூறுகின்றனர். அத்துடன் அவள் பின்பற்றிச் செல்லும் தலைவனும் சிறந்தவன் என்று சொல்கின்றனர். ‘சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள்’ என்பது அவர்கள் கூற்று. ‘சிறந்தான்’ என்னும் சொல்லுக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய

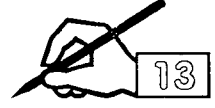
பொருளைக் கண்டு நான் சிலிர்த்துப் போனேன். பலரும் இயல்பாகச் 'சிறந்தான்' என்பதற்குப் 'பண்பில், அறிவில், ஆற்றலில் சிறந்தவன்' என்று தான் பொருள் கொள்வர். இந்த இடத்தில் அந்தப் பொருளை நச்சினார்க்கினியர் கொள்ளவில்லை.

அந்தணர்கள் செவிலித்தாயைத் தெளிவிக்கச் சொல்லும் சொல் அது. செவிலித்தாயின் அப்போதைய மனநிலை எதுவாக இருக்கும்? 'பிறப்பிலிருந்து இத்துணை ஆண்டுகள் பாடுபட்டு வளர்த்த பெற்றோரை விட்டுச் சிலகாலம் பழகிய ஒருவனோடு சென்றுவிட்டானே; பெற்றவர் களைவிடப் புதியவன் பெரியவனாகி விட்டானே? பெற்றோர் வேண்டியவர்களா? காதலன் வேண்டியவனா' என்பதுதான். செவிலியின் உள்ளத்திலோடும் உணர்வலைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு உரை வரைகிறார் நச்சினார்க்கினியர். 'சிறந்தான்' என்பதற்கு 'இருமுது குரவரிலுஞ் சிறந்த கணவன்' என்பது அவரின் அகந் துழாவி உரை. 'அம்மா, உங்கள் மகளுக்கு இப்போது பெற்றோரைக் காட்டிலும் வேண்டியவன் அவள் பின்பற்றிச் செல்கிறாளே அவன்தான்' என்று தெளிவுபடுத்துகின்றனர் அந்தணர்கள். அந்தணர் உரையா அது? நச்சினார்க்கினியர் அகழ்ந்தெடுத்த நல் வைரம்; இதனால்தான் அவரைப் புலவர்கள் உச்சிமேற்கொள்கின்றனர்.

நச்சினார்க்கினியரின் இந்தப் பண்பைக் கலாபரமேசுவரன் "நச்சினார்க்கினியர் மூலபாடத் திறனாய்வுக்குச் சிறிது மேலாகச் சென்று அவ்வவ்விலக்கியத்திற்குரிய மாந்தரின் உள்ளத்தைப் பெற்றுப் பொருள் விளக்கம் அளித்தும் கவிதைக் கூறுகளைப் பகுத்தாய்ந்தும் கலைக் கூறுகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் தமது உரைகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார்" (ப. 153) என்று பதிவு செய்யத் தவறவில்லை.

நூலாசிரியர் மறைந்து பதினேழுாண்டுகளின் பின் அவர் எழுத்து, நூல் வடிவம் பெறுகின்றது. இன்று அவர் உயிரோடிருப்பின் இதனுள் சில மாற்றங்கள் செய்திருப்பார். 'அறிதோறும் அறியாமை காணுதல்' வளர்ச்சியின் அறிகுறி. அரிதின் முயன்று இந் நூலை ஆய்வுலகின் முன்வைக்கும் சேலம் புலவர் அண்ணாமலை அவர்களும் நமது அனைவரின் நன்றிக்குமுரியவர். அவர் நிறைநலத்துடன் நீடுவாழ வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்.

2000

பாவேந்தர் பாடல்களில் பெரியார் சிந்தனைகள்

செந்தமிழ் வளர்ச்சியில் செட்டிநாட்டுக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நற்பணியாற்றிய அறிஞர்கள், பாவலர்கள்; அறிவை விரிவு செய்யும் தரமான தாளிகைகள்; சிறந்த நூல்களை அழகாகப் பதிப்பிக்கும் பதிப்பகங்கள்; எளிய மக்களும் இலக்கியங்களை வாரி உண்ணும் வகையில் பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றம், பாட்டரங்கம், கருத்தரங்கம் முதலியன நடத்தும் இலக்கிய அமைப்புகள் எனப் பலவகையில் தமிழ்வளர்க்கும் பணி தளர்வின்றி நடந்த மண் அது.

அந்த மண்ணின் பெருமை அனைத்தையும் கொண்ட காரைக்குடியில் வள்ளல் அழகப்பர் அள்ளிக்கொடுத்து அறிவொளி வழங்கக் கட்டியெழுப்பிய கல்வியகங்கள்! அவற்றுள் ஒன்று, அழகப்பா கல்லூரி. கலை, அறிவியல் பாடங்களைப் பயிற்றுவிப்பது. அக் கல்லூரியில்தான் அறிஞர் பெருந்தகை வ.கப.மாணிக்கனார் மாணவனாக நான் முதுகலை பயின்றேன். மாணவர்களின் தமிழறிவை அறிவாற்றலை வளர்த்தெடுக்கும் கட்டுரைப்போட்டி, கவிதைப்போட்டி, பேச்சுப்போட்டி, ஒப்புவித்தல் போட்டி எனப் பற்பல போட்டிகள்! மாணவர்களின் முத்தமிழாற்றலை வளர்த்தெடுக்கும் வகையில் மூன்று நாட்கள் கலை விழா! பல மாணவர்கள் பிழையில்லாமல் பாட்டெழுதுவார்கள். நாடகங்களை எழுதி இயக்கி நடடிப்பார்கள். தமிழ்ப்பயிர் தழைத்து வளரும் செழுங்கழனியாக அழகப்பா கல்லூரி விளங்கியது.

அந்தக் கல்லூரியிலேயே பின்னர் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன். அப்போது பயின்ற மாணவ நண்பர்கள் நிறைந்த கனவுகளோடு 'தமிழியக்கப்பாசறை' யொன்றை உருவாக்கினார்கள். நற்றமிழ்ப் பற்றுமிக்க அவர்கள் இன்று பல இடங்களில் பல நிலைகளில் பணியாற்றுகிறார்கள். இன்றும் அந்த உணர்வு குன்றாமல் கொள்கை உறுதியுடன் தமிழ், தமிழர் நலப் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருபவர்கள் சிலர். அச் சிலருள் இந் நூலாசிரியர் அன்புக்குரிய மு.சிவந்தபெருமாள் அவர்களும் ஒருவர்.

தனது ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்காக அழகப்பா பல்கலைக் கழக வழி அவர் அளித்த ஆய்வேட்டின் நூல் வடிவமே இது.

தமிழக, இந்திய, வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றில் எம்.பில்., பி.எச்.டி முதலிய பல பட்டங்களுக்கான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப் பெறுகின்றன. தமிழ், தமிழர் தொடர்பில் நிகழ்த்தப்பெறும் இத்தகு ஆய்வுகள் பற்றிய விவரம், ஆய்வு மேற்பார்வையாளர்களுக்கே தெரிவதில்லை; கிடைப்பதில்லை. முனைவர் அன்னிதாமசு (Dissertations on Tamilology 1977) முனைவர்கள் தமிழண்ணல் - இ.முத்தையா (தமிழியல் ஆய்வு 1983) முதலிய சிலரின் நூல்களே இத்தொடர்பில் வெளிவந்துள்ளன. அந்நூல்களும் இப்போது கிடைப்பது அரிதாகவுள்ளது. அந்நூல்கள் வெளிவந்த காலத்திற்குப்பின் நிறைய ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. இன்றுவரை நடைபெற்றுள்ள ஆய்வுகள் பற்றிய பன்முக விவரங்கள் அடங்கிய தொகை நூல் வெளியிடப்பெறல் வேண்டும். பிற கல்வியகங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஆய்வுகள் பற்றி அறிந்தால் தான் ஒரே தலைப்பில் ஒரே முறையில் ஆய்வு செய்யும் நிலை தவிர்க்கப்படும். ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரே காலத்தில் ஒரு பொருளில் பலர் ஆய்வு செய்துள்ளமைக்கு நிறைய சான்றுகள் உள்ளன.

இந்த ஆய்வேட்டின் தலைப்பு 'பாவேந்தர் பாடல்களில் பெரியார் சிந்தனைகள்' என்பது. இதே பொருளில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு நிகழ்த்தப் பெற்றதன் விளைவே 'பாரதிதாசன் பாடல்களில் பெரியார் சிந்தனைகள்' என்னும் முனைவர் சா. தங்கப்பிரகாசத்தின் நூல் (1995). அவ்வாய்வு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்றது. இப்படி ஒரே தலைப்பில் ஆய்வு செய்வது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமாயின் நான் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட தொகை நூலின் வெளியீடு மிகவும் தேவை.

எனக்கு மிகவும் வேண்டிய இளவல் ஒருவர். சுறுசுறுப்பும் அறிவார்வமும் உடைய அவர் அளித்த ஆய்வேடு 'செப்பம் செய்யப்பட வேண்டும்' எனத் திருப்பப்பட்டு விட்டது. மதிப்பீட்டாளர்கள் 'ஆய்வு மேற்பார்வையாளர் சரியான முறையில் நெறிப்படுத்தியிருந்தால் ஆய்வாளர் சிறப்பாகச் செய்திருப்பார்' என்று எழுதியிருந்தார்கள். பல ஆய்வேடுகளைப் பார்க்கும்போது இந்த எண்ணம் தான் ஏற்படுகிறது. தமிழில் இதுவரை செய்யப்பட்டுள்ள ஆய்வுகளில் நானறிந்த வகையில் பதினான்கு இயல்களைக் கொண்ட ஆய்வேடு இது ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். எனினும், ஆய்வாளர் மு. சிவந்தபெருமாள் ஒவ்வொரு இயலுக்கும் உரிய செய்திகளை அரிதின் திரட்டி இயல் தலைப்புப் பொருள் விளக்கம் தொடங்கி எழுதிச்செல்வது அவரின் கடும் உழைப்பை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

ஆய்வாளர் பெரியாரியக்கத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு பகுத்தறிவு நெறியில் வாழ்ந்து வருபவர். பாவேந்தர் பாரதிதாசன் எவ்வாறு பெரியார் சிந்தனைகளைக் கவிதையாக்கி உள்ளார் என்பதை ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் பொருத்தமுற இயல்தோறும் விளக்கிச் செல்கிறார்.

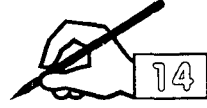
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், தான் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்ட தந்தை பெரியாரிடமிருந்து கருத்து வேறுபட்டு அவ் வேறுபாட்டைப் பதிவு செய்துள்ள இடங்கள் பல உள்ளன. அவற்றைப் பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் கண்டுகொள்வதில்லை. ஆய்வாளர் மு. சிவந்தபெருமாள் கடவுள் கொள்கை தொடர்பில் காணப்பெறும் வேறுபாட்டைக் கணக்கிலெடுத்து அதற்குரிய அமைதி சொல்கிறார்.

மிகுந்த உழைப்பில் உருவாகியுள்ள இவ்வாய்வேட்டின் தனித்துச் சொல்லத்தக்க சிறப்பு ஆய்வாளர் கையாண்டுள்ள தனித்தமிழ் நடையாகும்.

தமிழர்நலப் பணிகளில் தொடர்ந்து தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் என் மாணவர் மு. சிவந்த பெருமானைப் பாராட்டி வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்.

■

2000

பாரதிதாசன் பாடல்களில் அகமும் புறமும்

தமிழகம் தமிழுக்குத் தகும் உயர்வளிக்கும் தலைவனை எண்ணித் தவங்கிடந்து பாரதிப் புலவனைப் பெற்றெடுத்தது என்று பாடுவார் பாவேந்தர். பல நிலைகளில் தமிழுக்குப் புத்தொளி பாய்ச்சிய பாரதியார், முப்பத்தொன்பதாண்டுகளே வாழ்ந்தவர். எழுபத்து மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, தமிழக மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினூடே தானும் வளர்ந்து அவ்வியக்கத்தையும் வளர்த்தெடுத்து, பாரதி தடம்பதிக்காத பலதுறைகளில் நடைபயின்று, தனக்குப் பின்னே ஒரு பாட்டுக்குயில்களின் பட்டாளத்தையே உருவாக்கிய தனிப்பெருமைக்குரியவர் பாரதிதாசன்.

பாரதியாரின் ஆய்வுக்கென்றே தங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்டு பாடுபடுபவர்கள் பலர் உள்ளனர். அவரின் படைப்புகளைப் பேரளவு நம்பகத்தன்மையுடன் தொகுத்துப் பகுத்து ஆய்வுநோக்கில் வெளியிடும் முயற்சிகளும் பலரால் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. பாரதியாரைக் காட்டிலும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து பல துறைகளிலும் தன் பங்களிப்பை விட்டுச் சென்றுள்ள பாரதிதாசனுக்குப் பாரதிக்கு வாய்த்தது போன்ற ஆய்வாளர்கள் பலர் வாய்க்கவில்லை. ஆய்வு நோக்கிலான தொகுப்புப் பகுப்புப் பதிப்பு முயற்சிகளும் மிகுதியாக மேற்கொள்ளப் படவில்லை. இன்னும் தொகுக்கப்படாத படைப்புகள் பல! தொகுக்கப்பட்டுள்ளவற்றுள்ளும் பல குளறுபடிகள்! அவர் எழுதாதவை சில அவர் பெயரில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன! அன்புக்குரிய இளவல் முனைவர் கு.ப.கணேசனின் ஆய்வு நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதும் வாய்ப்பில் முன்மொழிவாக இதனைப் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

முனைவர் கு.ப.க, பாரதிதாசனில் தோய்ந்தவர். மேடைதோறும் கணீரென்ற குரலில் பாரதிதாசன் பாடல் வரிகளை நாவலர் நெடுஞ் செழியனைப் போல முழங்குபவர்.

தமிழில் பாரதிதாசன் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஆய்வுக்குட் படுத்திய முதல்வர் என்னும் சிறப்பு முனைவர் கு.ப.க.வுக்கு உண்டு.

அப்போது வெளிவந்திருந்த பாரதிதாசனின் அனைத்துப் படைப்புகளும் இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பாரதிதாசனை ஆய்வுப் பொருளாக்கிப் பல ஆய்வாளர்கள் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்கு அவர்களை நெறிப்படுத்திய மேற்பார்வையாளர் என்னும் தனிச்சிறப்பும் முனைவர் கு.ப.க.வுக்கு உரியது.

இத்தகைய சிறப்புகளுக்கும், என் அன்புக்கும் உரியவராதலால் அலுவல் நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் அணிந்துரை எழுத மகிழ்வோடு இசைந்தேன்.

இந் நூலின் 'பாடுபொருளும் வளர்ச்சியும்' என்னும் பகுதியில் பாடுபொருள்களைக் கடவுள், விடுதலை, காதல், வீரம், இயற்கை, தமிழ், சாதிவேற்றுமை, சமயம், பெண்கள் முன்னேற்றம், கைம்பெண் மறுமணம், தொழிலாளர் நலம், பொதுவுடைமைக் கொள்கை, குடும்பக்கட்டுப்பாடு எனப் பரிகுபடுத்திக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பொருள் பற்றியும் முதல்நிலை, இரண்டாம்நிலை, மூன்றாம்நிலை..... எனப்பல படிநிலை மாற்றங்களைச்சுட்டிக்காட்டி, இறுதியில் 'மதிப்பீடு' என்னும் முத்தாய்ப்போடு நிறைவு செய்கிறார். படிநிலை மாற்றங்களில் வேறுபட்ட கருத்துகளுக்கு இடம் உண்டு. எனினும், மதிப்பீடு என்னும் பகுதி தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புக்குரியது. பாடுபொருள்களின் மதிப்பீடுகள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்த்தாலே ஆய்வாளரின் அஃகியகன்ற அறிவும், ஒப்பீட்டுத் திறனும் புலனாகும்.

பாரதிதாசனின் கடவுட்கொள்கை தொடர்பில் வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவி வருகின்றன. 1928 - இல் தன்மான இயக்கத் தொடர்பு அவர்க்கு ஏற்படத் தொடங்கியதிலிருந்து அவர் முழுக்க முழுக்க நாத்திகராகவே வாழ்ந்தாரென்று சிலர் சொல்கின்றனர். இதற்கு மாறான நிலைப்பாட்டை அவரது பாடல்கள் புலப்படுத்துவதை நூலாசிரியர் திறம்பட நிறுவுகிறார் (ப.32).

பொதிகை மலை, தமிழ் வரலாற்றிலும் தமிழகப் பௌத்த சமய வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெறுவதாகும். அங்கிருந்து வரும் தென்றல் இனியது; தமிழ்மொழி அங்குத்தான் தோன்றியது; அத் தோற்றத்தோடு அகத்தியர் தொடர்புடையவர் என்னும் கருத்துகள் பல நூல்களில் பேசப்படுகின்றன. புராணக் கருத்துகளைச் சாடும் புரட்சிக் கவிஞர்க்கும் தென்றலும் தமிழும் பொதிகை மலையில் தோன்றியவை என்னும் கருத்துகள் உடன்பாடாக இருப்பதையும், தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தோடு அகத்தியனைத் தொடர்புபடுத்துவதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளாததையும் விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பல சான்றுகளுடன் முனைவர் கு.ப.க. வெளிப்படுத்துகிறார் (பக். 61 - 62)

பாரதிதாசன் படைப்புகளில் ஆடவரைக்காட்டிலும் பெண்டிர் சிறந்த வீரர்களாக விளங்குவதைப் பெரிதும் பாராட்டும் ஆய்வாளர் (ப.48) "சேக்கியரின் படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்த ரஸ்கின் "சேக்கியரின் படைப்புகளில் ஆடவரைக்காட்டிலும் பெண்டிரே பெரிதும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர்". என்று கூறுகிறார். பாரதிதாசன் படைப்புகளில் பெண்டிரே மட்டுமல்லாமல் வாய்ந்தவராகவும், செயற்றிறன் மிக்கவர்களாகவும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றனர்". (ப.74) என்று ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் விளக்குவது சரியான மதிப்பீடாகும். இத்தகு ஒப்பீட்டுக் குறிப்புகள் ஆய்வேட்டின் பல பகுதிகளில் (பக். 34, 50...) அணிசெய்கின்றன.

தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் கைம்பெண் மறுமணத்தைப் புதிய வேகத்துடன் வற்புறுத்திய முதல்வர் என்று பாரதிதாசனைக் குறிப்பிடலாம். கைம்பெண் மறுமணம் பற்றிய மதிப்பீட்டுப் பகுதியில், "மாந்தோப்பில் மணம்" எனும் கவிதையில் காதலர் இருவர் ஏழையர் ஆதலால், அவர்கள் காதல் வெற்றியடைவதாகக் காட்டுகிறார். சமுதாயத்தில் சற்று அந்தஸ்து அடைந்த காரணத்தால் சுந்தரனும் சொர்ணமும் சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயந்து தங்கள் காதலை விட்டுக் கொடுக்கின்றனர். 'காதலைத் தீய்த்த கட்டுப்பாடு' எனும் கவிதையில் ஊரார் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் பயந்தே காதலர் இருவர் இறந்தொழிகின்றனர்" என்று காதலரின் சமூகப் பின்புலத்தைச் சுட்டி நுட்பமாக விளக்கும் ஆய்வாளர் "கவிஞர் அவர்களை வாழவைக்க முடியாமல் போனாலும் சாகடிக்காமலாவது இருந்திருக்கலாம்" (ப.78) என்று குறிப்பிடுவது ஆய்வுப்போக்கிற்கு அப்பால் அமைந்த அவரின் இரக்க உள்ளத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கவிஞரின் சொல்லாட்சிகளைக் கூர்ந்து நோக்கி ஆய்வாளர் மதிப்பீடு செய்யும் இடங்கள் பல. பாரதிதாசன் தொழிலாளர்களாகக் குறிக்கும்போது பெரும்பாலும் 'அவர்' என்றே குறிப்பிடுவதையும், அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் உடைமையாளர்களைச் சுட்டும் போது 'அவன்' என்றும், 'மோசக்காரன்' என்றும் குறிப்பிடுவதையும் ஆய்வாளர் நுட்பமாக விளக்கியுள்ளார் (ப.84).

குடும்பவிளக்கின் முன்னுரையில் புரட்சிக்கவிஞர் "குடும்ப விளக்கில் வேலையாட்சளுக்கு இடம் ஏற்படுவதில்லை" என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், நூலின் உள்ளே இதற்கு மாறான குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை நுணுகி நோக்கி "நூலின் உள்ளே தங்கம் தன் அன்றாட அலுவல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "வேலைக்காரி சென்றாளா?" என்றும், மக்கட்பேற்றில் "மலர்க்குழல் வேலைக்காரிகள் வேறெது பேசினும் பெண் கருவுற்ற பெருமையே பேசுவாள்" என்றும், முதியோர் காதலில் தங்கம் தன் இளமைக்கால வாழ்வை எண்ணிச்

சுட்டியபோது 'பணிச்சிகள்' இருவர் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றன" என்று முரண்பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டுவது பாராட்டத்தக்கது.

நகைச்சுவை இலக்கியத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைவது 'இருண்ட வீடு'. அதைப் பற்றி ஆய்வாளர் மதிப்பீடு செய்யும்போது "எதிர்பாராத முத்தத்தில் பூக்காரப் பண்டாரத்திடம் பெறும் நகைச்சுவையைக் கவிஞர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடும்ப விளக்கில் பொத்தல் வண்டி நிகழ்ச்சியில் காட்டிப் பாண்டியன் பரிசில் பொன்னப்பன் மூலம் மலரச்செய்து இவ்விருண்ட வீட்டில் உச்சியின் எல்லைக்கே போய்விடுகிறார் என்பது உயர்வு நவீற்சியன்று" (ப.167) என்று குறிப்பிடுவது ஆய்வாளரின் ஒப்பீட்டுத் திறனுக்கும், பாரதி தாசனில் ஆழங்கால் பட்டிருப்பதற்கும் எடுத்துக்காட்டாகும்.

புரட்சிக் கவிஞரின் முன்னுரைகளில் குறிஞ்சித்திட்டுக்கு எழுதப் பட்டது சற்று வேறுபட்டு அமைவது. முக்காற்பகுதி நூலை எழுதி முடித்து இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின் எஞ்சிய பகுதி எழுதப்பட்டது. "கால் பகுதியை முடிக்க நாம் பட்டபாட்டைச் சொல்லி முடியாது" என்பது கவிஞரின் கூற்று. முன்னுரையின் இறுதியில் "ஒருவாறு நூலை முடித்தேன் ... பிழை இருக்கலாம். அழகு குறையலாம் - பொறுத்து - ஆதரவு தரத் தமிழர்களை வேண்டுகிறேன்" என்னும் வேண்டுகோள் இடம் பெறுகிறது. இந்தப் பின்னணியில் குறிஞ்சித் திட்டுப் பற்றிய ஆய்வாளரின் மதிப்பீடு நோக்கத்தக்கது. "குறிஞ்சித்திட்டு வெறும் திட்டுதான். கதையோட்டமும் கருத்தாழமும் நிரம்பியிருந்தாலும் இடையிடையே தாக்கும் தாக்குதல்கள் கவிதைச் சுவையைக் குறைக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிரிவின் தொடக்கத்திலும் கவிஞர் கூறும் விளக்கம் தேவையற்றதாகவும், அலுப்புத்தட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது... பழமைப் பின்னணியில் இருக்கும் குறிஞ்சித்திட்டில் நவீன மகிழுந்து, தொலைப்பேச்சுப் பொறி ஆகியனவும், சுதேசமித்திரன், தினமணி, கல்கி போன்ற தாளிகைகளின் பெயர்களும் கவிஞர்க்கு வேண்டாத சில தமிழ்ப்பண்டிதர் பெயர்களும் இடம் பெறுவது வேண்டாததாகும்.... இவை கால மாறுதல்களுக்கு இடமளித்து விடுகின்றன..." (ப.184)

இத்தகைய பல பகுதிகள் ஆய்வாளரின் காய்தல் உவத்தல் அற்ற ஆய்வுப் போக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன.

தமிழ் முதுகலைப்படிப்பில் 'திறனாய்வு' என்னும் பாடம் ஒரு பகுதியாக அறிமுகம் செய்யப் பட்ட தொடக்கக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் மேலைத் திறனாய்வுக் கருத்துகள் பல பலவாறு தமிழாக்கம் பெற்றன. 'Subjective Poetry' 'Objective Poetry' என்னுந் தொடர்களும் 'தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்' 'பொதுவுணர்ச்சிப் பாடல்' எனத் தமிழாக்கப் முனைவர் இரா. இளவரசு

பட்டதோடு பழந்தமிழ்ப் பொருள் பாகுபாடாகிய 'அகம்', 'புறம்' என்பனவற்றோடு ஒட்டியும் உறழ்ந்தும் விளக்கப்பட்டன. அந்த இருவகைப் பகுப்பையே இவ்வாய்வு நூல் 'அகநிலைப்பாடல்கள்' 'புறநிலைப்பாடல்கள்' என்று பேசுகின்றது. அதன் அடிப்படையிலேயே 'பாரதிதாசன் பாடல்களில் அகமும் புறமும்' எனப்பொருள் மயக்கத்திற்கு இடந்தரும் வகையில் நூற் பெயரீடும் அமைந்துள்ளது.

கவிஞரின் வளர்ச்சிப்போக்கின் தொடக்கமாகக் கடவுட் பாடல்களை விளக்கும் ஆய்வாளர் "கவிஞர் முதன்முதலாக வெளியிட்ட நூல் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது" என்று குறிப்பிடுகிறார் (ப. 26). இத் தொடரில் நூற்பெயர் 'ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது' என்பதும் அது முதல் நூலாக வெளியிடப்பட்டது என்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. பாரதிதாசன் படைப்புகள் பல பின்பதிப்புகளில் பெயர்மாற்றம் பெற்றுள்ளன. அதைப்போலவே இந்நூல் 1926 -இல் வெளிவந்தபோது பெற்றிருந்த பெயர் 'மயிலம் சுப்பிரமணியர் துதியமுது' என்பதாகும். பின்னர் 'பாரதிதாசன் குயில்' இதழில் (10.12.67) மறுவெளியீடு செய்யப்பட்டபோதும், அதுவேதனி நூலாக வெளியிடப்பட்ட போதும் 'ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது' என்று குறிக்கப்பெற்றது. அறிந்தோ அறியாமலோ பின்னர் செய்த பெயர் மாற்றமே இந் நூலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. கவிஞரின் முதல் நூலாக இது முன்னர் கருதப்பட்டது. 'மயிலம் சுப்பிரமணியர் துதியமுது' என்னும் தலைப்பில் நான் விரிவாக எழுதிய கட்டுரையொன்றில் (1976) இதனை முதல்நூல் என்றே குறித்துள்ளேன். கவிஞரின் மகன் மன்னர்மன்னனும் அவ்வாறே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் இந் நூலுக்கு முன்னரே கவிஞரின் இரண்டு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன என்னும் உண்மை சில ஆண்டுகளின் முன்புதான் தெரியவந்தது. 1920-இல் 'மயிலம் ஸ்ரீ ஷண்முகன் வண்ணப் பாட்டு', 1925-இல் 'மயிலம் ஸ்ரீ சிவசண்முகக்கடவுள் பஞ்சரத்தம்' ஆகிய இரண்டு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இன்று பார்வைக்கும் கிடைக்கின்றன (சிவ. இளங்கோ, 'பாரதிதாசன் 'கனக. சுப்புரத்தினம்' 1991) இவற்றிலிருந்து பாரதிதாசன் படைப்புகளில் பெயரீடு உட்பட நேர்ந்துள்ள பலமாற்றங்கள் ஆராயப்பட வேண்டும் என்பதோடு இன்னமும் கிடைக்க வேண்டிய பல படைப்புகளைத் துருவித்தேடி வெளியுலகிற்குக் கொணரவேண்டிய பொறுப்பும் ஆய்வாளர்களுக்கு இருக்கிறது என்பதனையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

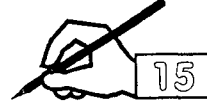
'சஞ்சீவிபர்வதத்தின் சாரல் என்ற கவிதை 1930 ஆம் ஆண்டு 'புதுவை முரசு' என்ற இதழில் வெளிவந்துள்ளது' (ப.30) என்னும் குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதே குறிப்பு வேறு சிலரின் வெளியீடுகளிலும் இடம் பெற்றிருந்தது. 1938-இல் வெளியிடப்பெற்ற 'பாரதிதாசன் கவிதைகள்' தொகுப்புநூலின் முதலில்: இணைக்கப்பெற்றுள்ள இப்

படைப்பு 1930-இல் தனிநூலாக வெளிவந்தது. எந்த இதழிலும் வெளிவந்ததாக இதுவரை தெரியவில்லை. பாரதிதாசனின் படைப்பாற்றலை முழுவீச்சில் வெளிப்படுத்தும் படைப்புகள் முதலில் புதுவைமுரசு இதழில்தான் (1930 - 32) வெளிவந்தன. அவ்விதழ்த் தொகுப்பு அனைத்தும் ஒளிப்படி எடுக்கப்பட்டு ஆய்வாளர் பயன்பெறும் வகையில் பாரதிதாசன் உயராய்வு மையத்தில் இப்போது இடம் பெற்றுள்ளன. சஞ்சீவிபர்வதத்தின் சாரல் புதுவைமுரசு இதழில் வெளிவரவில்லை என்பதையும் அந் நூல் புதுவைமுரசு நிலைய வெளியீடாகக் குறிக்கப்பட்டு முதல் இதழிலேயே (10. 11.1930) 'இதன் விலை அணா-1' என விளம்பரம் (ப. 19) செய்யப்பெற்றுள்ளது என்பதையும் இதழ்களின் துணையுடன் அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஆய்வு என்பது முடிவுறாத தொடரோட்டம். புதிய தரவுகள் கிடைக்கக் கிடைக்கப் பழைய முடிவுகள் வலிவும் மாற்றமும் பெறும் வாய்ப்புகள் ஏற்படும். முதல்நிலைச்சான்றுகளை எளிதில் பெறமுடியாத நிலையில் இரண்டாம் நிலைக்குறிப்புகளைப் பயன்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஆய்வாளர்களுக்கு ஏற்படுவது உண்டு. ஆதலால் காலவோட்டத்தில் சில முடிவுகளைத் திருத்த வேண்டிய தேவை ஏற்படும். இது தவிர்க்கவியலாத ஒன்று. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அளிக்கப்பெற்ற இந்த ஆய்வு நூலிலும் இத்தகு திருத்தங்கள் செய்தாக வேண்டியுள்ளன.

காய்தல் உவத்தல் அகற்றிப் புரட்சிக்கவிஞரிலிருந்து தான் மாறுபடும் இடங்களைச் சற்றும் தயங்காமல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் நிறுவிச் செல்லும் முனைவர் கு.ப.க., பாரதிதாசன் ஆய்வாளர்களில் முன்மையர். பாரதிதாசன் ஆய்வாளர்கள் பலரைத் தொடர்ந்து உருவாக்கி வரும் பெருமையர். அவரின் தொண்டு தொடர்வதாக என்னும் வேண்டுகோளொடு நிறைந்த உடல் நலத்துடன் நீடு வாழ்க என வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்.

2000

தியாகி சங்கரலிங்கனார் வரலாறு

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழகத்தின் மொழி, இன நலம் நாடி நடந்த வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தொகுத்து வழங்கும் நூல்களை உருவாக்குவதில் இனிய நண்பர் புலவர் த. சுந்தரராசனுக்குத் தனி இடம் உண்டு. அவரின் நூல் அணிவகுப்பில் 'சங்கரலிங்கனார் வரலாறு' என்னும் இந்நூலும் இணைகிறது. நமக்காகப் பாடுபட்டவர்களை நாமே அறியாதிருப்பதும், அறிந்தும் பொருட்படுத்தாமற் போவதும், வருங்காலத் தலைமுறைக்கு அறிவியாதிருப்பதும் நன்றி கொன்ற செயல்கள் மட்டுமல்ல; நம் வளர்ச்சியின் வழியை அடைப்பனவுமாகும். தமிழ்நாடு என்று நாட்டின் பெயரைச் சொல்லும்போதெல்லாம் நம் நினைவில் வரவேண்டிய ஈகியின் பெயரில் அமைந்துள்ள இந் நூல் நன்றியுணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

முன்னரே புலவர் த.சுந்தரராசன் தமிழ்நாடு பெயர்மாற்ற வரலாறு பற்றியும், சங்கரலிங்கனார் பற்றியும் எழுதியுள்ள நூல்களின் இணைப்பாகவும் விரிவாகவும் பல புதிய செய்திகளை உள்ளடக்கி இந் நூல் உலாவருகிறது.

மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினைக் கோரிக்கைகள் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பல பகுதிகளில் பல காலங்களில் எழுப்பப் பட்டதை இந்நூல் ஆங்காங்கே பதிவுசெய்துள்ளது. செய்திகள் காலவாரியாகவோ இடவாரியாகவோ தொகுத்துப் பகுத்து ஓரிடத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

தமிழகத்தின் வடக்கெல்லை, தெற்கெல்லைப் போராட்டங்கள் இதற்கு முந்தைய நூல்களில் காணமுடியாத பல செய்திகளோடு இந் நூலில் விளக்கம் பெறுகின்றன. போராட்டங்களில் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சிவஞானம் அவர்களுக்குரிய சிறப்பான இடம் குறிக்கப்படுவ தோடு பெருந்தலைவர் காமராசர் உள்ளிட்ட தமிழ்நாட்டுப் பேராயக் கட்சியினரின் முறையற்ற எதிர்நிலைப்போக்கும் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது.

சென்னை நகரினை ஆந்திரத்துடன், இணைக்க வேண்டுமென்னும் கோரிக்கைக்கு எதிராகச் சென்னை மாநகராட்சியே தீர்மானம் இயற்றிய செய்தியும் அப்போது மாநகரத் தந்தையாக இருந்த செங்கல்வராயன் "சென்னையில் வாழும் சிறுபான்மை ஆந்திரர்கள் - கிளர்ச்சியில் ஆந்திரப் பிரதேசக் காங்கிரசுடன் ஒத்துழைத்தால் அவர்களுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் வழங்கமாட்டேன். பிணம்புதைக்க இடம் ஒதுக்க மாட்டேன்" (ப. 46, 47) என்று எச்சரித்த செய்தியும் நமக்கு வியப்பை அளிப்பனவாகும்.

தெற்கெல்லைப் போராட்டம் பற்றி எழுதும்போது குமரிப்பகுதி களின் அன்றைய மக்கள் தொகை பற்றிய குறிப்புகளும் போராட்டத்தில் சிறைசென்றவர்கள் பற்றிய செய்திகளும் நூலாசிரியரின் தேடுந் திறனைக் காட்டுவதோடு அவர் தென் தமிழ்நாடர் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆந்திரப் மாநிலப் பிரிவினைக்காக உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர்துறந்த பொட்டி சீராமுலுவின் திருவுருப் படத்தையும் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளையும் கொண்டுள்ள இந் நூல், அவரை ஆந்திரத் தலைவர்கள் எவ்வாறு போற்றினர் என்பதைச் சூடு குறைந்த தமிழுக்குச் சொல்கிறது. ஆந்திரகேசரி பிரகாசம், 'காந்தியடிகளைவிடச் சிறந்தவர் பொட்டி சீராமுலு' எனப் போற்றியதை, (ப.45) அறிந்து கொள்கிறோம்.

ஈகி சங்கரலிங்கனார் பற்றி இதுவரை பலரும் அறியாத பல செய்திகள் இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவரின் உண்ணாநோன்புப் படங்கள் அணிசெய்யும் இந் நூலில் காந்தியடிகள், இராசாசி ஆகியரோடு அவர் கொண்டிருந்த நெருக்கமான தொடர்பு புலப்படுத்தப்படுகின்றது. பல போராட்டங்களில் அவர் பங்குபெற்ற செய்திகளும் சிறைத் தண்டனைகளும் காலக்குறிப்போடு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சங்கரலிங்கனார் முன்னிருந்து இயக்கம் நடத்திய காலத்தில் காமராசர் தொண்டராக இருந்தார் என்பது கருதத்தக்கது. உண்ணாநோன்பிருந்த காலத்தில் சங்கரலிங்கனார் எழுதிய மூன்று கடிதங்கள் பற்றிய குறிப்பு, அவர் எழுதிய பிற கடிதங்களின் பதிவு, இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்கள் முன் "நான் ஒருவேளை இறக்கநேரிட்டால் என் உடலைத் தயவுசெய்து காங்கிரஸ்காரரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டாம். எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த கம்யூனிஸ்டுகளிடம் ஒப்படையுங்கள்" (ப.104) எனச் செய்தி யாளரிடம் தெரிவித்த செய்தி எனப் பற்பல குறிப்புகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். நூலாசிரியர் தனது 'மக்கள் செங்கோல்' இதழில் வெளிவந்த சங்கரலிங்கனாரின் மைத்துனர் விருதுநகர் பெ. சிவமுருகன் கட்டுரையையும், 'என் இளமைக்கால நினைவுகள்' எனும் தலைப்பில் வணக்கத்தக்க அம்மையார் பேராசிரியர் சாலினி இளந்திரையன் எழுதிய

அரிய கட்டுரையையும் இந் நூலில் இணைத்திருப்பது நுவல்பொருளுக்கு மிகுவலிமை சேர்க்கிறது.

சங்கரலிங்கனாரின் கோரிக்கைகளில், தமிழ்நாடு பெயர்மாற்றக் கோரிக்கையே இடம் பெறவில்லையென்றும், அதற்காக அவர் உண்ணாநோன்பிருக்க வில்லையென்றும் பேசப்பட்ட செய்திகளை வன்மையாக மறுக்கும் நூலாசிரியர், சங்கரலிங்கனார் காங்கிரசுக்கு அனுப்பிய 'பன்னிரண்டு அம்சக் கோரிக்கைகளை'ச் சான்றோடு பட்டியலிட்டுக் காட்டியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

உண்ணாநோன்பிருந்தபோது சங்கரலிங்கனாரைச் சந்தித்த அறிஞர் அண்ணா தொடர்ந்து அவர்பால் கொண்டிருந்த மதிப்புக் கலந்த ஈடுபாடு அங்கங்கே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதோடு நாடாளுமன்றம், சட்டமன்றம் முதலியவற்றில் அண்ணா மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் அவற்றின் விளைவாகச் சென்னை மாநிலம் தமிழ்நாடு எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றுச் சங்கரலிங்கனாரின் வேணவா நிறைவேற்றப் பட்டமையும் நூலின் நிறைவுப் பகுதியில் பொருத்தமுற எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

நூலாசிரியர் நண்பர் சுந்தரராசனின் கடும் உழைப்பையும் நன்னோக்கையும் பாராட்டுகிறேன். தடைகளைக் கடந்த தமிழ்நாட்டை அறியவிரும்பும் அனைத்துத் தமிழர்களுக்கும் இந் நூலை மகிழ்ச்சியோடு பரிந்துரை செய்கிறேன்.

■

2000

தமிழ் ஞாயிறு

புதுவை ஒரு தமிழ்க்களம்! பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் தோய்ந்த மரபுவழித் தமிழ்ப்புலவர்கள் வாழ்ந்து தம்முள் கருத்துப்போர் விளைத்த களம்! எல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கும் சிலேடை நயம் மிகுந்த அறிக்கைகள் வாயிலாய் வேறுபாடுகளை அரங்கேற்றிக் கொள்வதுண்டு. தமிழகத்திலிருந்து புதுவை சென்று தாங்கள் கலந்து கொண்ட கூட்டங்களில் ஏனோதானோவென்று பேசி எக்கச்சக்கமாக 'வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட' புலவர்கள் பலர். புதுவைப் புலமைவட்டம் புதுமை என்ற பெயரில் மரபை அறியாமல் மாறானவற்றைச் செய்பவர்களை எளிதில் விட்டுவிடாது. கண்ணினுறு கண்ணறச் சொல்லும் வீறுமிக்க புலவர்கள் பலர் புதுவை பெற்ற பேறு.

கலப்படத்தமிழர்கள் கலக்கமுறும் வகையில் தனித்தமிழியக்க வினைப்பாடுகள் தழைத்தோங்கும் இடம் புதுவை. தனித்தமிழியக்க மாநாடுகள் நடத்தித் 'தனித்தமிழியக்க எழுத்தாளர் யார் எவர்?' 'தனித்தமிழிலக்கிய வரலாறு' முதலிய வெளியீடுகள் புதுவையிலிருந்து தான் புறம் போந்தன. இன்றும் தனித்தமிழ் இதழ்கள் பல வெளியிடும் பெருமை புதுவைக்கு உண்டு. எனினும் தனித்தமிழன்பர்கள் தனித்துத் தனித்துப் பல்வேறு குழுக்களாய்ப் பிரிவுண்டு கிடக்கின்றனர். பிரிவுண்டு கிடப்பாரைப் பிணிக்கும் வகையில் எல்லோரிடமும் நல்லுறவு கொண்டு நற்றமிழ்ப்பணிகளுக்குத் துணை நின்று இயங்கி வருபவர் என் இனிய நண்பர் பாவலர் இலக்கியன். பன்னூலாசிரியரான இவர் 'தமிழாட்சி' என்னும் இதழையும் நடத்தி வருகிறார்.

பாவாணர் பற்றி முன்னரே பாடல்கள் எழுதியுள்ள இவர் பாவாணரின் வரலாற்றை, பலதுறைப் பணிகளைப் பலரும் அறியும் வகையில் எளிய, இனிய நடையில் எழுதியுள்ள நூல் இது. இளந்தலை முறையினர் - மாணவர்கள் பயன்பெறும் நோக்கில் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

நமக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் பலர் கடலில் பெய்த மழையைப் போல நமக்கே தெரியாமல், தெரியப்படுத்தப்படாமல் மறைந்து போன

வரலாறு உண்டு. தக்கவர்களைப் போற்றாத - இனங்காணாத நாடு உலகில் முன்னேற முடியாது. நாமெல்லாம் உணவருத்தி நலமாய் உறங்கிய பொழுதுகளில் தாம் பசித்தும் கண்விழித்தும் நம் முன்னேற்றத் திற்காய் நாளெல்லாம் பாடுபட்டவர் தமக்குவமை இல்லாத தமிழ் அரிமா ஞா.தேவநேயப்பாவாணர்.

பாவாணரின் பன்முக ஆற்றல்களைப் பதினெட்டு இயல்களாகப் பகுத்துக்கொண்டு இந் நூல் பேசுகிறது. தனித்தமிழியக்கத்தை மக்கள் இயக்கமாக மாற்றி வளர்த்தவர் பாவாணர். அவரைப்பற்றிய இந் நூல் முழுமையாகத் தனித்தமிழ் நடையில் இயற்றப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

அக்காலத்தில் தமிழ்பயின்றவர்கள் ஆசிரியப்பணியிற் சேர்வதற்குத் தகுதிவாய்ந்த புலவர் ஒருவரிடம் சான்றிதழ் பெறுவது மரபாக இருந்தது. பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரனாரிடம் மறைமலையடிகள் இவ்வாறு சான்றிதழ் பெற்றமையும் மறைமலையடிகளிடம் பேராசிரியர் தெ.பொ மீனாட்சிசுந்தரனார் முதலிய பலர் சான்றிதழ் பெற்றமையும் வரலாற்றுப் பதிவுகள். அவ்வாறே இளைஞர் ஞா. தேவநேசன் சான்றிதழ் பெற்றுத் 'தேவநேசக் கவிவாணன்' ஆக ஆசிரியப் பணியிற் சேர்ந்தமை தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

பாவாணர் தமது ஆராய்ச்சிக்குத் தேவையான நூல்களைத் தாம் வறுமையுற்றிருந்த நிலையிலும் தேடித்தேடி வாங்கிப் பயின்றார். 'இந்த நூல் தேவை' 'அந்த நூல் தேவை' என்று கழக ஆட்சியாளர் வ.சுப்பையா அவர்களுக்கு மடல்கள் எழுதிப் பெற்றுப் படித்தார். இளந்தலை முறையினர் கவனத்திற்கொள்ளவேண்டி இச் செய்தியை நண்பர் இலக்கியன் நன்கு பதிவுசெய்துள்ளார். (29 -30) 'பள்ளி' என்னும் சொல்லின் பொருள் மூலம் காட்டிக் காலவோட்டத்தில் பொருள் திரிந்த வரலாற்றைப் பாவாணர் விளக்குவது அவ்வாறே நூலில் தரப்பட்டுள்ளது. (38- 40)

மொழியை ஒரு மரமாக உருவகப்படுத்தி அம் மரத்தில் வேர்கள், அடிப்பகுதி, கிளைகள் என்றிருப்பதைப்போல மொழியிலும் வேர்ச் சொற்கள், அடிச்சொற்கள் அவற்றிலிருந்து கிளைத்தவை எனப்பலவாறு பகுத்து ஆராய்வார்கள். தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் பொதுவாகச் சொல்லாராய்ச்சியிலும் சிறப்பாக வேர்ச்சொல் லாராய்ச்சியிலும் பாவாணர்க்கு இணை பாவாணரே! தமிழ்மொழியின் வேர்கள் உலகமொழிகள் பலவற்றிலும் பரவியிருப்பதைப் பாவாணர் பல நூல்களில் விளக்கியுள்ளார். பன்மொழி அறிஞரான பாவாணரின் வேர்ச்சொல் ஆய்வுத்திறத்தை. 'உல்' என்னும் ஒருவேர் எங்ஙனம் விரிவடைந்து செல்கிறது என்பதைப் பாவாணர் சொற்களிலேயே நூலாசிரியர் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார் (34 - 35).

பாவாணரின் இசைப்புலமை பலரும் அறியாதது. 'நால்வகை இசைக்கருவிகளில் ஒவ்வொருவகையிலும் ஏதேனும் ஒரு கருவியேனும் எனக்கு இசைக்கத் தெரியும்' என்று பாவாணரே எழுதியுள்ளார். இறுதிக்காலம் வரை அவர் குழந்தைகளிடம் இசையோடு பாடி மகிழ்விக்கும் பழக்கம் உடையவராக இருந்தார். பலவகை மெட்டுகளில், பண் தாளக்குறிப்போடும் பல்லவி, அனுபல்லவி, சரண அமைப்பிலும் அவர் எழுதியுள்ள இசைப்பாடல்கள் ஏறத்தாழ ஐநூறு எனலாம். 1942-இல் அவர் எழுதிமுடித்த இருநூறுபக்க அளவிலான 'இசைத்தமிழ்ச் சரித்திரம்' என்னும் நூல் அச்சுவடிவம் பெறாமலே மறைந்துபோய் விட்டது. யாழ்நூல் தந்த விபுலானந்த அடிகளின் கருத்துகளை மறுத்துப் பாவாணர் எழுதிய கட்டுரைகள் அவரின் இசைப்புலமையை எல்லோர்க்கும் எளிதில் புலப்படுத்துவனவாகும். பலர்க்கும் தெரியாத பாவாணரின் இசைப்புலமையை இளந்தலை முறையினரும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் 'இசைத்தமிழ் அறிஞர்' என்னும் ஓர் இயலையே அமைத்துச் செய்திகளை அளித்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

பாவாணர் தமக்குச் சரியெனப் படுகின்ற கருத்தை எதிரில் இருப்பவர் என்ன நினைப்பார் என்று சற்றுந் தயங்காமல் எந்த நிலையிலும் எடுத்துச் சொல்லும் துணிவு மிக்கவர். தமிழர் அறியாமை யிலும் அடிமைத்தனத்திலும் கிடந்துழல்வதை மாற்றித் தெளிவு பெற்றுக் கிளர்ந்தெழச் செய்ய வல்லவை பாவாணரின் படைப்புகள்.

'தாழ்வுணர்ச்சி நீங்கும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே
வாழ்வுயர்ச்சி காணும் வழி'

என்று அறிவுறுத்திய பாவாணரின் அஞ்சாமைப்பண்பு நூலின் பிற்பகுதியில் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழியின் ஏட்டு வழக்கு, நாட்டுவழக்கு ஆகிய இருவகை வழக்காறுகளையும் நுணுகிநோக்கிக் கூர்ந்தறிந்தவர்களில் இணையற்றவர் பாவாணர். தமிழகத்தின் நீள அகல நெடும் பரப்பின் பலபகுதிகளில் பணியாற்றியவர். மக்கள் வழக்கை, பழமொழிகளை, விளையாட்டு களை, திருமணம் முதலிய பண்பாட்டு மரபுகளைக் கூர்த்தறிந்த பாவாணர் அவைபற்றி நூல்கள் எழுதினார். அத் தொடர்பிலான ஏராளமான வழக்காறுகளை அங்கங்கே பதிவு செய்துள்ளார். அவற்றோடு வழக்கற்ற சொற்களையும் தாமே புதுவதாகப் புனைந்த சொற்களையும் வடமொழி, ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு நேர் தமிழ்ச் சொற்களையும் பல இடங்களில் வழங்கியுள்ளார் பாவாணர். இந் நூலில் பல இடங்களில் அத்தகு சொற்களின் பட்டியல்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

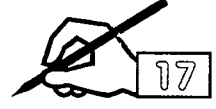
பாவாணரின் வரலாற்றை இளைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைக்கும் இந் நூலில் தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பாக நான் முனைவர் இரா. இளவரசு

கருதுவது ஒன்று. 'நாடு இப்படி இருக்கிறதே' என்னும் நூலாசிரியரின் கவலையும் 'இப்படி இருக்கலாமா?' என்னும் வினாவும் 'இதனை மாற்றியமைக்க நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்' என்னும் முடிவும் பல இடங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இளந்தலைமுறையினரை ஆற்றுப்படுத்தி எழுச்சி கொள்ளச்செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ள நூலாசிரியரின் கவலைக்குரல் அவர் இந் நூலை எழுதியதன் நோக்கத்தை நிறைவு செய்யப் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகிறேன்.

இனிய நண்பர் பாவலர் இலக்கியனுக்கு என் வாழ்த்துகள்.

■

2000

பாரதிதாசன் பரம்பரை

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் பெருஞ்சுடரொளியாய்த் திகழும் புதுமைப்பித்தன், பாரதிதாசன் பற்றிய ஒரு வானொலிச் சொற்பொழிவை இப்படித் தொடங்குகிறார்.

“பாரதியார் அன்று வைத்துவிட்டுப் போன சொத்துக்கள் பல. இவற்றில் முக்கியமானவற்றைக் குறிப்பிடவேண்டின் ஞானரதம், குயில்பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், கனகசுப்புரத்தினம் என்ற பாரதிதாசன் என்று சொல்ல வேண்டும்.”

பொருள்பொதிந்த இக்கூற்று பாரதியின் நேரடிப்படைப்பாகப் பாரதிதாசனைப் படம்பிடிக்கிறது.

பாரதி பரம்பரையின் முதன்மைப் பாவலர் பாரதிதாசன். எனினும் குமுகாயத் தேவைகளையொட்டிய பாரதிதாசனின் போர் முழக்கப் பாடல்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு ‘எம்வழி அவர்வழி’ என்று மகிழ்வோடு ஏற்றுப் பாடிவரும் பாவலர் பட்டாளம் பாரதிக்கு வாய்த்ததிலும் பெரிது; மிகப் பெரிது. ‘பாவேந்தர் வழிவந்த பாவலர்கள்’ (1994), ‘பாவேந்தர் தோட்டத்துப் பூங்குயில்கள்’ (1997) எனப் பற்பல தொகுதிகளாக அப்பாவலர்களின் பாக்கள் இப்போதும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. முதன்முதல் 1947 பிப்ரவரி பொன்னி இதழில் தொடங்கிய ‘பாரதிதாசன் பரம்பரை’ இவ்வுலகில் நற்றமிழ் உணர்வு உள்ளவரை தழைத்துச் செழிக்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

‘பாரதிதாசன் பரம்பரை’ எனும் பெயரிய இவ்வாய்வேடு அப்பரம்பரையின் விரிவான வளர்ச்சியைத் தெளிவாக உணர்ந்தே எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் முனைவர் பட்டம் பெற்ற ஆய்வாளர் மு.இளங்கோவன் என் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய இளைஞர். எந்தச் செயலையும் விரைவாகச் செய்து முடிக்கும்

ஆற்றலுடையவர். கொடுக்கும் பொறுப்பைத் திறம்படச் செம்மையாக நிறைவேற்றுவவர். மாணவப் பருவத்திலேயே ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் ஆற்றொழுக்கான பாடல்களையும் பற்பல இதழ்களில் எழுதிப்பழகியவர். நாடு தழுவிய அளவில் நடத்தப்பெற்ற கட்டுரைப் போட்டிகளில் பரிசுகளை வென்றவர். நூற்பதிப்புப் பணியிலும் தடம் பதித்தவர்.

பன்முக ஆற்றல் வாய்ந்த முனைவர் மு.இளங்கோவனால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வாய்வேடு தெளிவும் திட்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்தது. தொடக்கத்தில் பிற அறிஞர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதைகளைப் பகுத்துள்ள முறைகள் போதுமானவையாக இல்லை எனக் குறிப்பிட்டுத், தானே எட்டு வகைப் பகுப்பு முறைகளைப் பட்டியலிடுவதிலிருந்து இறுதிவரை மேலெடுத்துச் செல்லும் வளர்ச்சிப்போக்கு ஆய்வேட்டை அணி செய்கிறது.

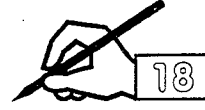
தரவுகளை முழுமையாகத் திரட்டுவது, அவற்றைப் பல அடிப்படையில் பாகுபடுத்துவது, அவற்றினின்று பெறப்படும் உண்மைகளைப்பதிவு செய்வது என்னும் பண்புகளை இயல்கள் தோறும் காணலாம். 'பரம்பரை' என்னும் சொல்லை விளக்கி அது உலக நிலையில், இந்திய நிலையில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்று விளக்குவதும், பாரதிதாசன் பரம்பரையினரை அவர் உருவாக்கியவர்கள், அவர் அன்பர்களால் உருவானவர்கள், அவர் இதழால் உருவானவர்கள், அவர் கவிதைகளால் உருவானவர்கள் எனப் பகுத்துக் கொண்டு தெளிவாக விளக்குவதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

கவிஞர்கள் சுரதா, முடியரசன், வாணிதாசன், புதுவைச் சிவம் ஆகிய நால்வரைப் பற்றியும் தனித்த இயலில் விரிவாகப் பேசும் ஆய்வேடு, மு.அண்ணாமலை, நாரா.நாச்சியப்பன், கோவேந்தன், துரை.மாணிக்கம் (பெருஞ்சித்திரனார்), தங்கப்பா, மா.இராமலிங்கம், தமிழன்பன், பொன்னடியான் ஆகியோரை முற்பகுதியிலும் கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், கம்பதாசன், புலமைப்பித்தன், சாலை இளந்திரையன், வா.மு.சேதுராமன் முதலியோரைப் பிற்பகுதியிலும் அரிமா நோக்கில் மதிப்பிடுகிறது. பொன்னி இதழின் பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞர்கள் 47 பேர்களையும் தொடக்கத்தில் அறிமுகம் செய்கின்றது. பேரளவு பாரதிதாசன் பரம்பரை முன்னோடிக் கவிஞர்களை, தங்கள் இருப்பை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தவர்களை இவ்வாய்வேடு மதிப்பீடு செய்வதன் வாயிலாய் ஒரு முழுமைத் தன்மையைப் பெற்றுள்ளது.

பாரதிதாசனுக்கும் பரம்பரையினருக்கும் படைப்பளவில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளையும், தனித்தன்மைகளையும் விதந்து பேசும் பகுதி ஆய்வாளரின் நுணுகி நோக்கும் திறனைப் புலப்படுத்துகிறது. பரம்பரை அடிப்படையிலான முன்னோடி ஆய்வை மிகுந்த உழைப்பில், பாராட்டும் வகையில் நிகழ்த்தியுள்ள முனைவர் மு. இளங்கோவன் தன் தகுதிக்கேற்ற உயர் வாய்ப்புகளை எய்தித் தமிழுக்கு வளஞ்சேர்க்கும் பணிகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட என் நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துகள்.

■

2001

தமிழ் வளர்த்த மூவர்

அரசு அலுவலிலிருந்து ஓய்வு பெறப்போகிறோம் என்னும் நிலை வந்தவுடனேயே பல அதிகாரிகளுக்கு வாழ்க்கையே முடிந்து போனது போன்ற அச்சமும் அவல உணர்வும் ஏற்படுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். இத்தனை ஆண்டுகள் பணியாற்றிய பிறகு இவர்கள் இப்படி இருக்கிறார்களே என்று வருந்துவதுண்டு. புரட்சிப் பாவலர் பாரதிதாசன் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற நாளை "எழிலுறு நாள்" எனப் போற்றி, இனி நான் விடுதலைப் பறவை என்பதை விளக்கும் வகையில் "மேலும் எனைக் கட்டுப்படுத்துவதொன்றில்லை" என்று பாடுவார்.

அரசு அலுவல் ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்துவது என்பதையும், அதிலிருந்து ஓய்வுபெறுவது 'விட்டு விடுதலையாவது' என்பதையும் அறிவுடையோர் உணர்வர். எழுபத்தெட்டு அகவையுடைய 'இளைஞர்' திரு. வா.கு.இராமசாமி அவர்கள் அத்தகு தெளிந்த அறிவுடையவர். ஆதலால் வட்டாட்சியர் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் விடுதலை யுணர்வோடு தாம் சொல்லக் கருதிய கருத்துக்களைத் துணிவாகவும், தெளிவாகவும் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார்.

'தமிழ் வளர்த்த மூவர்' என்னும் இந்நூல் இளந்தலைமுறையினருக்குப் பயன்படும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; நிறைதமிழ் மலையாம் மறைமலையடிகள், நற்றமிழ் அரிமா நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், குன்றாக் கொள்கைக் குன்றக்குடி அடிகளார் ஆகிய மூவரின் வரலாற்று மணிகளை வனப்புறக் கோத்த மாலையாகத் திகழ்கின்றது. மறைமலையடிகளின் வரலாற்றை எழுதும்போது அடிகளின் நூர்சிறப்பு களைக் குறித்து, "பேசும் அளவுக்கோ எழுதும் அளவுக்கோ எனக்கு ஆற்றலும் இல்லை வயதுமில்லை" என்கிறார் இவ்விளைஞர்! ஆனால், மிகுந்த ஆற்றலோடு கடுமையாக உழைத்துத் தேடித்துருவித் தேவையான செய்திகளை நூலின் பக்கங்கள்தோறும் பதிவு செய்திருக்கிறார். அடிகளாரின் வரலாற்றை எழுதும்போது தனித்தமிழியக்கம் பற்றிய செய்திகளுக்குத் தலைமையிடம் தந்தும், நாவலர் பற்றி எழுதும்போது

இந்தித் திணிப்பெதிர்ப்புச் செய்திகளுக்கு ஏற்ற இடம் அளித்தும், குன்றக்குடி அடிகளாரைப் பற்றி எழுதும்போது அவரின் மனிதநேயச் செயற்பாடுகளை விளக்கியும் ஆசிரியர் எழுதிச் செல்லும் திறம் தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இளைஞர்கள் விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் எளிமையாகவும், தெளிவாகவும், சிறிய சிறிய தொடர்களில் அமைந்த விறுவிறுப்பான நடையில் அமைந்தும் வினாக்களை எழுப்பிக்கொண்டு அவற்றுக்கு விடையளிக்கும் வகையிலும் எழுதிச்செல்வது பாராட்டத்தக்கது. நூலைப் படித்துச் செல்லும்போது நமக்கு முதலில் தோன்றும் ஐயங்களைக் களையும் வகையில் ஆசிரியரே பின்னர் விளக்கங்களைத் தந்து செல்கிறார். எட்டப்பப் பிள்ளைக்குப் பிறந்த பாரதியார் பெயரின் முன்னெழுத்தாகச் 'ச' என்பது எவ்வாறு வந்தது என்பதை ஆசிரியர் விளக்கும் பகுதியை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

மூவர் வரலாற்றை சுருங்கச் சொல்லும் இந்நூல் அவர்களின் பன்முக ஆற்றல்களையும் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் விளங்குகின்றது. அவர்களின் வரலாற்றோடு அன்றைய நாட்டு நிலையையும் இன்றைய நடப்பு நிலையையும் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே இயைபுபடுத்தி எழுதிச் செல்கிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழக வரலாற்றின் போராட்டப் பகுதிகள் இந்நூலில் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. மறைமலையடிகளார் தம் மகளார்க்குப் புரோகித மறுப்புத் திருமணம் செய்ததைக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர் அக்காலத்தில் யார் யார் திருந்திய திருமணங்கள் செய்து கொண்டார்கள் என்னும் வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்திருப்பது, மறைமலையடிகளின் மாணவர்களைப் பட்டியலிடுவது, பிற மொழிப் பெயர்களைத் தமிழாக்கிக் கொண்டவர்களின் பட்டியல் அளிப்பது முதலிய பல பகுதிகள் ஆவணங்களாக அமைகின்றன. நூலுடைத் தலைவர்களாகிய மூவரின் பேச்சு, எழுத்து ஆகியவற்றின் மூலப்பகுதிகளிலிருந்து இன்றியமையாத செய்திகள் பலவிடங்களில் இணைக்கப் பட்டுள்ளன.

தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சா. சக்கரவர்த்தி இராசகோபலாச்சாரியார் ஆகியோரின் பிறழ்ந்த போக்குகளைக் குறிப்பிடும் இடங்களிலும் அவர்களின் சிறந்த பணிகளை இணைத்துப் பேசுவது ஆசிரியரின் எழுதும் முறைக்கு ஏற்றம் சேர்க்கிறது.

எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியாத அரிய செய்திகள் பல நூலில் பதிவாகியிருக்கின்றன. சுவாமி வேதாச்சலம், மறைமலையடிகள் எனப்பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டதைப் பேராயக் கட்சியினர் 'மரஞ்செடி கொடிகள்' எனக் கிண்டல் செய்ததையும், 1918-இல் பேராயக் கட்சித் துணையமைப்பு ஒன்றின் மாநாட்டில் 'பொதுக் கூட்டங்களில்

தாய்மொழியிலேயே பேசவேண்டும் அயல் மொழிகளில் பேசப் புகுந்தால் அவரைத் திருத்தும் பொறுப்பைப் பொதுமக்களே ஏற்கவேண்டும்' என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதற்கு நாவலர் பாரதியாரே பெரிதும் காரணமாவார் என்பதையும், குன்றக்குடி அடிகளார் "பல கவியரங்கங்களில் கவிதை பாடியுள்ளார்; வள்ளல் பாரி, புதுவாழ்வு, புரட்சிப் பூக்கள் போன்ற பல நாடகங்களை எழுதினார்" என்பதையும் இந்நூலில் படிக்கும்பொழுது அறிதோறு அறியாமை காணுதல்' என்னும் குறளே நினைவுக்கு வருகின்றது.

இப்படிச் சொன்னால் இவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்னும் தயக்கமின்றிச் சொல்ல வேண்டிய செய்திகளை மூடி மறைக்காமல் துணிவாகச் சொல்லிச் செல்லும் 'பெரியார் பண்பு' இந்நூலாசிரியரிடம் நிறைந்திருக்கின்றது. அதற்காக என் நெஞ்சு நிறைந்த பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தங்களின் நலங்களைத் துறந்து நமக்காகப் பாடுபட்டவர்களைப் பற்றி நாட்டுக்குக் குறிப்பாக இளந்தலைமுறைக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பு அறிவுடையவர்கள் அனைவர்க்கும் உண்டு. அந்தப் பணியைச் சிறப்பாகச் செய்துள்ள பெரியவர் வா.கு.இராமசாமி அவர்களுக்கு என்னுடைய வாழ்த்தும் பாராட்டும்.

■

2002

காலம் எனும் காட்டாறு

நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்...

அப்போதுதான் நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறேன்.

ஒருநாள் இப்படி எழுதியிருக்கிறேன்.

‘சாத்தையா, உன் பேச்சு அனைத்தும் சத்தையா’ என முன்னிலையில் தொடங்கி ‘இவரால் நாடும் மொழியும் நல்ல பயன்களைப் பெறும்’ எனப் படர்க்கையில் முடித்திருக்கிறேன்.

அன்று தொடங்கிய நட்பு வளர்ந்ததும், ‘தமிழ்ப்பேராயம்’ கண்டதும், முதல் கதைத் தலைவனாய் அவரும் இரண்டாம் கதைத் தலைவனாய் நானும் ‘போராட்டம்’ நாடகத்தில் நடித்ததும், அவர் ஊர்க்கு நானும் என் ஊர்க்கு அவரும் வந்ததும், ஒருவரைப் பார்த்தால் மற்றவரை நினைவுகூரும் வகையில் எங்கள் இருவரையும் பலபேர் இணைத்தே நோக்கியதும், உறவினும் மேலாய் நட்பு மலர்ந்ததும் பசுமையான நினைவுகள்!

முன்னேற்றக்கழக ஈடுபாட்டோடு தனித்தமிழைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு ‘தென்மொழி’த் தாளிகையை மீண்டும் கொணர நாங்கள் மேற்கொண்ட பணிகள் பல.

உலகத் தமிழ்க் கழகம் தொடங்கப்பட்டது. அதில் எங்களுக்கும் பொறுப்புகள் அளிக்கப்பட்டன. முகவை மாவட்ட அமைப்பாளராகிய அவர் முதல் மாநாட்டை உ.த.க. வரலாற்றில் முன்னும் பின்னும் காணாதமுறையில் எழுச்சியோடு நடத்திக் காட்டினார். மாநாட்டு எழுச்சி பாவாணர்க்கு வியப்பளித்தது. மேடையிலேயே ‘அடுத்து நாம் தான் ஆட்சி அமைப்போம்; அப்போது தமிழ்க் குடிமகன்தான் முதலமைச்சர்’ என்று அறிவித்துவிட்டார்! பாவாணர் அளித்த ‘பதவி’ சிலர்க்குக் கலக்கம் தந்தது. தமிழ்க்குடிமகன் ‘மேலே’ வந்துவிடக் கூடாது என்பதில் விழிப்பாய் இருந்தனர்.

பாவாணர், 'தமிழன் பிறந்தகம் தீர்மானிப்பு'க் கருத்தரங்கிற்குத் தஞ்சை வருகிறார். சில நாட்கள் தங்கியிருந்த பாவாணரொடு பல செய்திகளைப் பேசும் வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. ஆங்கிலப் பட்டந் தாங்கியரே உ.த.க. பொதுச் செயலாளராக வேண்டும் என்னும் நாட்டமுடைய பாவாணர், என்னை அப்பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்கிறார். நானோ 'என்னினும் வினையாண்மை உடையவர் தமிழ்க்குடிமகன், அவரே இப்பொறுப்பேற்றல் நல்லது' என்கிறேன். அப்போது பாவாணர் குறிப்பிட்ட ஒரு செய்தி எனக்குச் சிறிது அதிர்ச்சி யளித்தது. 'தமிழ்க்குடிமகனை உ.த.க.விலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும்' என்று பாவாணரிடம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பின்னர் உ.த.க. மாதிகையான 'முதன்மொழி' (நவம்பர் 1971) இதழில் பாவாணர் அவர்கள் என்னைப் பொதுச்செயலாளராக அமர்த்துவதாகவும், வருகின்ற உ.த.க. ஆட்டை விழாவில் என் பணி தொடங்கும் என்றும் அறிவிக்கிறார். நெய்வேலியில் முறைப்படி உ.த.க. ஆட்சிக்குழு 24.05.72இல் கூடுகிறது. மாநில, மாவட்டப் பொறுப்பாளர் கள் பலபேர் கலந்து கொள்கின்றனர். உ.த.க.வை முனைப்போடு வளர்த்துச் செல்வதற்கான முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ்க்குடிமகன் அனைவராலும் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். கூட்டத்திற்கென வந்த வெளியூர் நண்பர் ஓரிருவர் கடலூரிலேயே இருந்துவிட்டதும், கூட்ட முடிவுகளுக்கு முதலில் இசைவளித்த பாவாணர், பின்னர் இசைவை மறுத்து அறிக்கை விட்டதும் வருந்தத்தக்க வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள்.

தமிழ்க்குடிமகனின் வினையாண்மையில் பலர்க்கும் இருந்த நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே அந் நிகழ்ச்சிகள் இங்குப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

'இந்தக் காலத்திற்குள் இதை முடித்தாக வேண்டும்' என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டு ஏற்ற பணிகளை விரைந்து முடிக்கும் ஆற்றல் இளமைக் காலந்தொட்டு அவரிடம் இருந்து வருகிறது. கலைஞரைக் காதலிக்கும் தமிழ்க் குடிமகன் கலைஞரால் அமைச்சராக்கப்படுகிறார். கல்வித்துறை அமைச்சராவார் என்று பலரும் எதிர்பார்த்த நிலையில் ஒரு புதிய துறை இவர்க்கென உருவாக்கப்பட்டு அதன் பொறுப்பை ஏற்கிறார். அதிகார வரம்பு குறைந்த அந்தத் துறையிலும் தனது முத்திரையைப் பதிக்க அவர் தவறவில்லை. 'நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நமக்கு உவந்ததை, நம்மால் முடிந்ததை எப்படியும் செய்தாக வேண்டும்' என்னும் தவிப்பும் துடிப்பும் அவரிடம் இருந்ததைப் பல நேரங்களில் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

அரசியல் என்பது கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான களம் என்பது இன்றைய நடைமுறையில் இல்லை. தமிழ்க்குடிமகன் இன்று கலைஞரோடு இல்லை என்பதில் பல தமிழன்பர்களுக்கு வருத்தம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நான் சொல்வது : 'அருமை நண்பர்களே, தமிழ்க்குடிமகன் இன்றும் என்றும் தமிழோடு இருப்பவர்' என்பது தான்.

எதையும் காலத்தோடு செய்யவேண்டும் என்பதில் என்றும் கருத்தாய் இருக்கும் தமிழ்க்குடிமகன் திருச்சி தூயவளனார் கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து பிரியும்போது எனக்களித்த சிறிய ஒளிப்படம் ஒன்றை அண்மையில் பார்த்தேன். அதன் பின்புறம் "கடந்த காலங்களில் உங்கள் உள்ளங்களில் உலவிய ஏழை; எதிர் காலத்தில் எப்படியோ என எண்ணிக் கசியும் எளியவன்" என்று எழுதியிருந்தார். காலத்தில் கருத்தானறி நிற்கும் தமிழ்க்குடிமகனைக் காட்டும் வரிகள் இவை.

பன்னூலாசிரியராகிய தமிழ்க்குடிமகனின் இந் நூல் - 'காலம் எனும் காட்டாறு' - அவர்க்கு மிகவும் பிடித்த நூலாகும். அவர்க்கு மட்டுமா? படிக்கும் அனைவர்க்கும் பிடிக்கும்.

'என்னையும் அறியாமல் ஒரு வேதனை; புலம்பல் இந் நூலில் ஊடாடிக் கொண்டுள்ளது' என்கிறார் ஆசிரியர். ஆனால் ஆங்காங்கே ஊக்கமளிக்கும் நம்பிக்கைக் குரலே ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. தமிழ்நாட்டின் சிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவராகிய தமிழ்க்குடிமகனின் சொற் பொழிவைக் கேட்பதைப் போன்ற உணர்விலேயே நூல் நடையிடு கின்றது. இளந்தலைமுறையை 'மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்' - என்று நன்றின்பால் உய்க்கும் நோக்கம் நன்கு நிறைவேறியிருக்கின்றது.

காலம் மாந்தனால் காணப்பட்டது; வகுக்கப்பட்டது. தமிழர்கள் காலத்தை முதற்பொருளாகக் கருதினர். கடவுளை முதற்பொருளாகக் கருதுவது பிற்காலச் சிந்தனை. கருப்பொருள்களில் ஒன்றாகத் தெய்வத்தை வைத்தது பழந்தமிழ்ச் சிந்தனை. காலத்தை நிலத்தோடு இணைத்து முதற்பொருளாக்கி அதனைப் பெரும்பொழுதுகள், சிறுபொழுதுகள் எனப் பகுத்துக் கருப்பொருள், உரிப் பொருள்களை அவற்றோடு இணைத்துக்கண்டதமிழ்ச்சிந்தனை உலகின்தனிச்சிந்தனை இதனை எண்ணிப் பெருமித உணர்வோடு தமிழ்க்குடிமகன் இந் நூலில் நெஞ்ச நிமிர்த்துகிறார். (ப. 53)

காலத்தை, ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றுக்கு உவமையாக்கிய வியாசர், மார்க்கசு அரேலியசு, கிறித்தோபர் மார்லி முதலியவர்களைச் சிந்திக்கச் செய்யும் இந் நூல் இளங்கதிர் எழும் காலையில் தொடங்கிப் "பொழுது புலர்ந்துவிட்டது; புள்ளினங்கள் ஆர்ப்பரிக்கின்றன. இன்னும் எவ்வளவோ தொலைவு போகவேண்டும்" என்று புலரும் பொழுதி

லேயே போகவேண்டிய தொலைவையும் நினைவுபடுத்தி நிறைவடை கிறது.

காலத்தின் இனிமை, அதன் கடுமை, காலம் செய்யும் கோலங்கள், காலத்தின் ஆற்றல், காதல், வறுமை ஆகியவற்றிடம் காலம் அடையும் தோல்வி, காலம் எனும் மருந்து என்று காலம் பூணும் பலவகைக் கோலங்கள் நூலின் பக்கங்கள் தோறும் நடமிடுகின்றன. 'காலத்தின் குரல்' என்று ஆசிரியர் பேசும் பகுதி அவரின் ஆய்வுத்திறனைப் புலப்படுத்தவல்லது. இலக்கியத்தின் நடை, உள்ளடக்கம், வடிவம் காலந்தோறும் மாறி வந்திருப்பதை நறுக்குத்தெறித்தாற் போல் விளக்கிச் செல்கிறார். (ப. 18)

தமிழ்நாடு, வடநாடு, வெளிநாடு எனப் பற்பல நாடுகளின் சிறந்த அறிஞர்களின் அறிவார்ந்த கருத்துகளோடு உறவாட வைக்கிறார் ஆசிரியர். தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், நாடடியார், பாரதி, பாரதிதாசன் எனப் பலரின் கருத்துகள் பொருத்தமுற ஆளப்பட்டுள்ளன. பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல் வரிகளில் விட்டுப்பிரியாத வேட்கை உடையவர் தமிழ்க்குடிமகன் என்பது பல இடங்களில் பளிச்சிடுகிறது.

செல்லி, பேகன், சேக்கியார் முதலிய அயல்நாட்டு அறிஞர்களை நம்மோடு பேசவிடும் ஆசிரியர் உமார்கய்யாம் மீது ஒப்பற்ற காதல் கொண்டவர் என்பதைப் பல பக்கங்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் நூலின் உயிர்ப்பாக அமைபவை உமார்கய்யாம் கருத்துகளே எனலாம். உமார்கய்யாம் பாடல்களைத் தமிழில் தந்தவர் பலர். ச.து.சு. யோகியார், சாமிசிதம்பரனார், அரு.சோமசுந்தரம் என அவர்கள் பட்டியல் நீள்கிறது. தமிழ்க் குடிமகன் கவிமணி தழுவிய உமார்கய்யாம் பாடல்களையே பயன்படுத்தியுள்ளார். தமிழர்களுக்கு அதிக அளவில் அறிமுகமாகியுள்ள தமிழ்த்தழுவல் கவிமணியுடையது. ஆங்கிலவாக்கம் செய்த பிட்சரால்டின் பாடற்பகுதிகளையும் ஆசிரியர் இணைத்துப் பேசும்போது ஒப்புநோக்குநிறன் புலனாகின்றது.

'பத்தாண்டுகளில் தமிழ்க்கவிதை'களை ஆய்வுசெய்து முனைவ ரானவர் மு.தமிழ்குடிமகன். இந் நூலிலும் பெரும்பாலும் கருத்து விளக்கக் கருவிகளாக அமைபவை பாடல்களே. பாடல்களை எளிமையும் இனிமையும் அழகும் தோன்ற ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்லும் பாங்கு தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்கச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தொடித்தலை விழுந்தண்டினார்தம் புறநானூற்றுப் பாடல் பள்ளிச் சிறுவனும் மயக்கத்திற்கிடமின்றி தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் விளக்கம் பெறுவதைச் சான்றாகச் சுட்டலாம். இத்தகு தெளிவான விளக்கங்களைப் பார்க்கும்போது பழந்தமிழ் நூல்களுக்குத்

தமிழ்க்குடிமகன் உரைவிளக்கம் வரையவேண்டும் என்ற கேட்கத் தோன்றுகிறது.

இச்சிறு நூலில் தமிழ்க்குடிமகனின் தன் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழகத்தின் பொற்காலம், இருண்டகாலம் பற்றியெல்லாம் பேசும் ஆசிரியர் தன் வாழ்வின் பொற்காலம் எது என்பதை இறுதிப் பகுதியில் சுட்டுகிறார். பள்ளியில் பணியாற்றியபோது கூட்டத்திற்கு அழைத்த பேச்சாளர் வராத நேரத்தில் அவரே பேசியதையும் 'காலத்திற் செய்தலுக்கு' எடுத்துக்காட்டாகப் பேராசிரியர் வ.ஐ.சுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் வா.செ.குழந்தைசாமி ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுத் தானும் அவர்களோடு தொடர்புகொண்டதையும், பரணி பாடும் செயங்கொண்டாராக நாடகத்தில் நடித்ததையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

பொதுவாழ்வுப் பட்டறிவு நிகழ்ச்சிகளும் ஆங்காங்கே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. காலம் எவ்வாறு பாழாகிறது என்பதை நன்றாக விளக்கும் ஆசிரியர் 'இராகுகாலம்' என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு நாளும் பாழாகும் நேரத்தைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. தான் கலந்துகொண்ட ஒரு பொதுக்கூட்டத்தின் அச்சிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையில் 221 பேர் இடம்பெற்றிருந்ததையும் அவர்களில் முப்பது பேராவது பேசியதையும் 'பேசியவர்கள் ஒருவர் மற்றவர்களை விளித்து 'அவர்களே... அவர்களே' என்று பேசுவதால் ஏற்படும் கால இழப்பையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். கல்லூரி முதல்வராய்ப் பணியாற்றியவர் என்பதைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அங்கு விடுமுறை நாட்கள் எத்தனை, வேலை நாட்கள் எத்தனை என்பதைப் பகுத்துக் காட்டும்போது காலம் வீணாவதை எளிதாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம். இப்படிப் பட்டறிவுத் தெறிப்புகள் பல!

ஆற்றோட்டம் போல நடைபயிலும் இந் நூலில் வழக்கமாகக் குறிப்பிடப்படும் சில மொழிகள் உரசிப் பார்க்கப்படுகின்றன. 'காலம் பொன் போன்றது' என்பதை முதலில் சுட்டிப் பின்னர் 'பொன்னை வாங்கி விடலாம்; பொழுதை வாங்க முடியாதே' என வேறுபடுத்தித் தன் கூற்றுக்கு அரணாக ஒரு சீனப்பழமொழியையும் இணைத்துச் செல்லும் பகுதி (ப. 36) சிறப்பானது. திரும்பப் பெறமுடியாதவை மூன்று என்று வழக்கமாகச் சொல்லப்படுபவற்றை உரைத்துப் பார்க்கும் பகுதியும் (ப. 34) அப்படிப்பட்டதே.

சிறுசிறு தொடர்களாய் உணர்ச்சியை உள்ளடக்கிக்கொண்டு படுவேகமாகச் செல்லும் நூலின் தனித்தமிழ் நடை தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்க்குடிமகன் பேச்சில் ஆங்காங்கே தலைகாட்டும் நகைச்சுவை நையாண்டிப் பொறிகள் போன்றவற்றை இந் நூலிலும்

காணமுடிகிறது. குறட்டையொலியுடன் கூடிய தூக்கத்தைக் குறிப்பிட்டு "அதனால்தான் ஆங்கிலத்தில் 'Sound Sleep' என்றார்கள் போலும்!" (ப. 32) என்றும் "மணிப்பொறி கட்டாதவன் யார்? படிக்காதவன், மணி பார்க்கத் தெரியாதவன் கூடக் கட்டியிருக்கிறான். 'மணி என்ன? என்று கேட்டால் 'நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கையைத் தூக்கிக் காட்டுபவனும் இருக்கிறான்'" என்றும் எழுதிச் செல்லும் பகுதிகள் இதற்குச் சான்றாவன.

தமிழ்க்குடிமகன் பாவாணரை நன்கு அறிந்தவர். பாவாணரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடும் நெருங்கிய தொடர்பும் கொண்டவர். பாவாணர் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு அகரமுதலித் திட்ட நிறைவேற்ற ஐவர் குழுவில் ஒருவராய் அரசொடு பேசியவர். இந் நூலில் (ப. 56) பாவாணரின் கருத்துகள் பல முழுமையாக வெளிவராமல் போயினவே என்று வருந்துகிறார். "அவர் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் துறையில் இயக்குநராகப் பணியமர்த்தப்பட்டும் ஆறாண்டுகட்குமேல் அத் துறையில் பணியாற்றியும் பல அகப்புறக் காரணங்களால் அவர் நினைத்த இலக்கை எட்டவில்லை. 13 மடலங்களில் அத்தொகுப்பு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் தந்ததோ ஒரே மடலம்தான். மீதி 12 மடலங்கட்குரிய ஆராய்ச்சி அறிவு அவரிடத்தில் இருந்தது. ஆனால் அவர் என்ன கருதினார். பிற சொற்கள் குறித்த அவரது ஆராய்ச்சி முடிவுகள் எவை என்பது குறித்து எவரும் அறிய முடியாது போயிற்று. அவ்வளவு பெரிய அறிஞரைக் காலம் கவர்ந்து கொண்டது" இப் பகுதியில் 'பல அகப்புறக் காரணங்களால் அவர் நினைத்த இலக்கை எட்டவில்லை' என்னும் தொடர் விரிவான விளக்கத்திற்குரியது. அறிஞர்களை உரிய காலத்தில் இனங்கண்டு அவர்களுக்குத் தேவையான ஏந்துகளைச் சரிவரச் செய்து பயன்கொள்ளாவிடில் இனிவருங் காலத்திலும் இந்த நிலைமைதான் ஏற்படும் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

நூலில் ஆங்காங்கே ஓங்கியொலிக்கும் நம்பிக்கைக் குரல்கள் 'ஒரு சிலரையாவது இந்த நூல் தடுத்து நிறுத்தி நன்னெறி நோக்கில் நடக்க வைத்தால் அதுவே இதன் பயன்' என்னும் ஆசிரியரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வல்லன.

"காலம் போதவில்லை 'முடிக்கமுடியவில்லை' என்று புலம்புவதை விட்டு, சிலவற்றை, மிகுதியும் பயன்தராதவற்றை முற்றிலும் தூக்கியெறிந்து விட்டு எதை எய்த வேண்டுமோ அதற்காக மட்டும் உங்கள் காலத்தைச் செலவிட முயன்று பாருங்கள். அப்புறம் உங்களுக்கே ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டு விட்டது தெரியும். வீண்புலம்பலை விட்டொழித்து வீறுகொண்டு எழுங்கள்." (ப. 49 - 50)

"ஆறு அன்று மழைநீர் குடித்ததால்தான் அதனை ஊற்றுநீராக மாற்றித் தர முடிந்தது. காலம் வாய்க்கும்போது எவை எவை தேவையோ

அவற்றையெல்லாம் கைப்பற்றுங்கள். அதுவே பின்னர் பகையை விரட்டும் தடியாகவும், தளர்ச்சியின்போது ஊன்றுகோலாகவும், எவர்க்கும் பணியாமல் நீங்கள் செம்மாந்து அரசோச்சும் செங்கோலாகவும் பயன்படும்.” (ப. 58)

படிப்பவரை நெறிப்படுத்தி எழுச்சிகொள்ளச் செய்யும் இத்தகைய பகுதிகள் இந் நூலில் பல.

தனி மாந்த வளர்ச்சிக்குத் துணைசெய்யும் பல்துறைப் பன்னூல்களை அயல்நாட்டார் வெளியிட்டுள்ளனர். அண்மைக் காலத்தில் அந் நூல்களில் பல தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அயல் நாட்டவரின் கருத்துகளைத் தழுவித் தமிழிலும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அன்றைய அப்துற் றகீம் தொடங்கி இன்றைய உதயமூர்த்தி, மெர்வின் வரை பலபேர் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். அந்த வரிசையில் இணையும் இந் நூல் அவற்றினின்று வேறுபட்டது. தமிழ் மரபில் ஊன்றி நிற்பது. பாடல் விளக்கங்கள் வழிச் செய்திகளை நடத்திச் செல்லும் சீர்மையது. வேறு நூல்களில் காண இயலாத எளிய இனிய தனித்தமிழ் நடையில் இயங்குவது.

‘பொழுது போகவில்லை’ என்பார் இந் நூலைப் படித்தபின் ‘பொழுது போதவில்லை’ என்னும் முடிவுக்கு வருவர். காலத்தைக் கொன்றவர்கள் காலத்தை வென்றவர்களாக மாறுவர். பயன்மிகு இந் நூலைப் படைத்தளிக்கும் முனைவர் மு.தமிழ்க்குடிமகனார்க்கு அகம் கனிந்த பாராட்டுகள்.

2002

தமிழருவி

உயிர்களின் வளர்ச்சியில் மனிதன் உருவானான்.
மனிதனின் வளர்ச்சியில் மொழி முகிழ்த்தது;
மொழியின் மலர்ச்சியில் இலக்கியம் பூத்தது.
இலக்கியத்தின் எழில்வடிவாய்ப் பாடல் மணந்தது.
பாடலில் மொழி தன் அழகுகளைக் காட்டிக் கொண்டது.
பாடல்புதிய அழகுகளை மொழிக்குப் பூட்டிச்சிறந்தது.
எழுத்தும் கல்வியும் ஏற்படும் முன்பே
அரும்பி மலர்ந்த அப்பாடல்
வாயைத் தன் வாழிடமாகக் கொண்டு
ஒலியாய் உலவியது.
கண்கள் துயிலத் 'தாலேலோ' பாடினர்.
களைப்பு நீங்க 'ஏலேலோ' இசைத்தனர்.
இயல்பாய் எழுந்த அப்பாடல் இனிமை வாய்ந்தது.
முதன்மையானது, தொன்மை சான்றது.
பெருக் கெடுத்தோடும் பிள்ளையின் கண்ணீரைத்
தாலாட்டில் காட்டுகிறாள் தாயொருத்தி:

ஆரடித்த கண்ணீர்
ஆறாய்ப் பெருகியது
சித்திரை மாதம் சிறந்த
வெள்ளம் வந்ததுபோல்
வைகாசிமாதம் வசந்த
வெள்ளம் வந்ததுபோல்
ஆறு பெருகி
ஆனை குளிப்பாட்டிக்
குட்டம் பெருகிக்
குதிரை குளிப்பாட்டி...
வாய்க்காலில் ஓடி
வழிப்போக்கர் சந்திசெய்து

இஞ்சிக்குப் பாய்ந்து
 இருவாட்சி வேரோடி
 மஞ்சளுக்குப் பாய்ந்து
 மருதாணி வேரோடி
 தாழைக்கும் பாய்கையிலே
 தழும்பினதாம் கண்ணீர்!
 வாழைக்கும் பாய்கையிலே
 வற்றினதாம் கண்ணீர்!

வற்றாத இலக்கிய வளம்வாய்ந்த இப்பாடலில்

எளிதில் நினைவில் நிறுத்தும் எதுகைமோனை,
 மயக்கவல்ல கற்பனை, மறக்கமுடியா உவமை,
 வரிசை அடுக்கு வருணனைக் கோலம்,
 ஆடை உடுத்தா அழகிய உணர்ச்சி
 ஆகிய அனைத்தும் அமைந்திருக்கின்றன.
 கல்வாதமக்கள் கட்டிய (யாத்த) இத்தகு பாடல்களி லிருந்து
 எடுத்துச் சொல்லப்பட்டதே 'யாப்பு' இலக்கணம்.
 இலக்கியத்தினின்று இலக்கணம் எடுக்கப்பட்டது முன்னர்.
 இலக்கணத்தினின்று இலக்கியம் தொடுக்கப்பட்டது பின்னர்.

கால ஓட்டத்தில் இலக்கிய உள்ளடக்கம் மாற மாறப் பாடலின்
 ஓசையமைப்பை உயிராகக் கொண்ட வடிவமும் மாறி வந்துள்ளது.
 பாக்கள் பாவினங்களாகி அவற்றுள் விருத்தமே மேலோங்கிப் பின்
 வண்ணம் சிந்து வகைகளாக மாறி வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.
 பழைய வடிவங்கள் கழிதலும் புதிய வடிவங்கள் அமைதலும் தவிர்க்க
 முடியாத வளர்ச்சிக் கட்டாயமாம். ஒரு சிலருக்கே உரியதாக இருந்த
 கல்வி, அரசு முதலியவை பலர்க்குரியவாய் மாற, இறுக்கமாகவும்
 சிலவாகவும் இருந்த இலக்கிய வடிவங்கள் நெகிழ்ச்சி பெற்றுப் பலவாக
 விரிந்தன. பாடலில் காணும் எளிமையும் வகைமையும் இதற்குச்
 சான்றுகள்.

காலந்தோறும் புதிய கோலம்பூணும் யாப்பைக் கடந்த
 காலத்திலேயே முடக்கிவிட நினைப்பது சரியன்று. எத்தனையோ
 கோலம்பூண்டு எளிதாய் இருக்கும் இவ் யாப்பு இடர்ப்பாடானது
 என்பதும் சரியன்று. யாப்புக்குள் பாடல் இருக்கிறதோ இல்லையோ
 பாடலுக்குள் யாப்பு இருக்கும். வல்லவன் பாடலில் புதிய யாப்புக்
 கோலங்கள் வடிவு பெறுகின்றன. ஆதலால் யாப்பு என்றவுடனேயே அது
 நேற்று அறுக்கப்பட்ட செங்கல் என்று நினைக்க வேண்டிய தில்லை.

★

பூவிரித்து மக்கள் நெஞ்சில் பாவிரித்து வருகிற காவிரிக் கரைத் திருவையாற்றில் பாவலர் மன்றம்! 'எது செய்ய நாட்டுக்கே எனத் துடிக்கும்' சில தோழர் 'இது செய்வீர்' என ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றனர். வேண்டுகோளின் விளைச்சலாகவே இத் தேனடைத் 'தமிழருவி' உங்கள் கைகளில் திகழ்கிறது.

அறுபத்து மூன்று தோழர்கள் தங்கள் அகத்திலூறிக் கிடந்த பொருளைப் பாடலாக்கியுள்ளனர். பாடல்கள் அகவல், வெண்பா, விருத்தம், சிந்து என யாப்பு நிலையிலும் மொழி, இனம், நாடு, காதல், இயற்கை, அறிவு வளம், பொதுமை நலம் எனப் பாடுபொருள் நிலையிலும் பலவாக விரிந்துள்ளன.

தமிழே உலக முதன்மொழி, 'அது தனித்தியங்க வல்லது, புலவர் பலரைப் பெற்ற தமிழ் 'சதி செய்தல் உன்னாத மதியைத் தருவது' எனத் தமிழின் பெருமையை விளக்கித்

'தமிழினத்துள் தமிழ்நிலத்துள் தமிழ்கல் லாத
தமிழர்களை அயலார்க்கே பிறந்தார் என்பேன்'

- சின்னத்துரை

'தமிழ்மொழியைப் பிறமொழிக்கண் அடகு வைக்கும்
தறுதலைகள் நாட்டினிலே ஒழிதல் வேண்டும்'

- அறிவுமுகன்

'நேரான வழிச் செல்கயாண்டும்' என்ற

நெறிமுறையால் பாழ்தமிழே நம்மவர்கள் ஆண்டும்!

கூரான வேல் வாட்கள் வேண்டும் அவை

குலவயத்தே தமிழ்ப்பகைவர் குணமடக்கத்தூண்டும்

- கண்ணையன்

எனத் தமிழ்ப்பகைவரைச் சாடுவதாக மொழிப் பாடல்கள் விரிகின்றன. பாவேந்தர் முதலிய முன்னோர் குரலை எதிரொலிக்கும் இப் பாடல்களிடையே

அகத்தில் முதலில் பிறந்தது- எவரும்

அறியா தெழும்பிச் சுரந்தது!

முகத்தின் விழியில் மிளிர்ந்தது மற்றவர்

முறையாய்த் தெரியக் கிளர்ந்தது!

(பாப்பித்தன்)

எனும் பொது நிலை மொழித் தோற்றப் பாடல் தனித்து நிற்கிறது.

'தமிழர்கள் ஒன்றுபட வேண்டும்' என்ற குரலே இனம்பற்றிய பாடல்களில் உரத்துக் கேட்கிறது.

'தள்ளுங்கள் தடுக்காதீர் தூக்கு மேடை
தழுவுட்டும் கவலையில்லை தமிழர் தம்மைத்
துல்லியமாய்த் திருத்தாமல் போகமாட்டேன்
தமிழர்பகை தொலைக்காமல் வாழமாட்டேன்!

(மெய்யடியான்)

'கொன்றந்தக் கோடரியின் காம்பைத்தீய்ப்பேன்
கொடுத்துக்கு மரமென்னை அழைக்கட்டுமே!'

(பொன்னியின் செல்வன்)

என இனநலம் நோக்கித் தூக்குமேடைக்குச் செல்லவும் அணியமாயிருக்கிற தோழர்களைக் காண்கிறோம்.

'ஒண்டமிழர் ஓரினமாய் ஒன்றி உயர் தலைக்
கண்டு களித்த துலகு'

(ஆதிசக்தி சிவபாலசுப்பிரமணியராசா)

எனக் கற்பனையில் ஒன்றுபடுவது ஒருபுறமிருக்கப்

பார்புகழும் தமிழரினம் கோழை யல்ல
பகையாதீர் எம்மவரை! பகைத்தால் சாவீர்!

(வீரவாணன்)

என எதிரியை அச்சுறுத்துவதைக் கேட்கிறோம். பெரியார், அண்ணா, கலைஞர், பாவேந்தர், பாவாணர், சங்கரலிங்கனார் முதலிய பெரியவர்கள் ஆங்காங்கே போற்றப்படுகின்றனர்.

'எங்கள் தமிழ்நாடு' (இளைய பெருமார்) புதுமை நாடு (செல்லப்பா) எனுந் தலைப்புகளில் இக்காலத் தமிழக ஏற்றம் பாடப்படுகிறது. இந்தியர் வீரத்தை 'எங்கள் பாரதம்' (சந்திரசேகரன்) பேசுகிறது. நாடு பற்றிய பழகிய குரலில் ஒலிக்கின்ற பாடல்களிடையே "நினைவுச் சரடு"ம் (இளசை அருணா),

'ஒன்றுலகம் எனக்காட்டி அறிவியக்கம்
ஓங்குகழ்ப் பெற்றிடவே உயர்ந்து நிற்போம்'

(திருமாவளவன்)

எனும் குரலும் சிறிது வேறுபடுகின்றன.

'இயற்கையெனும் பாவியவன் என் நினைவைத் தூண்டி விட்டான். ஆதலால் நான் உன்னைத் தேடுகிறேன்' (கருணாநிதி) என வாடுங் குரலொடு

'சேவலுக்குப் பேடையினைச் செயற்கை யாகச்
 சேர்த்துவிடும் வழக்காரும் உலகில் உண்டா?
 ஆவலுடன் காத்திருக்கும் அல்வி மொட்டும்
 அழகுநிலா வந்தபின்னும் உறங்கல் உண்டா?
 காவலுக்கு நிற்கின்ற கொக்கு மீனைக்
 காதலித்துப் பிடிக்காமல் விடுவ துண்டா?
 தாவிவந்து மாலையென மார்பில் சேர்வாய்
 தமிழ்மரபாம் களவொழுக்கம் தழுவிக்கொள்வோம்!

(நடராசன்)

எனக் காதலியை மீனாக்கித் தன்னைக் கொக்காகக் கூறும் 'புதுமை'க் குரலையும் காதற் பாடல்களில் கேட்கிறோம்.

ஏழைகளின் கண்ணீர் போல் மண்ணில் வீழ்வதாக மழையைப் பாடுவதும் (தருமராசன்) ஆடை கட்டாப் பெண்களாகப் பூக்களைப் பார்ப்பதும் (குறள் பித்தன்) காவிரியாற்றைப்

'புகுந்தமனை தனைவிட்டுத் தமிழ்ப் பெண்டிர்
 போயிருப்பர் தாய்லீடு ஆடித் திங்கள்!
 வெகுபயனைத் தருகின்ற பொன்னிப் பெண்ணோ
 வருகின்றாள் கணவனிடம் ஆடித் திங்கள்!

(குணசேகரன்)

என முரணமையப் பாடுவதும் குறிப்பிடத்தக்கன. தேனின் பெருமை,

தேனை என்றும் மருந்தாகச்
 சேர்த்து வந்தால் நாமெல்லாம்
 வானில் பறக்கும் வலி பெற்று
 வாணாள் நீளவாழ்ந் திடவாம்!

(அன்பு மணி)

என ஏத்தப்படுகிறது.

'இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம்' என்ற பாவேந்தர் வழியில்
 'சுரண்டிடும் பக்தி யிங்கே
 சுடர்விட வளர்த்து வந்தால்
 கரண்டியில் சோறா மிஞ்சும்
 கடைசியில் திருவோடேதான்!'

(தெய்வமணி)

என்றும்

'பெருகிடும் மாமழைபோல்
பேதமை அணையுடைத்தே
அரும்பகுத் தறிவு வெள்ளம்
யாங்கணும் பரவல் வேண்டும்'

(நாவலன்)

என்றும் அறிவுலக வேட்கை புலப்படுத்தப்படுகிறது. 'நாத்திகர் யார்?' என்றவினா வெழுப்பி

'இன்றுள்ள நாத்திகர்கள் மதம் வளர்ப்போர்' (கோவைவாணன்) எனுங் குரலில் புதுமை பளிச்சிடுகிறது.

பாட்டாளியைப் பற்றிய இலக்கியக் கவலை பரவலர்கிற காலம்து. பாட்டாளியிடம் பரிவு காட்டும் இலக்கியம், பாட்டாளியின் பக்கம் நிற்கும் இலக்கியம், பாட்டாளியே படைக்கும் இலக்கியம் என இலக்கியப் படைப்பில் வளர்ச்சிப் போக்குகளைக் காண்கிறோம். படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஆகிய மூன்று நிலைகளிலிருந்தும் பாட்டாளி நிலையைப் பாடும் பாடல்களைத் 'தமிழருவி' தருகிறது.

'வாட்டும் வறுமையில் வாடித் துடிப்பவர்
வாழ்க்கை வளம்பெறச் செய்குவோம்'

(நாவை சிவம்)

என்பது படர்க்கைப் பார்வை.

'வரம்புகள் தளைகள் நீக்க
வரன் முறை மரபு தம்மின்
சிரங்களைத் துணிக்க இன்றே
டுஞ்சுடர் ஏந்து!

(வைகறை வாணன்)

இது முன்னிலைப் பார்வை.

'தாழ்வு நீங்கக் கொள்கை பேசும்
கூட்டம் கொஞ்சமா? - நம்
தரித்தி ரத்தைப் பேச வோர்க்கு
இன்பம் பஞ்சமா?
இந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து காணல்
என்ன இன்பமே? - நாம்
இரண்டி லொன்று பார்க்க ஆர்ப்போம்
இல்லை துன்பமே!

(கௌதமன்)

இது தன்மைப் பார்வை. பாட்டாளியின் பேச்சாகவே பாடல் அமைகிறது.

குருதியினைக் கொட்டி நிதம் உழைக்கின்ற பாட்டாளி
கும்மிருட்டில் வாழ்வதுதான் ஜன நாயகம்

(தீனதயாளன்)

எனுங்குரல் அடிப்படையமைப்பு நிலை மாற்றத்தைச் சுட்டுகிறது.
அந்த மாற்றம் இரண்டிலொன்று காணும் எழுச்சிப் போரில் பாட்டாளி
ஈடுபடுவதாலேயே கைக்கூடும் என்பதைப் பல பாடல்கள் புலப்படுத்து
கின்றன. ஆனால் ஒரு பாடலோ

புத்தம் புதுமைகள் நித்தம் புரிந்திட
புத்தி இருக்கையிலே கையில்
கத்தி எதற்காக ? - பிறர்
ரத்தம் குடிப்பதில் சித்தம் விரும்பிடிள் என்
ரத்தம் உனக்காக - உன்
பித்தம் தெளிவாக

(அருள் நம்பி)

என அண்ணாவின் திரைப்பட உரையாடலை நினைவூட்டிக்
காந்தியடிகளாய்ப் பேசுகிறது. அறிவுவாணராய் இருக்கும் மிகப்பலர்
சுரண்டல் தொழிலைச் சுருவாய் நடத்துவது இவண் நினைக்கத்தக்கது.

'மடமையை நீக்கி மனிதனைப் பாடுவோம்' எனும் பாவலர் மன்ற
வீறு மொழியை 'மண்ணின் தெய்வங்கள்' (அரசுக்கண்ணன்) கூறுகிறது.

'மழைவிழிப்பாதை மக்கள்' 'குறளடி போல் இரு குழந்தை'
'வான்மேட்டில் திரிகின்ற முகிலாம் மாடு' 'நுரையாறு' முதலிய புதுமைத்
தொடர்களோடு 'பாரகமடங்கல்' (மணிமேகலை) 'பசும் புற்றலை'
(குறள்) முதலிய பழந்தொடர்களும் பாடல்களில் பயில்கின்றன.
'துள்ளும்' என்னுஞ் சொல்லே பன்முறை பயின்றுவரும் 'உள்ளம்
துள்ளும்' பாடலும் (மு.சண்முகம்) 'இருக்க, இருக்கும்' என்னும்
சொற்கள் மறித்துவரும் 'புரவலர் இல்லையோ?' பாடலும் (முத்து
நிலவன்) ஓசை நயத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். 'ஏழு நரம்பினைக்
கொண்டிருக்கும் என் இதயவீணை' (பொன்னமுகன்) 'பத்துத்திசையிலும்
வெற்றிகள் குவித்து' (அய்யாசாமி) எனுந் தொடர்களில் வரும் எண்ணுப்
பெயர்கள் புதிர் போடுகின்றன. தனித்தமிழ்க் கொள்கை தழைத்திடப்
பாடுவது தான் பாவலர் மன்றக்கொள்கை. எனினும் 'கூட்டாஞ் சோறு'
போன்ற இத் தொகுப்பில் ஆனந்தம், சரித்திரம், சிங்காரம், சிரம்,
சுதந்திரம், சோசலிசத்தத்துவங்கள், நவகிரகம், பவ்வியம் முதலிய
பிறமொழிச் சொற்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஒற்றுப் பிழைகளும்
தட்டுப்படுகின்றன.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்பொழுது, கடந்த காலப் புகழை மீட்டுவது குறைந்து. நிகழ்கால நடப்பைக் காட்டுவதும் எதிர்காலப் பொதுமை நாட்டுவதுமாகிய இலக்கியப் போக்கை இத் தொகுப்பு எதிரொலிக்கிறது. இல்லாத கடவுளைப் பாடுவது இதில் இடம்பெறவில்லை. இருக்கும் மனிதனைப்பாடுவது இதன் சிறப்பு. 'நோயைச் சுட்டுவதோடு என் வேலை முடிந்தது. மருந்து கொடுப்பது என் பணியன்று' என்று நழுவுங்குரலோ, கற்பனை உலகைப்படைத்து அதிலேயே இன்பங்காணும் நசிவுக்குரலோ இத் தொகுப்பில் இணையவில்லை. நோயைத்தெரிந்து அதன் அடிப்படையை அறிந்து அதைப்போக்கும் வழிவகையில் ஈடுபடும் எழுச்சிக் குரலைத் 'தமிழருவி' தருகிறது. அதனால் 'தமிழருவியே வருக' என வாழ்த்தி வரவேற்கிறேன்;

பாவலர் மன்றத்தினர்க்கு என் பாராட்டு :

நாட்டின் பல பகுதித் தோழர்களும்
பங்குபெறச் செய்து குறித்தகாலத்தில் நூலைக்
கொணர்ந்ததற்காக!

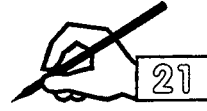
படிப்பவர்க்கு ஒரு நினைவூட்டு:

இந்த அணிந்துரை பருக்கைச் சோற்றுப்பதம் போன்றது. நூலுள் நுழைந்து பயன்பெறுக.

படைத்தவர்க்கு ஒரு வேண்டுகோள் :

குழுகாயக் கண்ணோட்டமிக்க இளந்தோழர்களே!
உங்கள் பாக்குரல் விடிவு நோக்கிய பயணக்
குரலாகட்டும்.

1976

நாச்சியப்பன் பாடல்கள்

ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்றல் என்றோர் கிழமை இதழ் விரிந்துகொண்டிருந்தது. மொழியறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர், பன்மொழிப் புலவர் அப்பாத்துரையார், பேராசிரியர் மா. இராசமாணிக்கனார் முதலியோரின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அவ்விதழில் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகச் சார்புடைய பாவலர்களின் பயில்களமாகவும் அவ்விதழ் அமைந்தது. கிழமைதோறும் வரும் அவ்விதழின் வெண்பாப் போட்டிப் பகுதியில் ஏராளமானோர் எழுதிவந்தார்கள். நானும் சில வெண்பாக்களை எழுதியுள்ளேன். பாவலர் நாரா நாச்சியப்பன் அவர்களை, அந்த இதழ் வாயிலாகவே முதன்முதல் நான் அறிவேன். ஏராளமான வெண்பாக்களை அழகொளிர் அவர் எழுதி வந்ததும், சுவைமிக்க பாடல்களைத் தொடர்ந்து தந்ததும் இன்றும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. பாட்டுலகில் என்னைப் போன்றவர்கள் குறுகுறு நடந்தபோது இவர் பீடுநடை போட்டவர். அந்த நினைவோடு இந்தத் தொகுப்பு நூலுக்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதுவதில் நான் அகமகிழ்கிறேன்.

இன்றைய இலக்கிய அரங்கில் பாடல்களைப் படிப்பவர்களை விடப் பாடல்களைப் படைப்பவர்களே பலராக உள்ளனர். ஒரு பாவலனே மற்ற பாவலர்களின் பாடல்களைப் படிப்பதில் போதிய ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை. பாடல்களை வெளியிட நூல்வெளியீட்டாளரும் தயங்குகின்றனர். இந்தச் சூழலில், பாடல் நூல் வெளியிடுவதற்கு அதுவும் ஏறத்தாழ முந்நூறு பக்க அளவில் வெளியிடுவதற்குத் தனித்துணிவு தேவை. அத் துணியை மிகப்பெற்று இந் நூலைக் கொணர்ந்துள்ள பாவலரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் பல காலத்தன. பெரியார் ஈ.வெ.ரா.வின் எழுபதாம் ஆண்டு பிறந்த நாள் வாழ்த்தையும் (ப. 217), அவர் மறைந்த பிறகு பாடிய பாடல்களையும் (223) இத்தொகுப்பில் காண்கிறோம். ஏறத்தாழ முப்பதாண்டு கால

இடைவெளியில் மலர்ந்தவைகளே இப் பாடல்கள் எனலாம். பாடல் மலர்ந்த காலக் குறிப்பு ஆங்காங்கே தரப்பட்டிருப்பின் பாவலரின் வளர்ச்சிப் போக்கைக் கணித்தறிய ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்பட்டிருக்கும்.

பாடல்கள், தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு, இயற்கை, காதல், சான்றோர், பகுத்தறிவு, நூலாக்கம் எனப் பல பொருள்களைப் பேசுகின்றன.

தமிழை, உலக முதன்மொழியாகக் கருதும் (ப. 1) பாவலர் பிறமொழிக் கலப்பைத் தவிர்த்து அறிவியல் முதலிய அனைத்தையும் தனித் தமிழில் கூறவேண்டும் (24,28) என்பதோடு, கோயில் முதலிய பல இடங்களில் வேற்றுமொழிகள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு (40, 52) வருந்துகின்றார்.

“போற்றிசெயும் கோயிலிலே, பாட்டுப் பாடும்
புலவர்களின் அரங்கத்தே, அறமன் றத்தே,
ஆற்றல் பெறும் கல்லூரிக் கூடம் தன்னில்
அரசுபணிச் செயலகத்தே, திரும ணத்தே
கூற்றுவரும் இழுவகத்தே கூட உன்னைக்
கூடாமற் செய்துவிட்ட கோலங் கண்டு
நேற்றுவரை போராடிப் போராடித்தான்
நெஞ்சறுதி பெற்றுவரு கின்றோம் தாயே!” (52-53)

எனப் பாவலர் குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கது. இந்தி, வடமொழி ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளின் வல்லாண்மையிலிருந்து தமிழைக் காப்பாற்ற வேண்டும் எனும் பாவலரின் விழைவு போற்றத் தக்கது. ஆங்கில மொழி வல்லாண்மையால் தமிழுக்குற்ற கேட்டினைப் (37, 38, 50, 51, 82, 83) பாவலர் குறிப்பிடுவது தனித்துச் சூட்ட வேண்டிய சிறப்பாகும்.

தமிழர்கள் உரிமை உணர்வின்றி உள்ளத்தாலும் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறார்களே, இவ்வடிமைநிலை வழிவரும் தமிழர்களையும் வீழ்த்தி விடுமே எனப் பாவலர் துன்பப்படுவதை,

“உடலடிமைப் பட்டாலும் உள்ளத் துள்ளே
ஊறிவரும் உரிமையுணர் விருக்கு மானால்
கெடவில்லை யம்மனிதன் அழிந்தாலுந்தன்
கீழ்வருமோர் பரம்பரையார் வீரங்கொண்டு
அடிமைநிலை மாற்றுதற்குப் போராட் டங்கள்
ஆயிரமா யிரமாகச் செய்து வெற்றிக்
கொடிபறக்கச் செய்வரிது மெய்யே; உள்ளம்
கொள்ளுகின்ற அடிமைநிலை துன்பம் அம்மா! (51)

எனும் எண்சீர் விருத்தம் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

முனைவர் இரா.இளவரசு

முன்னோரைத் தழுவி மூவேந்தர் பெருமையை (12) இவர் பேசினாலும் இந்திய நாட்டு வரலாற்றில் பண்டையோர் தொட்டு, கட்ட பொம்மன், வ.உ.சி. வரையிலான பலரும் இருட்டடிப்புச் செய்யப் பட்டுள்ள இழி நிலையை எவரிடம் போய்ச் சொல்வது! (14) எனும் பாவலரின் வருத்தம் சரியானதே. தமிழ் நாட்டைப் பற்றிப் பாடுகிறபோது,

“அன்றும் இன்றும் என்றும் தமிழே
ஆளுந் தமிழ் நாடே!” (30)

“வகுத்த நெறியில் வழுவா திருக்கும்
பண்புத் தமிழ் நாடே!” (31)

“தோழமை யாலே ஏழைமை மாய்த்துச்
சுடரும் தமிழ் நாடே!” (32)

எனக் குறிப்பிடும் பகுதிகள் பாவலர் எதிர்பார்க்கும் தமிழ்நாட்டைக் காட்டுகின்றன. இருக்கும் தமிழ் நாட்டைத் ‘தமிழ் வளர்கிறது’ எனும் பாடல் (33) அழகாகப் படம் பிடிக்கிறது.

“தமிழினை வளர்ப்போ மென்றும்
தமிழர்நா டடைவோ மென்றும்
அமிழ்தென மொழிவோ ரெல்லாம்
அவரவர் கொள்கை கொண்டு
சுமைசுமை யாகத் தீமை
தோற்றுவித் திடுதல் கண்டேன்” (34)

“அரைப்படிப்புக் காரரெல்லாம் தமிழ்வ ளர்க்கும்
ஆர்வமுள்ள எழுத்தாள ராகி விட்டார்!
திரைப்படத்தின் எழுத்தாள ரெல்லா மிந்தத்
திருநாட்டில் அறிஞர்களாய் உலவுகின்றார்!
உரைப்படிப்புப் பண்டிதரோ புதுமை யென்றால்
ஒதுங்குகின்றார்; நூற்பொருளில் திருத்தம் சொன்னால்
கறைப்படுத்தி விட்டோமென் றலறு கின்றார்!
காண்பதெல்லாம் விந்தைகளே! தமிழர் நாட்டில் (38)

போன்ற பாடற் பகுதிகள் நடப்புநிலைத் திறனாய்வாக அமைகின்றன. வடவரின் பிடியினின்றும் வளர்தமிழ் நாட்டை மீட்கத் திரளும் படையினில் தன்னையும் சேர்த்துக் கொண்டாதாகப் பாவலர் குறிப்பிடுவது (33) அவரின் கடந்த காலச் சார்பு நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

“மிகுந்தநலம் ஒருவர் உற நாட்கள் தோறும்
மேனியெலாம் கருமையுற வேர்வை ரத்தம்
உகுத்திடுக ஒருவரென்று மன்றில் சட்டம்
உண்டாக்கி வைத்தபெரும் சண்டா ளர்யார்?” (42)

என வினா எழுப்பி,

“வண்ணானின் சேயையொரு வண்ணா னென்று
வகுத்துவிட்ட மடையர்களைப் பெரியோ ரென்றே
அண்ணாந்து பார்க்கின்ற அறிவற் றோரே” (43)

எனச் சாடி,

“...இந்த நாட்டில்
அமுதொருவன் இருக்கும்வரை விடுத லையை
அடைந்துவிட்டோம் என்பதெல்லாம் வெறும் கூப்பாடே! (43)

எனத் தெளிவுபடுத்தி,

“அனைவருக்கும் பொதுவிந்த உலக மென்ற
நேரியதோர் கொள்கையினைத் தமிழர் நாட்டில்
நிலைக்க வைத்தால் யாவருக்கும் விடுதலை தான்!” (44)

என வழிகாட்டுகின்றார். பொதுமைநெறியில் உண்மையான
விடுதலையும், உரிமை வாழ்வும் கிடைக்கும்- நிலைக்கும் என்பதைப்
பாவலர் கண்டு காட்டுவது பாராட்டத்தக்கது.

இயற்கையைப் பற்றிப் பாடும் பாவலர் ‘எரிக்கும் வெயில்’ பற்றி
எப்போதோ பாடிய பாடல் இவ்வாண்டின் கோடை வெயிற்
கொடுமையைத் தேக்கி நிற்கின்றது.

“எடுத்து வைக்கும் அடியில் சுட்டாய்
தலையும் கொதிக்க வைத்தாய்
படுத்தி ருக்கும் மனித ருக்கும்
வியர்த்துக் கொட்ட வைத்தாய்?”

இவ்வடிகள் நாமெல்லாம் பட்டதைப் படம் பிடிக்கின்றன அல்லவா?

சிறிய வயதில் அவளின் வடையையும் பொம்மையையும் பறித்து
விளையாடிய பாவலனுக்கு இப்போது பருவமெய்திய அந்தப்
பாவையையே அடைய வேண்டுமென்ற ஆவல் மேலிடுகின்றது.
இளமைத் துணிவு எங்கோ ஓடி விடுகின்றது.

“மீசை திருகி நடக்கவில்லை - அந்த
மின்னலைத் தாக்கிடும் எண்ணமில்லை
ஓசைப் படாமலே கொல்லைவழி - அவள்
ஓடி வருவதை யெண்ணி யெண்ணி
ஆசைப் பட்டிங்கு வாடுகின்றேன் - அவள்
அருட்கண் பார்வையை நாடுகின்றேன்
பாசங் கொண்டேன் இச்செய்தியினை - அந்தப்
பாவைக் குரைத்திட வேண்டுமடா?” (153)

என்று பாடுகிறார். நமக்கும் ‘ஐயோ பாவம்’ என்று இரங்கத் தோன்று
கின்றது. ‘திருமண வாழ்த்து’ எனும் பாடல் (158) எல்லா மண

மக்களுக்கும் உரிய பொதுவாழ்த்தாக, என்றும் எவரும் பாடும் சிறப்பு வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது; நாம் கூட அதனைத் திருமண வாழ்த்தாக எழுதி விடுக்கலாம். வாழ்த்தி மகிழலாம்.

நெஞ்சங் கவர்ந்த தலைவர்களைப் போற்றிப் பாடுதல் தொன்று தொட்டு வழங்கும் நெறி, அந் நெறியில், பாரதியார், பாவேந்தர், பெரியார், அண்ணா ஆகிய தலைவர்களை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்களில் நிலைநிறுத்தியுள்ளார். கனக சுப்புரத்தினம் பாரதிக்குத் தாசனானது எவ்வாறு பொருந்தும் என வினா எழுப்பி அதற்கு விடை வழங்கும் பாவலரின் திறம் பாராட்டத்தக்கது. மறைமலையடிகள், கலைஞர் கருணாநிதி, சொல்லின் செல்வர் சம்பத்து, தம்பிக் கோட்டை கணபதி முதலியோரையும் பாட்டில் நிறுத்தும் பாங்கு மனங்கொளத் தக்கது. நாவலர் நெடுஞ்செழியனைக்

“கோவேந்தர் பாண்டியரைக் கொண்ட திருவுருவம்!
நாவேந்தர் அண்ணாவின் நம்பிக்கைப் பேரிமயம்!
பாவேந்தர் பாராட்டும் பைந்தமிழின் பொற்பேழை!
மூவேந்தர் பண்பும் முதிர்ந்த நெடுஞ்செழியன்!
எந்தை பெரியார் எழிற்கருத்தைக் கேட்போரின்
சிந்தை பதியத் தெருத்தோறும் பாய்ச்சிவரும்
மைந்தன் ; இளந்தாடி என்னும் மணிப் பெயரன்
நிந்தைக் கிளையா நிமிர்தோள் நெடுஞ்செழியன்!” (230)

எனவும், ஓளவை சண்முகத்தை,

“கற்றவரைப் பின்பற்றும் கலைஞன் ; நல்ல
கவிஞர்களைப் போற்றுகின்ற கலைஞன்; தன்னைப்
பெற்றவரைத் தவம்பெற்றார் ஆக்கி விட்ட
பெருமைந்தன்; தமிழன்னை பெற்ற செல்வன்;
உற்றபெருந் தலைவர்கட்கு நிதி வழங்கும்
ஒருவள்ளல்; கூத்தியலாம் தமிழ்க்கலைக்கு
வற்றாத ஊற்றனைய களஞ்சி யம்போல்
வளஞ்சரக்கும் சண்முகத்தை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே! (232)

எனவும் படம் பிடிக்கும் பகுதிகளை நம் பாராட்டு பிடித்துக் கொள்கின்றது. இவ்வாறு தலைவர்களைப் போற்றும் இவர்,

“கோவையிலே ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துக்
கூடலிலே ஒருத்தியுடன் மணமுடித்துத்
தேவையுள்ள போதெல்லாம் வேறு வேறு
தேடுகின்றார் சிலதலைவர் இந்த நாளில்!
காவியத்து நாயகரின் மேன்மை பற்றிக்
கழகத்துக் கூட்டத்தும், பத்தி ரிக்கை

ஓவியத்தும் காண்பதன்றித் தலைவர் என்போர்
உள்ளத்தில் நடைமுறையில் காணற் கில்லை. (178)

என இன்றைய தலைவர்தம் இயல்புகளை அங்கைக் கனியாக்கும் போது
'ஆகா' என வியந்து 'வாழ்க துணிவு' எனப் பாராட்டத் தோன்றுகிறது.

பொங்கலைப் போற்றிப் பாடும் பாவலர், தீபாவளியைக்
கண்டித்துப் பாடும் பாடல்களையும் காண்கிறோம், பொருந்தா
மணத்தைக் கடிந்தும் கைம்பெண் மணத்தை வரவேற்றும் பாடுகின்றார்.

"காற்றையும் தீயையும் தன்வச மாக்கிக்
காட்டினார் மேலை நாட்டினோர் - திரு
நீற்றையும் மண்ணையும் குழைத்து நெற்றியில்
தீட்டினார் நமது நாட்டிலே!" (243)

எனும் ஒப்பீடு பாவலரின் பகுத்தறிவுப் பார்வையைப் புலப்படுத்தும்.

நாள்தோறும் நாம் கண்டு வரும் பிச்சைக்காரர்களின் தொல்லையும்
பாடலாகின்றது.

"ஊருக்கொரு பிச்சைக்காரர் விடுதிவேணுங்க - அங்கே
ஊமைசெவிடு குருடையெல்லாம் சேர்க்க வேணுங்க
ஊருநடுவே பிச்சைகேட்டால் பிடிக்க வேணுங்க - அவரை
உடனே அங்கே கொண்டு போயி அடைக்க வேணுங்க!" (260)

எனச் செயல் திட்டமும் வழங்கப்படுகின்றது. எதையெதையோ
பெறவேண்டுமென்று பிற நாடுகளுக்குச் சென்று, உழைப்பால் அந்
நாடுகளை உயர்த்தி, ஏதிலிகளாகத் திரும்பிவரும் தமிழர்களை நோக்கிப்
'பெற்ற தாய்நாட்டை விட்டுப் பிற நாட்டுக்கேன் போனாய்?' என்று
வினா எழுப்பிப் பாவலர் வடிக்கும் கண்ணீர் (261) அவர்தம்
பட்டறிவையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது போலும்!

"சிறுகதைக்கும், நெடுங்கதைக்கும் என்ன வேறுபாடு?

அடுத்தடுத்து வாழ்க்கையிலே தொடரும் சிக்கல்
அத்தனையும் வகைப்படுத்திப் பிரித்தெடுத்ததுத்
தொகுத்துரைக்கும் ஆற்றலினால் உண்மை வெல்லச்
சொல்லுகின்ற பாங்கிருக்கும் பெருங்கதையில்;
விடுத்ததொரு கவண்கல்லில் மோதிக் கீழே
விழுகின்ற கனிச்சுவையைத் துய்த்தல் போலே
எடுத்ததொரு கற்பனையின் திறத்தி னாலே
இசைப்பதுதான் சிறுகதையின் ஆற்றலாகும்!" (267)

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் இவ்வரையறை, நூற்பாவைப்
போல் அமைந்துள்ளதன்றோ? கதைஞர்கள் எத்தகு கதைகளை எழுத

வேண்டும், எத்தகைய கதைகளை எழுதக் கூடாது என்பதற்கு விளக்கமாக,

“ஆடைகுறைக் கின்றகதை வேண்டாம்; நல்ல
அறிவுவளர்க் கின்றகதை படைத்தல் வேண்டும்!
வாடைமதுக் குடிக்கதைகள் வேண்டாம்; தூய்மை
வளர்க்கின்ற சிறுகதைகள் வரைதல் வேண்டும்!
பீடைமதஞ் சாதிகதை வேண்டாம்; அன்பு
பெருக்குகின்ற திருக்கதைகள் மிகுதல் வேண்டும்!
மேடையிலே வீசுகின்ற பூங்காற் றைப்போல்
மிகவினிய சிறுகதைகள் படைப்போம் வாரீர்!” (269)

எனும் பாடல் அமைகிறது. நூல் வெளியீடு பற்றியும், பதிப்பாளர் பற்றியும் பேசுகிற பாடல்களும் பொருட் செறிவோடு அமைந்துள்ளன.

பம்பாயில் வீசிய புயல் பற்றியும் (236), வங்கப் போரில் பெற்ற வெற்றி பற்றியும் (277) பாடியிருப்பது பாவலர்தம் பார்வை விரிவைக் காட்டுவதாம். ஆங்கிலப் பாடல்களைத் தழுவி இயற்றப் பட்ட சில எளிய பாடல்களும் (94, 106, 256) இடம் பெற்றுள்ளன.

பொருளைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தவும், பொலிவு சேர்க்கவும் உவமைகள் பயன்படுகின்றன.

“பூங்காவில் வாழ்வோன் பொந்தனைய இல்லத்தே
பாங்காய்ச் சுழல்விசிறி பாய்ச்சுவளிக் கேங்குதல்போல்” (3)

“ஏட்டிலே புதுமை சேர்க்கும்
எழுத்தாளர் செயலைப் போலே” (57)

“பச்சைக் குழந்தை பளபளக்கும் தேன்முகத்தில்
மச்சமிட்டு வைத்து மருவாக்கும் தன்மையென” (209)

இவை, பாணைச் சோற்றுக்குப் பருக்கைப் பதமாகச் சூட்டப் பெறும் சில புத்துவமைகள்! நூலுள் நுழைந்து பாருங்கள்! மேலும் உவமைகள் மின்னிடும்! ‘தவளையின் சொர்க்கம்’, (256) ‘பொய் மகன்’ (263) போன்ற கவிதைகள் பாவலரின் உருவகத் திறனைக் காட்டும் நெற்றித்திலகங்கள், வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி, (3) சொற்பொருள் பின்வரு நிலையணி போன்றவை நூலின் பல இடங்களில் அணி செய்கின்றன.

“ஓத்திருக்கும் இளம்பருவம் காதல் நெஞ்சம்
உடையவர்கள் மணமக்கள் என்றால் அன்பு
வைத்திருக்கும் மனத்தின்பம் வளர்ந்தி ருக்கும்
வாழ்க்கையிலே நிலைத்திருக்கும் ஒருமை யெண்ணம்
சத்திருக்கும் பழம்போலே; உரமிருந்தால்
தழைத்திருக்கும் செடிபோலே இல்ல றத்தில்

ஓத்திருக்கும் மனப்பான்மை குடியி ருந்தால்

உயர்ந்திருக்கும் குடித்தனமும்! வாழ்க்கை வெல்லும் (165)

இவ் விருத்தம் கவிதை யோட்டத்தையும் காட்டிச் செல்கிறது.

ஆசிரியம், அறுசீர் எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தங்கள், வெண்பா, சிந்துப் பாடல்கள், இசைப்பாடல்கள் எனப் பலவகை யாப்புகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், எண்சீர் விருத்தம், அறுசீர் விருத்தம் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் வெண்பா இயல்பாக எளிதாகக் கைவந்திருப்பது தனித்துச் சுட்டத்தக்கதாம்.

இத் தொகுப்பில், குடிப்பாட்டும் (35), திணிப்பர் (69), பனியன் (87), பாவோர் (1), பூவன் (106), முதலிய புதிய சொல்லாட்சிகளையும், இளக்கம் (218), ஒளிவு (18) கும்மானம் (194), குறப்பயல் (107) சுருக்கு (46) துள்ளாட்டம் (278), பையப்பைய (155), பொல்லாப்பு (125), போதலையா (238), வேணமட்டும் (60) முதலிய வழக்குச் சொற்களையும் காண்கிறோம். இதயாசனம் (2) ரசம் (6), சங்கதி (96), சம்பம் (75), தினம் (42) பங்கயம் (2) புளகாங்கிதம் (134), லோகத்திலே (144), வாலிபர்கள் (284), விஞ்ஞானம் (28) முதலிய பிறமொழிச் சொற்களும் தென்படுகின்றன.

கற்பனை, பாடலுக்கு அழகூட்டுவனவற்றில் சிறப்பிடம் பெறுவது. பாவலரின் கற்பனையாற்றலைப் பல பாடல்கள் (87, 90, 98, 206 241...) புலப்படுத்துகின்றன. இரவில் ஒளிவிடும் விண்மீன்கள் பகலில் தெரிவதில்லை. அவை ஒளிந்து கொள்கின்றனவாம். அதற்குக் காரண மென்ன?

“கதிரவன் வரவு கண்டு

காரிருள் போன பின்னர்

உதிர்ந்திடா வெண்முத் தென்ன

ஒளிரும்விண் மீன்களெல்லாம்

மதிக்கவே செய்யா ரிந்த

மான்விழிப் பெண்க ளென்றே

அதிர்ந்துபோய் ஒளியும் காட்சி

அதிசயம் பாராய் தம்பி!” (88 - 89)

‘மாறும் முடி’ (98) எனும் பாடலில் ஞாயிற்றை மன்னரணியும் முடியாகக் கற்பனை செய்திருப்பது நோக்கத் தக்கது.

இன்றைய தமிழனை ‘மயங்காதே மறவாதே சீறிப் பாய்வாய்’ என வேண்டுகோள் விடுக்கும் பாவலர், அவனைக் காலில் கழலணிந்த வனாகவே கொண்டு,

“செறிகழற்றான் மிகவொலிப்பச் சீறிப் பாய்ந்து

சிங்கமென முழக்கிடுவாய் ஆர்ப்பரித்தே!” (18)

எனப் பாடுவதும், வேத காலத்திற்குத் திரும்பும் ஆரிய சமாசப் போக்கில்,

“பாராட்டும் வண்ணம் பழந்தமிழர் பெற்றிருந்த
சீராட்சி யிங்குத் திரும்பிவர - நேரான
பாதை நடப்போம்...” (163)

எனக் குரல் கொடுப்பதும் பாவலரின் அற்றைநாட் பழமை இறுக்கத்தைக் காட்டுகின்றன.

‘அகவன் மகளே’ ...எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடலின் (23) ஓசையமைப்பைப் ‘பாடுக வண்டே’ (102) எதிரொலிக்கின்றது. முகிலை யானைக் கூட்டமாகப் பாவலர் காண்பதும் (91),

‘துஞ்சுபுலி இடறிய குருடன் போலே
வஞ்சுகரின் இந்தியொடு வந்து விழுந்தார்’ (67)

எனும் பகுதியும் புறநானூற்றுப் பாடல்களை (369,73) நினைவூட்டுகின்றன. குறட்கருத்துகள் சில இடங்களில் (120...) விளக்கம் பெறுகின்றன. குழந்தைப் பாடல்கள் நிரம்ப எழுதிய பாவலர் கவிமணியிலும் தோய்ந்தவர் என்பதைக் ‘குறிப்புகள்’ (97) வெளிப்படையாக்குகின்றது. ‘தவிப்பதற்கோ பிள்ளை’ எனும் கண்ணதாசனின் குரலை, ‘ஏன் பிறந்தாய்’ (116) பாடலில் இன்னொரு வகையில் கேட்கின்றோம். எனினும், பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகிய இருவரிடமே பாவலருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு என்பதனை இத் தொகுப்பு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பாரதியின் ‘வாழிய செந்தமிழ்’ அமைப்பை அப்படியே தழுவி,

“வாழிய தமிழ்மொழி வாழிய தமிழ்க்குடி
வாழிய தமிழ்த்திருநாடே!” (27)

என ‘நாட்டு வாழ்த்து’ பாடுகிறார். ஆங்கிலேயனும் ஒரு தேசபக்தனும் எதிரெதிர் உரையாடும் அமைப்பில் வின்குதரையும், வ.உ.சி.யும் உரையாடுவதாகப் பாரதி பாடிய இரு பாடல்களைத் தழுவி ‘இந்திக்காரன் தமிழ் நாட்டானிடம் கூறுவது’ (76), ‘தமிழன் இந்திக்காரனிடம் கூறும் பதில்’ (77) என இரண்டு பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

அந்தக் காலத்தில் முருகு சுப்பிரமணியம் நடத்திய ‘பொன்னி’ இதழில் ‘பாரதிதாசன் பரம்பரை’ என்னும் குறிப்புடன் பல பாவலர்கள் நாட்டுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டனர். அவர்களுள் பாவலர் நாரா நாச்சியப்பனும் ஒருவர். பாவேந்தரிடம் இவருக்குள்ள ஈடுபாடு மிகப் பெரிது. ‘என்னாசான் பாவேந்து’ (210) எனத் தம்மை அவர் மாணாக்க ராக்கிக் கொள்வதே இதனைக் காட்டும். இவர் அவரைப் பாடிய

பாடல்கள் ஒருபுறமிருக்க, அவர் கையாண்ட தொடர்களையும், அமைப்புகளையும் பலவிடங்களில் பின்பற்றுவதைக் காணலாம்.

“சூழ்ச்சிதன்னை வஞ்சகத்தைப் பொறாமை தன்னைத்
தூள் தூளாய்த் தொலைப்பதற்குத் தொடங்கி விட்டார்” (56)

என்னும் வரிகளும்,

“நீலநிற வானில் நிலவெரிக்கும்; அப்பம்போல்
கோலமுழு துங்காட்டிக் கொண்டிருக்கும்” (131)

என்னும் பகுதியும் இதனை உணர்த்தும். குந்ததல் (24, 70, 79) குட்டை மனிதர் (135) மின்னல் இடைச்சி (146) போன்ற சொல்லாட்சிகளில் பாவேந்தரைக் காண்கிறோம். ‘பகலவன் வரவு’ (87) ‘மழை’ (90), ‘அழகுமங்கை’ (100) ஆகிய பாடல்கள் பாவேந்தரின் ‘அழகின் சிரிப்பு’ப் பாடல்களோ என்று ஐயுறுமளவிற்கு ஒத்திசைக்கின்றன. ‘சேசுபொழிந்த தெள்ளமுது’ எனும் பாவேந்தரின் பாடலுடைய ‘வெல்லத் தமிழ்காக்க வேங்கையெனப் போராடு’ (82), ‘மதவெறிக்குப் பலியானார்’ (215) ஆகிய இரு பாடல்களும் அணிநிதிருக்கின்றன.

“உடல் தளர்ந்துமுதுமையுற்றுக் கிழவி யாகி
உடனிருக்கும் மனைவிக்கும் உள்ளம் உண்டு
நடப்பதற்கும் முடியாதுபடுக்கை மீது
நலிவடைந்து கிடக்கின்ற போதும் அன்புத்
தொடர்பிருக்கும் மணவாளன் அருகி ருக்கும்
தூயநினைப் பெழும்போது மனங்க ளிக்கும்
கடற்கரையும் முழுநிலவும் தென்றல் காற்றும்
கருத்தினிலே புகுந்தின்பம் மிகுத்துக் காட்டும்!”

எனும் பாடல் ‘குடும்ப விளக்கு’ முதியோர் காதலின் பிழிவாகவே அமைந்துள்ளது. சஞ்சீவி பர்வதச் சாரலின் வஞ்சி தந்த முத்தமும், எதிர்பாராத முத்தத்தில் கொண்ட ஈடுபாடும் ‘முத்தம்’ (154), ‘கட்டி முத்தம்’ (155) ஆகிய பாடல்களைப். பாடப் பாவலரைத் தூண்டி யிருக்குமோ? இவ்வாறு பாவேந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள இப் பாவலர் அவரிலிருந்து ஓரளவு மாறுபடவும் செய்கிறார். பாவேந்தர்,

‘மங்கை யொருத்தி தரும் சுகமும் எங்கள்
மாத்தமிழுக்கு ஈடில்லை கண்டீர்’

என்றார், இவரோ,

“தீங்கவிதை செந்தமிழிற் பாடி, என்றன
செவிகுளிர எழுப்புகின்ற பண்ணி லேனும்

நான்கேட்க மென்மொழியால் அவள்ள முப்பும்
நாதத்திற் கீடான இன்ப மில்லை!"

(172)

என்ற இனிய தமிழ்ப் பண்ணினும் காதலியின் மென்மொழி தரும்
இன்பமே மேலானது என்கிறார். அவர் இன்பத்தில் நாம் குறுக்கிடக்
கூடாது.

பாவலர் செட்டி நாட்டுக்காரர் என்பதைக்,

“கட்டிவைத்த மனைவியையே வீட்டில் வைத்துக்
கடல்கடந்து பொருள் திரட்டச் செல்லுகின்ற
கெட்டவொரு பழக்கத்தால் ஆண்க ளெல்லாம்
கெட்டுவிட்டார்! பெண்களுக்கும் இன்ப மில்லை!
வட்டிக்கு வட்டியெனப் பொருள் பெருக்கி
வாழ்ந்தவர்கள் சொத்தெல்லாம் வைப்புக் காச்சு!
தொட்டுவிட்ட மனைவிதனைத் தனியில் வைத்துத்
தொலைபோகும் பழக்கத்தை நிறுத்த வேண்டும்!” (168)

எனும் பாடல் பளிச்செனக் காட்டும், 'குறிப்பேடு', 'பேரேடு' (119)
ஆகியவற்றை அவர் குறிப்பிடுவதோடு,

“நகரத்தார் வரலாறு தமிழர் நாட்டின்
நாகரிக வரலாற்றின் பகுதி யாகும்.” (189)

என முத்தாய்ப்பும் வைக்கிறார்.

பாவலர் பல கதைப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். அவை முதல்
தொகுதியில் ஒளிக்கின்றன. அவற்றோடு பல நெடுங்கதைகளும், சிறுவர்
கதைகளும் எழுதியுள்ள இவர் 'சிறுகதைகள்' என்னும் தலைப்பில் (266)
பாடும் போது, 'புதுமைப்பித்தன், அறிஞர் அண்ணா, செய்காந்தன், டி.
கே.சீனிவாசன் முதலிய பலரையும் குறிப்பிட்டு இறுதியாகப் "பயன்
கவிதைக் கதை யெழுதும் நாச்சியப்பன்" எனத் தன்னையும் சிறுகதையை
வளர்த்தவர்களோடு இணைத்துக் கூறுகிறார். தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது
என்றோ, எல்லாம் தெரியும் என்றோ ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதைக்
காட்டிலும், தனக்குத் தெரிந்ததைத் தெரியும் என்று சொல்வதற்குத் துணிவு
தேவை. தகுதி மிக்க அத் துணிவு பாவலர்க்கு இருப்பதறிந்து பாராட்டு
கிறேன்.

'நூல் வெளியீடு' (270) எனும் பாடல் செறிவ மைந்த திருப்பாடல்.
'அழகாக வெளியிடுக', 'தரமாக வெளியிடுக', 'பிழையின்றி வெளியிடுக',
'மலிவாக வெளியிடுக', 'பலவாக வெளியிடுக', 'உணர்வுடன் வெளி
யிடுக', 'கலைப்படைப்பாய் வெளியிடுக' என வெளியீட்டாளர்களுக்கு
நெறிமுறை வழங்கும் இப் பாடலில், நூல் 'கவர்ச்சி மிக்கதாக
அமையவேண்டும்' என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும்போது,

“தலைப்பிலே ஒரு கவர்ச்சி! எழுது கின்ற
தமிழ்நடையில் ஒரு கவர்ச்சி! படிக்கும் நெஞ்சை
வலைப்படுத்தும் அச்சமைப்பில் ஒரு கவர்ச்சி” (272)

அமைய வேண்டும் என்கிறார். இத் தொகுதியில், தலைப்பிலும், தமிழ்
நடையிலும் அமைந்துள்ள கவர்ச்சியை அச்சமைப்பில் காணமுடிகிறதா
என்பது ஐயமே!

ஒரு பாட்டரங்கில் கேட்போரை நோக்கி

“அச்சத் தொழிலாளி யான்படும் பாட்டிதனை
மெச்சிப் புகழ்வீரோ, வேறாய் நினைப்பீரோ” (209)

என்கிறார் பாவலர். இவ்விரண்டாம் தொகுதியை நம்முன் வைத்து அவர்
கேட்கிற கேள்வியாகவே இதனைக் கொண்டு,

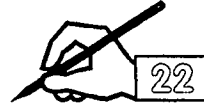
நாச்சியப்ப! உன் பாடல் நல் ஆடகப் பொன்னாம்
பூச்செதற்கு? நாட்டும் புகழ்.

என விடையிறுக்கலாம். இத் தொகுதியின் இறுதிப் பாடல்மனங் கொள்
வேண்டிய ஒன்று. எல்லோரும் எழுதிய இயற்கை, காதல் முதலிய பாடு
பொருள்களையே இனி நானும் எழுதவோ என வினா எழுப்பி,

“அத்தனைக்கும் மேலதாய்
அறிஞர் போற்றும் நூலதாய்ப்
புத்தம் புதிய பாடலாய்ப்
பொருளும் சுவையும் கூடவே
மெத்த மெத்த முயன்றுநான்
விரும்பிப் படைக்கப் போகிறேன்
இத்தரைக்கோர் புதுமையாய்
இருக்கும் அந்தக் கவிதையே! (288)

என விடைதந்து முடிப்பது, முடியாத வருங்காலம் இவற்றினும் மேலான
பாடல்களை என்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப் போகின்றது எனக்
கட்டியங் கூறும் தன்னம்பிக்கை வெளிப்பாடாகும். இந் நம்பிக்கை
வெல்வதாக! நாச்சியப்ப மணற்கேணியில் நல்ல நல்ல பாட்டுற்றுக்கள்
கிளைப்பனவாக! அவற்றால் நாடும் உலகமும் நலம் பெறுவனவாக! என
என் விருப்பதைச் சொல்லாக்கி விடைபெறுகின்றேன்.

1981

தேடுகின்றேன்

பாவலர் ம.இலெ.தங்கப்பா தமிழியக்கத்தார்க்கு நன்கு பழக்கமானவர். பண்டைத் தமிழ்ப் பாடலிலிருந்து பாவேந்தர் பாடல் வரையான பல படைப்புகளை ஆங்கிலவாக்கம் செய்து வெளியுலகிற்குத் தமிழ் நலத்தைத் துலக்கிக் காட்டியவர். சோவியத்து ஒன்றியத்தைச் சார்ந்த தாகெசுதான் மாநில அவார் மொழிப் பாவலனை-பாவேந்தர்க்கு நிகரான தாய் மொழிப் பற்றாளனாகிய இரகூல் கம்சதாவை 'மலை நாட்டு மலர்கள்' வாயிலாகத் தமிழில் மணக்கச் செய்தவர். அவரின் பாட்டுத் தோட்டத்தில் மழலைப் பூக்களும் தவழ்ந்து கொண்டுள்ளன.

பல்வகைச் சிறப்புகளுக்குரிய பாவலரின் தேடுகின்றேன் எனும் 'பாட்டு நூலே நம் பார்வைக்கு வருகின்றது. ஐம்பத்தாறு எண்சீர் விருத்தங்களாலான இந் நூல் ஆசிரியர் நினைந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து பாடியது. அன்பு என்னும் உயிர்நிலையின் அடிப்படையைக் கருவாகக் கொண்டது. நுண்பொருள் ஒன்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு புனையப் பட்டுள்ளதே நூலின் முதற் சிறப்பு எனலாம். 'தூய உள்ளம் அன்புள்ளம்' உலகில் எங்கேனும் தென்படுமா எனத் தேடுவதும் அவ் வுள்ளத்தைக் காணாது வாடுவதும் நூல் முழுவதும் இழையோடுகின்றன.

மலரடுக்கிற்கு ஒரு குறிஞ்சிப் பாட்டைப்போல உவமையடுக்கிற்கு ஒரு 'தேடுகின்றேன்' எனலாம்

"தனிச்சிறையில் பன்னெடுநாள் கிடந்த நல்லோன்
தளைநீங்கித் தன்மனைவி மக்கள் தம்மை
மனைக்கண்டே உறவாடத் துடிப்பதைப் போல்"

"இரைதேடிக் கொணர்பறவை குஞ்சைக் காணாது
இங்குமங்கும் தேடுதல்போல்"
"எச்சமறப் புனலிரண்டு கலந்தாற்போலும்"

என வரும் தனி உவமைகள் ஒருபுறம். பல விருத்தங்கள் உவமையடுக்குகளாகவே அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று.

“ களிமறந்த பாலைநில வண்டினைப் போல்
காகங்கள் நடுவிலொரு குயிலினைப்போல்
புளியமரம் பிளந்துவைத்த விறகி னுக்குள்
புதைந்தவொரு சந்தனத்துக் கட்டை போல
விளையாட்டுச் சிறுவர்தம் கையில் பட்ட
விலையுயர்ந்த மணிப்பொறிபோல் நானிங் குள்ளேன்”

இயல்பாக வந்து விழுகிற உவமைகள் இந் நூலின் பிறிதொரு சிறப்பு.

இயல்பும் தெளிவும் எளிமையும் இனிமையும் பொருந்திய நடை நூலின் இன்னொரு சிறப்பாம். இயற்சொற்கள் என்னும் செஞ்சொற் களாலேயே பாடல்கள் புனையப்பட்டுள்ளன. முழைஞ்சு, பிரசம் ஆகிய இரண்டு அருஞ்சொற்களே இடம் பெட்டியுள்ளன. ‘பிரசம்’ தமிழா எனும் ஐயமும் எழுகின்றது. அலப்பல், பீச்சியடிக்கின்ற, விலாப்புறம் ஆகிய பேச்சு வழக்குக் சொற்களையும் காண்கிறோம்.

பாவலரின் பட்டறிவு பல பாடல்களில் இழையோடுகின்றது. பொய்யாய்ப் போன ‘பழந் தொடர்பு’ ஒன்றை நினைத்துப்

‘படித்தென்றன் பாட்டின்பம் நயப்பாயேனும்
பாராட்டு மலர்சொரிந்து வியப்பா யேனும்
அடுத்ததுபோல் பலவிழைந்து நிற்பா யேனும்
அயல்நெஞ்சம் ஆனாய் நீ”

என்கிறார்.

“தாம் நினைத்த படிவாழ்தல் வேண்டு மென்றும்
தன்விருப்பம் நிறைவேறல் வெண்டு மென்றும்
ஊன் முழுதும் ஏக்கத்தால் வீங்கி, அந்த
உள்ஏக்கம் தீர்வதுதான் வாழ்க்கை என்றும்
ஊன்றியந்த ஏக்கம்நிறை வேற்று வோரே
உண்மையில்ல்தம் மேலன்பு வாய்த்தார் என்றும்
மேல் நினைந்து பிழைசெய்வார் மிகுந்தார்”

“கொள்ளத்தான் தவிக்கின்றார்; தமக்கீ யாரைக்
குறையுடையார்; அன்பிலர்’ என்றலப்பல் அன்றி
உள்ளத்தால் தாம்கொடுத்த துண்டா என்றே
ஒரு நொடியும் எண்ணாமல் வாழ்கின்றாரே”

என்னும் பகுதிகள் அவர் கண்டு பழகிய மாந்தர்களைக் காட்டுவன போலும்! இத்தகு மாந்தர் நம் வாழ்விலும் எதிர்ப்படத்தான் செய்கின்றனர்.

“உள்ளத்தின் கோணல்களால் வளைக்கப் பெற்றே
உண்மைஎனுந் தூயநெறி நிலலா தோர்க்கோ

சுள்ளென்னும் படிஉறைக்கும் என்றன் சொற்கள்
சுருக்கென்று பாயுங்காண் என்றன் சீற்றம்''

என்றுரைப்பது நூலின் நோக்கத்தைத் தொட்டு நிற்கிறதோ?

உலகவாழ்க்கையில் பாவலர் பட்ட 'அடிகள்' அவரை எந்த
அளவுக்குக் கொண்டு சென்று விடுகின்றன பாருங்கள்!

''மண்ணுலகில் அன்புக்கே மனம்இ ழப்போர்
வலைவீசித் தேடினும் அரியர் ஆனார்''
''இத்திறத்தார் நடுவில்நான் தனிய னானேன்
என்னுணர்வில் பங்குபெற எவருங் காணேன்''
''என்னைக்கண்டு அடையாளம் கண்டு கொள்வார்
எவருமில்லை''

ஓ! சொல்லுக்குச் சூடேற்றிய பாவலரே! நீங்களா இவ்வாறு நீர்த்துப்
போவது?

''இன்பென்னும் கானல்நீர்ப் பின்சென் றேங்கி
இடர்ப்பாலைக் காட்டினிலே சுழன்று மாய்வார்''

'இன்பம்' உங்களுக்குக் கானல் நீராய்விடுகிறதே! ஓ! வாழ்க்கையே
உங்களுக்குப் 'புலன்களுள்ளே பதுங்கும் பொய் வாழ்க்கை' யாய்
விடுகின்றது!

''இல்லாள் கொண்டோன் பெற்றோர் பிள்ளை என்பார்
இளையார் மூத்தோர் என்பார் உறவும் எல்லாம்
புல்லியதாம் தன்னலத்தின் விளைவே யாக''

உங்களுக்குக் காட்சி தருகின்றன! அக்காட்சியே

''முற்றும்(ம்)மன விடுதலைக்கே உள்ளம் போக்கி
முழுமையிலோர் துளியாகத் தமையு ணர்ந்து
பற்றறியாப் பெருவெளியில் கலந்து நிற்கும்
பாங்கறியார்''

என மற்றவர்களைப் பற்றிப் பேசவைக்கின்றது. பற்றறியாப் பெரு
வெளியில் முழுமையிலோர் துளியாகக் கலந்துகொள்வதில் தான்
உங்களுக்கு எத்துணை வேட்கை!

''அனைத்துயிரும் திருவிளையாட் டயரும் அந்த
அருட்புனலாம் பெருவெளிக்குள் நீந்த வாராய்''

''உனைப் பிணித்த கசடல்லாம் உருகி ஓட
ஒன்றுமன்ற நிலையடைய வாராய் வாராய்''

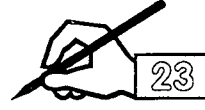
‘‘வடிவில்லாப் பெருவடிவில் நமையி ழுப்போம்
வன்புலகச் சிறைநின்று தப்பு வோமே’’

உங்கள் மொழிகளா இவை? இந்தக் குரல் எங்கோ கேட்ட குரலாயிருக்கிறதே! ஓ! சித்தர்கள் குரலாயிற்றே! ‘அன்பே சிவம்’ என்று அவர்கள் சொன்னதற்கும் நீங்கள் சொல்வதற்கும் என்ன வேறுபாடு? ‘சிவம்’ என்னுஞ் சொல்தான் உங்கள் நூலில் இடம் பெறவில்லை ‘இன்னாதம் இவ்வுலகம்’ என இடிந்து போகாமல் ‘உண்டாலம் இவ்வுலகம்’ என உலகிலுள்ள நல்லவர்களையும் காண்போமே!

குறையில்லாத மாந்தன் உலகில் இலன். அதைப் போலவே குறைகளை மட்டுமே கொண்ட மாந்தனும் இலன். குறை நிறையின் கூட்டம் தான் மாந்தன். அவனிடமுள்ள நல்லவை வளரவும் அல்லவை தேயவும் அவன் வாழும் குமுகாய அமைப்பு மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். தாம் வாழும் வீடும் ஊரும் நாடும் நன்றாக இருப்பதால்தான் யாண்டு பலவாக நரையிலராகப் பிசிராந்தையரால் இருக்க முடிகிறது. குமுகாய அமைப்பைத் தக்கதாக மாற்றியமைக்கும் பணியே இன்றைய தேவை. ‘வன்புலகச் சிறை நின்று தப்புவோமே’ எனும் உலகினின்று தப்பியோடும் பணியன்று, ‘பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே’.

1981

இஃது தமிழியக்கம் இதழில் எழுதப்பட்ட மதிப்புரை

சிறையில் பூத்த சிரந்தனைப் பூக்கள்

சிறைக்கூண்டில் ஒரு பாட்டுப் பறவை!

அது, தன் மனச்சிறகை விரித்து உரிமை வானில் மிதந்து உண்மையான விடுதலை எய்துதற்கு உரிய வழியை உணர்த்திக் கொண்டே பயணம் செய்கிறது.

அந்தப் பயணமே இந்த நூல்.

தமிழிந்தியன்!

இது தான் அந்தப் பாட்டுப் பறவையின் பெயர்.

தமிழன், இந்தியன், இந்தியத் தமிழன், இலங்கைத் தமிழன் - இப்படித்தான் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இந்தப் பறவை சிறையிலிருந்தே எழுதுகிற புதுப்பறவையல்லவா? அதுதான் பெயரிலும் புதுமை பொலிகிறது.

ஊட்டி வளர்த்த தாய், ஊரிலே பகைவர்களால் வெட்டிக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். செந்தழலாக அந்தச் செய்தி சிறைப் பறவையை எட்டுகிறது. அதன் மனம் படும்பாடு 'எனைப் பெற்றவளே' (பாடல் 50) எனப் பாடலாகிறது.

சிறையிலே கைதிகள் கொடுமையாகத் தாக்கப் பட்டதையும் அதையறிந்து தோழர் உமாநாத் அங்குச் சென்றது முதலிய செய்திகளையும் ஒரு பாடல் (பாடல் 81) உணர்த்தி நிற்கிறது.

இப்படித்தான் வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் கோடிட்டுக் காட்டிச் செல்லும் தமிழிந்தியனின் பள்ளிப்படிப்பு எட்டாம் வகுப்பு வரைதான். உலகப் படிப்போ ஆழமாகி அகலம் பெற்றுள்ளது. இலங்கையில் நடந்த இனப்படுகொலையைக் கூர்ந்து நோக்கி

“அரசியல் பொருளாதாரத்தில் ஆட்டங் கண்டதாலே

அதையெல்லாம் மூடிமறைக்க இனவெறியைக் தூண்டி

பிற்போக்கு சிங்களவருக்கு வெறியை யூட்டி
பேடிபோல் கொடுமைதனைச் செய்கின்றானே''

எனச் செய்வர்த்தனையைச் சாடுகிறார். (பாடல் 32)

போராரும் பாலத்தீனியர்களுக்குத் தோழனாய் இருப்பதையே
பெருமையாகக் கருதும் தமிழிந்தியன், அவர்களை நோக்கி

“அன்னையை இழந்தீர் தந்தையை இழந்தீர்
அருந்துணையாளை இழந்தீர் ஆசைக்குழுவியை இழந்தீர்
இன்னும் எத்தனை யெத்தனை உயிர்தனை இழந்திடினும்
இறுதிவெற்றி உங்களுக்கே இறுதிவெற்றி உங்களுக்கே (பாடல் 68)

எனக் கட்டியங் கூறுகிறார்.

செஞ்சீனத்தில் மனித நீதியின் மணம் கமழ்வதை நுகர்வதோடு
'சோம்பேறிகள் சீனத்திலே எவருமில்லையே
சோசலிச ஆட்சிநெறி நடப்பதனாலே' (பாடல் 69)

என அதற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிடுவதையும் காணலாம்.

என் பாட்டு யாருக்கென்று சொல்லவா? என்று வினாவையும்
எழுப்பி

“பால்பழம் தின்றுதினம் கொழுத்தே
பஞ்சணையில் படுக்கும் சோம்பேறிக்கில்லையே
பாடுபட்டுழைக்கும் பஞ்சயேழைக்கே
பாடுவேன் பாசநேசத் தோழனாகுவேன்'' (பாடல் 17)

என விடையும் தருகிறார்.

ஒவ்வொரு கவிஞனையும் நோக்கிச் 'சேரிபக்கம் போபோ'
'உழவரிடம் போபோ' 'சுரண்டுவோர்க்கு அடகு பொருளாகாதே'
'ஏழைமாந்தர் நெஞ்சினிலே எழுச்சியூட்டு' 'தரணியிலே நலிந்தோர்க்
காய் நீயுழைக்க வேண்டும் தளர்வூட்டும் தனியுடைமை தகர்ந்தொழிய
வேண்டும்' என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். (பாடல் 61)

“மார்க்சிய லெனினிய மதிப்புமிக்க லட்சியம்
மாயுமி எங்கினும் மலர்ந்திட விதைப்போமே'' (பாடல் 89)

“ஓப்பிலாப் பொதுமையைக் காணும்வரை
ஓய்வு என்பதை வெறுத்திடுவோம்'' (பாடல் 93)

இவை கவிஞரின் கொள்கைப் பதிவுகள்.

எதற்காக எழுதவேண்டும் என்பதில் தெளிவாக இருக்கும் இக்
கவிஞர் பாரதியால் பாரதிதாசனால் பட்டுக்கோட்டையால் ஆட்
கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார் என்பதை ஆங்காங்கே (2, 71, 78, 89, 91)
வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் காணமுடிகிறது.

இக் கவதைத தொகுப்பில் மேலோங்கிக் கேட்கும் ஒரு குரல், வர்க்க முரண்டுபாடுகளே இங்கு நடக்கும் அட்டுழியங்களுக்கு அடிப்படையாய் அமைகிறது என்பது.

உழவர்களை நோக்கி

“தனிவுடமை ஆதிக்கம் தறிகெட்டு மேயும்வரை
தணியாது வறுமை தழைக்காது நம்வர்க்கம்” (பாடல் 9)

என்று அறிவூட்டுகிறார்.

“நேசமுடன் உழைத்த தேசப்பொருள் யாவும்
உழைக்காத வீட்டினிலே ஓடிப்புகலாமோ” (பாடல் 85)

என வினா எழுப்பி

“ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் துன்பம் நீங்கியே
ஒட்டுமொத்த சமத்துவம் மலரவேண்டுமே
அன்றுதான் மனிதநேயம் எங்கும் மணக்கும்
அதுவரையில் மக்களெல்லாம் அடிமைக்கூட்டமே” (பாடல் 89)

என்று வழியையும் காட்டுகிறார்.

“தமிழ்பேசும் தமிழரையும் தரம்பிரித்து பார்த்தால்
தமிழரையே தமிழ் முதலாளி சுண்டுவது தெரியும்” (பாடல் 59)

எனப் பொதுப்பார்வையற்ற பொதுமைப் பார்வையைக் காட்டி

“குஜராத்தி நரியும் ஆட்டைக் கடிக்கும்
கொல்லிமலை நரியும் ஆட்டைக் கடிக்கும்
இருக்குமிடம் மாறிவிட்டால் இனம்மாறுமா?
இரண்டில் நல்லதெது சொல்லலாகுமா? (பாடல் 26)

என வினாவையும் முன்வைக்கிறார்.

தேவையான, தெளிவான இப்பார்வை பலருக்கும் வரவேண்டிய பாராட்டத்தக்க பார்வை.

‘ஐந்தாயிரம் கடன் வாங்குவதற்கு ஆயிரம் ரூபாய் லஞ்சம்’
தரவேண்டிய நிலைமையையும் (பாடல் 10) இன்றைய
ஆட்சிகளெல்லாம் ஏழையர்க்கு நலந்தராததாகவும் இருப்பவனின்
நலத்தைக் காப்பதாகவும் அமைந்துள்ளமையையும் (பாடல் 19)
அம்பலப்படுத்துகிறார் தமிழிந்தியன். ‘எதுதிருட்டு’ எனும் பாட்டில் (64)

“பாமர ஏழை செல்வனின் பெட்டியில்
பணத்தினை எடுப்பது பாதகத் திருட்டோ?”

எனும் புதுக்கேள்வி! - வரவேற்க வேண்டிய கேள்வி!

இல்லாமை இருந்தனிலே இருக்கும் மனிதர்களை நோக்கி

“இறைவன் இருப்பதாய் நம்பும் ஏமாளிகளே!
அல்லாயேசு ஆண்டவன் சிவனென்பதெல்லாம்
ஆதிக்கக்காரரின் வர்க்கநலம் காக்கவேதான்
சாமிபூதமென்று சதிக்கூட்டம் கதைப்பதே
சுரண்டல் நிலைக்கவே சொல்லிவைத்த பேச்சாகும்” (பாடல் 21)

எனத் தெளிவுபடுத்துகிறார். மக்களின் மூடத்தனத்தை வளர்ப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்குபெறும் வானொலியை நோக்கி

“காளி மாரி கந்தா முருகாவெனும் பாடலாலே
கண்ணீர் வடிக்கும் கண்கள் களிப்பைக் கண்டிடுமோ?
அல்லாயேசு அரிராமாவென அலறுவதால்
அரும்பசிக் கொடுமை அகன்று போய்விடுமோ?
வாழ்ந்திட வழிகாட்ட வக்கற்ற வானொலியே
வஞ்சமிகு முதலாளித்துவ ஆள்வோர் துதிபாடியே
வறிய ஏழைமக்கள் விழித்தெழாது அமுங்கிவிட
வஞ்சனை புரிகிறாய்”

எனக் குற்றஞ் சாட்டுகிறார். அறிவுடையவர் அனைவர்க்கும் எழுந்தாக வேண்டிய சிந்தனைதானே இது. ஒரு சிலர் மட்டும் உடைமையாளராய்க் கொழுக்கவும், மிகப் பலர் உழைப்பாளராக இளைக்கவுமான இந்த நிலைமை ஏதனால்?

“போன ஜென்மத்தின் விதிப்பயன் என்று”

சிலர் சொன்னார்கள். அதன் பொய்யம்மையை உணர்ந்து விதியுமில்லை கதியுமில்லையென்று நீதி கேட்க வீதியில் இறங்கிவிட்டார்கள் தொழிலாளர்கள். ஒன்றுபட்டு இறங்கிய தொழிலாளர்களைப் பிரிப்பதற்காக

“பீதிகொண்ட சுரண்டல்மதி கூட்டத்தார்
எங்கள் போராட்ட நதியினிலே
சாதிமத இனவெறிச் சுவரெழுப்பி
சகோதரச் சண்டைக்குச் சதிசெய்தார்.
கேட்டால் சொல்வார்கள்
தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஆபத்தென்று” (பாடல் 72)

என நடப்பு நிலையைப் படம் பிடிக்கிறார்.

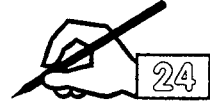
தமிழிந்தியன், தாமே வகுத்துக் கொண்ட ஓசை யொழுங்கில் தாலாட்டு, ஒப்பாரி முதலிய நாட்டுப் பாடல்களின் நடையைத் தழுவி இப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். உரைநடை தழுவிய புதுக்கவிதைப் போக்கிலும் சில பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவர் சொல்ல வேண்டிய

கருத்துகளை ஓசை ஒழுங்கிற்காக வளைத்தோ நெளித்தோ சொல்லாமல் கருத்துக்கேற்ற ஓசையொழுங்கைப் பின்பற்றியுள்ளார்.

மேனியில் அழுக்குப் படிந்திருக்கிற ஒரு நாட்டுப்புற நங்கையின் இயற்கை அழகோடு விளங்குகிற இக் கவிதைக் தொகுப்பை இதன் புரட்சி நாடும் உள்ளடக்கத்திற்காகவும் ஓர் எளிய, வலிய குடிமகனின் படைப்பு என்பதற்காகவும் தமிழிலகிற்குப் பரிந்துரை செய்வதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

■

1983

காற்றின் கைகள்

ஏறத்தாழ முப்பதாண்டுகளின் முன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளை. நண்பகல் உணவு இடைவேளையின் போது நாள் தவறாமல் பள்ளிக்கு எதிரிலிருந்த ஒரு செய்தித்தாள் கடை முன்பு நின்றவாறு அங்குத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாளிகைகளையும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். 'ஆரியமாயை', 'பணத்தோட்டம்', 'குமரிக் கோட்டம்' எனப் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்த அப் புத்தகங்களின் முகப்போவியங்கள் தாம் என்னைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் மூலையில் ஆங்கிலத்தில் BALU/ BROS என ஒருசொல்லின் கீழ் இன்னொரு சொல்லாகப் புதுமுறையில் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கும்! கல்லெழுத்தாகி விட்ட அந்த ஓவியங்களால் 'பாலுஉடன் பிறந்தார்' இன்றும் பசுமையாக நினைவில் மணக்கின்றனர்.

மாத இதழாகத் தொடக்கத்தில் மலர்ந்து கொண்டிருந்த 'முத்தாரம்', எங்களை விட்டு உங்கள் பார்வையை விலக்க முடியுமா என வினவிக் கொண்டிருக்கும் வியப்பழகு முகப்போவியங்களைத் தாங்கி வெளிவந்தது. 'திராவிட நாடு', 'தென்றல்', 'முரசொலி' முதலிய இதழ்களின் பொங்கல் மலர்களையெல்லாம் அத்தகு ஓவியங்கள் அணிசெய்தன. வண்ணங்கள் பேசும் அந்த ஓவியங்களை வரைந்தளிந்தவர் என் எண்ணத்திரையில் தம் பெயரை எழுதிக் கொண்ட கே.மாதவன் ஆவார்.

தமிழ்த்தாளிகையலகில் தரமான இதழ்களை வெளிக் கொணர்ந்தவர்களில் கவிஞர் கண்ணதாசனுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க இடமுண்டு. அவரின் 'கண்ணதாசன்' இதழ் கருவுற்ற மகளைப்போல் கருத்துக் கனமும் வடிவ அழகும் பெற்று வெளிவந்தது. அதற்குமுன் பிற இதழ்களில் கண்டிராத அதன் வடிவ அழகு தனித்துக் குறிப்பிடவேண்டியதாகும். படைப்புகளின் தலைப்புகள் பலவும் ஓவிய எழுத்துக்களால், அவை குறிப்பிடும் பொருளை விளக்கும் எழுத்தோவியங்களாகவே

வரையப்பட்டிருந்தன. 'வீணை' என்னும் தலைப்பின் எழுத்துகள் வீணை வடிவிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. 'பசி' என்னும் சொல் தீப்பிழம்பு வடிவில் தீட்டப்பட்டிருந்தது. இதழை ஒருமுறை புரட்டுபவர்களைக் கூடச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்ளும் அழகழகான சிறுசிறு ஓவியங்கள்! என்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்ட ஓவிய எழுத்துகளையும் நெல்மணி ஓவியங்களையும் உலவ விட்டவர் அமுதோன்.

'கன்னித்தமிழைக்
கத்தியாய்த்தீட்டிப்
பண்ணிசைத்தவர்
பாரதிதாசன்'

என்று பாரதிதாசனைப் படம் பிடிக்கும் பாட்டுவரிக்குச் சொந்தக்காரர் அமுதபாரதி என்பவர். அவரே கண்ணதாசனிலும் பிற இதழ்களிலும் சிந்து வடிவிலும் அறுசீர் விருத்த அமைப்பிலும் பாடல்கள் பல எழுதி வந்தார். அந்தக் கவிஞர் அமுதபாரதியும் இந்தக் கலைஞர் அமுதோனும் ஒருவரே என்பதை அறிந்த போது எனக்கு வியப்புமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. பாவலர்கள் ஓவியர்களாக விளங்குவதற்கு உலக முழுவதும் சான்று கண்டு. ஓவியர்கள் செஞ்சொற் கவிஞர்களாகத் திகழ்வதற்கு எடுத்துக் காட்டுகள் எளிதில் கிடைப்பதில்லை. 'இதோ ஒருவர்' எனத் தனித்துச் சுட்டத்தக்கவர்தான் அழகோவியக் கவிதைகளின் சொந்தக் காரரான ஓவிய அழகர் அமுதபாரதி அவர்கள். அவரைப் போலவே அவரின் கவிதைகளும் அழகும் தெளிவும் ஆழமும் பூண்டிருக்கின்றன.

பிள்ளைகளில் பெற்றோரைக் காண்பது போலக் கவிதைகளில் கவிஞரைக் காண்கிறோம். ஓவியப் பாவலரல்லவா இவர்! 'புள்ளிப் பூக்கள்' தொகுப்பில் 'கோடுகள்', 'வண்ணங்கள்' அங்கங்கே அணி செய்தன. குஞ்சுகளைச் 'சித்திரக்குஞ்சுகளாய்' க் கண்டார். காகிதத்தில் வடிக்கப் பார்த்தவானம் குளத்தில் விழுந்து விட்டதாய்க் கவலைப் பட்டார். 'சுருண்டிருக்கும் தாள்களை நிமிர்த்தினால் சித்திரம் வரையலாம்' என நம்பிக்கை யூட்டினார். இந்தத் தொகுப்பும் 'அழகிய சித்திரந்தான்' என ஓவியத்தில் தொடங்கிக் குப்பியின் வண்ணங்களையும் வெளுத்திருக்கும் திரையையும் காட்டித் (146) தன்னையே முழுமையாய்த் தரும் வெள்ளைத் தாளைப் பாராட்டி (63) வானத் திரையில் வரையவரும் ஓவியனாக நிலவை நிறுத்தி (146) குயிலின் இசையை ஒலி ஓவியமாகத் தீட்டிப் (55) படைப்பாளியின் ஓவியச் சார்பை ஒலித்து நிற்கிறது.

கவிதைமேல் அமுதபாரதிக்குள்ள காதல் அளவற்றது. முந்தைய நூலாகிய புள்ளிப் பூக்களில் சுருவிழி இருட்டடையும், சூரியக்கதிர்

களையும், குருவியின் மூக்கையும், பெருஞ்சாலையையும், வண்ண மலரையும், மின்மினியையும் கவிதை கவிதை கவிதையாகவே கண்டார். இந் நூலிலும் இலைகளிடையே மலரும் (81) தவழும் தென்றலும் (16) உதிர்ந்து உரமாகும் இலைகளும் மலர்களும் (115) இவர்க்குக் கவிதைகளாகவே காட்சி தருகின்றன. கவிதை புனிதமிக்கது. அழிவற்றது என முன்னூலில் பேசிய இவர் இந் நூலில் 'விலையற்றது' (31) என்கிறார்.

'கட்டவிழ் பூவிதழில்
காற்றின்கைகள் கவியெழுதும்
படிக்கவரும் வண்டு'

என்று காற்றுக் கவிஞரையும் வண்டுவாசகரையும் நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார். வண்ண ஓவியத்தின்பால் இவர்க்குள்ள ஈடுபாட்டைவிட எண்ண ஓவியக் கவிதைபால் உள்ள காதல் அதிகம், அதிகம், அதிகம்!

கவிதை - பனித்துளி
அதன் காட்சியோ
பெருவெளி.

என்பது இவரின் 'உதயகால'க் குரல். அதன் வளர்ச்சியால், காணும் பொருள்களிலெல்லாம் 'ஐக்கூ'வைக் காணும் காதலராகி விட்டார். இன்று வாமனன் காலடியில் வையகமாக ஐக்கூக் கவிதைகளைக் காண்கிறார். (172) சிறு முட்டையாயிருந்து பெரிதாய் விரியும் 'பாரகூட்' இவர்க்கு ஐக்கூ முடிச்சாகத் தோன்றுகிறது (98).

'தமிழில் முதன் முதலில் வெளிவரும் ஹைக்கூ கவிதைகள்' என்னும் குறிப்போடு இவரின் 'புள்ளிப் பூக்கள்' மலர்ந்தன. 'ஹைகூ', 'ஹைக்கூ', 'ஹைகு', 'ஹைய்கு' எனப்பலவாறு சுட்டப்படும் இக் கவிதை வடிவத்தின் பெயரைப் பார்த்தவுடனே இதன் ஒலி அயன்மையைத் தவிர்க்க விரும்பிய சிலர், கவிதையின் விதை எனப் பொருள்படக் '(க)விதை' எனவும் (மாமணி, முகம் மாதஇதழ், சென்னை) தமிழ் நலம் பாராட்டி, 'ஐக்கூர்' எனவும் (ம.இசைமணி, கதிரவன் மாத இதழ், பொள்ளாச்சி) வழங்கலாமே எனக் கருத்தறிவித்தனர். கவிஞர் அமுதபாரதியும் (இத் தொகுப்பில்) ஹைக்கூவை 'ஐக்கூ' எனத்தமிழ் மயமாக்கியுள்ளார். இவர்கட்கு முன்னரே கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் அடிவரையறையைக் கருத்தில் கொண்டு இவ் வடிவத்தைச் 'சிந்தர்' என வழங்கியமை மனங்கொளத்தக்கது.

நம்மிடமுள்ள சிறந்த யாப்பு வடிவங்களை மற்றவர்கள் கண்ணுறுவதற்கே தயக்கம் காட்டும்போது நாம் மற்றவர்களுக்குரியவற்றைத் தழுவிக்கொள்ளத் தவிப்பானேன்? என்று நாடறிந்த கவிஞர்கள் சிலரே என்னிடம் வினவினர். இன்றைய இலக்கியங்களில் கூட நம்மிடமிருந்து வங்காளியரோ, 'இந்தி'யரோ, மராட்டியரோ, மலையாளியரோ எடுத்துக்

கொண்டவற்றைவிட நாம் அவர்களிடமிருந்து கொண்டவைதாம் அதிகம். நல்லவை எங்கிருந்தாலும் அவற்றை அணைத்துக் கொள்ளும் நம்மவரின் பரந்த - பறந்த மனப்பான்மை பாராட்டுக்குரியதுதான். 'சானெட்' என்னும் பதினான்கு வரிப்பாடலைப் பாரதியார் முதலிய பலர் பின்பற்றி எழுதவில்லையா? வடிவச் சோதனை வரவேற்க வேண்டியது தான். அதே நேரத்தில் நமக்குரிய இலக்கிய வடிவங்களை நாம் அறிவதோடு மற்றவர்க்கு அறிவிப்பதற்கும் தவறி விடுகிறோம். மற்றவர்களும் இவற்றை அறிய ஆர்வங் காட்டுவதில்லை.

இதுவரை நமக்கு ஐரோப்பிய அமெரிக்க இலக்கிய வடிவங்கள் அதிக அளவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அடியொற்றித் தமிழிலும் சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலை உலக இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் சீனம், சப்பான் முதலிய கீழை உலகப் படைப்புகள் நமக்கு நெருக்கமானவை. ஆசிய கண்ட மொழிகள், பண்பாட்டு நாகரிகக் கூறுகள் பற்றிய புலப்பாடும் ஒப்பீடும் வியத்தகு உண்மைகளை உலகுக்கு வழங்க வல்லன. ஆனால் அவற்றை அறியும் முயற்சிகள் அருகியுள்ளன. எனினும் 'சப்பானிய மொழியின் மூலக் கூறுகள் தமிழில் அமைந்துள்ளன' எனவும் 'சங்க இலக்கியங்களோடு ஒற்றுமை மிக்க பழம் பாடல்கள் சப்பானியத்தில் உள்ளன' எனவும் 'சப்பானியரின் 'கோசோகாட்சு' திருவிழாவிிற்கும் தைப் பொங்கலுக்கும் நெருக்கமான உறவு காணப்படுகின்றது' எனவும் சப்பானிய அறிஞர் களே கருத்துரைக்கின்ற காட்சியை ஒருபுறம் காண்கிறோம். தமிழுக்கும் சப்பானியத்திற்குமான ஒப்பாய்வு முனைப்புடன் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இக் காலக்கட்டத்தில் சப்பானிய ஐக்கூ வடிவில் தமிழ்க் கவிதை புதுக்கோலம் பூணுதல் வரவேற்கத்தக்க முயற்சியே.

பாரதியார் ஏறத்தாழ எழுபது ஆண்டுகளின் முன் இக் கவிதை வடிவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதை அறியும் போது நமக்கு வியப்பேற்படுகிறது. 'ஜப்பானியக் கவிதை' என்னுந் தலைப்பில் 1916 அக்டோபர் 16-இல் சுதேசமித்திரன் இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். உயோநேநோகுச்சி என்னும் சப்பானியப் புலவர் கல்கத்தா இதழொன்றில் எழுதிய கட்டுரைக் கருத்துகளை முதன்மைப்படுத்திப் பாரதியார் எழுதிய கட்டுரை அது.

'இங்கிலீஷ் கவிதையைக் காட்டிலும் ஜப்பானியக் கவிதை சிறந்தது'

'ஜப்பானிய பாஷையில் பதினேழுசை கொண்ட ஹொக்கு என்ற பாட்டு ஒரு தனிக் காவியமாக நிற்கும்'

'ஜப்பானிலே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் 'பூஸோன் யோஸா ஹோ' என்ற ஜப்பானியக் கவிராயர் ஒரு ஹொக்கு பாடியிருக்கிறார். அதன் மொழிபெயர்ப்பு : - "பருவ மழையின் புழையொலி கேட்பீர்,

இங்கென் கிழச்செவிகளே''. இந்த ஒரு வசனம் ஒரு தனிக் காவியம். பாட்டே இவ்வளவு தான். மேற்படி ஹொக்குப் பாட்டைப் படித்து விட்டுத் திரும்பத்திரும்ப மனனம் செய்ய வேண்டும். படிப்பவனுடைய அனுபவத்திற்குத் தக்கப்படி அதிலிருந்து நூறு வகையான மறைபொருள் தோன்றும்.'

''சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் ஜப்பானிக் கவிதையின் விசேஷத் தன்மையென்று நோகுச்சிப் புலவர் சொல்வதுடன் ஆங்கிலேயரின் கவிதை இதற்கு நேர்மாறாக நிற்கிற'' தென்றும் சொல்லுகிறார். நமக்குள்ளே திருக்குறள் இருக்கிறது. ''கடுகைத் துளைத் தேழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத்தறித்த குறள்'' கிழக்குத் திசையின் கவிதையிலேயே இவ்விதமான ரஸம் அதிகந்தான். தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்திலே இது மிகவும் மதிப்பெய்தி நின்றது.''

பாரதியின் இக் கட்டுரைப் பகுதிகளிலிருந்து,

- ஆங்கிலக் கவிதைகளை விடச் சப்பானியக் கவிதைகள் சுருங்கச் சொல்லும் பண்புடையன.

- இப் பண்பு கீழ்த் திசையுலகக் கவிதைகளில் மிகுந்திருப்பது.

- ஹொக்கு பதினேழ்சைப் பாட்டு.

- அது நூறுவகையான மறை பொருள்களைத் தர வல்லது.

- நம் திருக்குறள் அத்தகையது.

- சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும்போக்கு முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் மதிப்பெய்தியிருந்தது முதலிய செய்திகளைப் பெறுகிறோம்.

பாரதிதாசன், பாரதியாருக்கும் தமக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றி எழுதிய கட்டுரை (பாரதிதாசன், சூயில் 01-10-1967) யொன்றில்,

- அயர்லாந்துக் கிழமை இதழொன்று பாரதிக்குத் தொடர்ந்து அனுப்பப்பட்டு வந்தது.

அவ்விதழில் அயிரிய மொழிப் புலவர் வெர்ஹேரன் எழுதி வந்த சில சொற்களாலாகிய சுருக்கப் பாடல்களான ஹொக்குப் பாடல்களைப் பாரதியார் புகழ்ந்தார்.

- வெர்ஹேரனின் ஒரு ஹொக்குப் பாட்டின் ஆங்கில வடிவத்தை அறுசீர் விருத்த யாப்பில்,

மயங்கினேன். முயங்கிலாள். பரீச
வாய்ந்து - எழில் மறந்திலேன். காவின்
தயங்குபுறவு, தன்பெடை மருவலின்

தளிர்ந்துஉயிர், திரும்பிட ஆங்கு
முடிந்தவாழ்வு, இதழ் உணவின் மீண்டது!
முயங்கிலை; முயங்கினை ஏன்? - என
முயக்க நிறைவுக்கு எனப்பினும் முயங்கினார்

எனத் தமிழ்ப்படுத்தினார்.

- அப் பாடலைக் கேட்டதும் தம் வீட்டிற்கு ஓடிச்சென்று புறநானூற்றை எடுத்து வந்து பாரதியாரின் எதிரில் வைத்து "இந் நூலிற் காணப்படும் பாடல்கள் அனைத்தும் ஹொக்குப் பாடல்களே" என்று பாரதிதாசன் குறிப்பிட்டார்.
- பாரதியாரும் சில புறநானூற்றுச் செய்யுட்களைப் படித்து வியந்து 'ஆம்' என்றார்.

முதலிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஒட்டுமொத்தமாக இருவர் கருத்துகளையும் நோக்கும்பொழுது ஹொக்குப் பாட்டின் மீது பாரதியார்க்கு ஈடுபாடு இருந்தது என்பதும் சில பாடல்களை அவர் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார் என்பதும் திருக்குறளையும், புறநானூற்றையும் ஹொக்குவோடு இணைத்து நோக்கியுள்ளார் என்பதும் புலனாகின்றன.

மேலாய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய கருத்துகள் சிலவற்றையும் இக் கட்டுரைப் பகுதிகளில் காண்கிறோம்.

பாரதியும், பாரதிதாசனும் குறிப்பிடும் கவிதைப் பெயர் 'ஹொக்கு' என்பது. அமுதபாரதியும் பிறரும் இன்று குறிப்பிடும் பெயர் 'ஹைக்கூ'. இவற்றில் சரியான சொல்வடிவம் எது? அதன் இலக்கணம் யாது? எனும் செய்தித் தேடலில் ஈடுபட்ட போது எனக்குப் பெரிதும் உதவியவர் சென்னையிலுள்ள ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனத்தின் இயக்குநரும், சப்பானியருமான பேராசியர் சூஃகிகோ சாகா அவர்கள். தேடலில் கிடைத்த செய்திகளில் ஈண்டு குறிக்க வேண்டியவை சில:

- 'தன்கா' என்பது ஒரு வகைப் பழம் பாட்டு. அது இரண்டு பகுதிகளையுடையது. முதற்பகுதியில் 5, 7, 5 எனப் பதினேழ்சைககளையும் இரண்டாம் பகுதியில் 7,7 எனப் பதினான்க்சைககளையும் கொண்டது. மொத்த அசைகள் முப்பத்தொன்று.
- பதினேழு அசைகளைக் கொண்ட முதற் பகுதி மட்டும் 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டளவில் 'ஹொக்கு' என்னும் தனிப்பா வடிவமாக மலர்ந்தது. 'ஹொக்கு' எனும் சொல் 'தொடங்கும் பகுதி' எனும் பொருள் கொண்டது.

- ஹொக்குவிலிருந்து 'ஹைகை' எனும் பாவடிவம் 16, 17ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றியது. அச்சொல் 'வேடிக்கைச் சார்பினது' எனும் பொருள் கொண்டது.
- 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் 'ஹைகு' எனும் பாவடிவம் தோன்றியது.
- ஹொக்கு > ஹைகை > ஹைகு > என மலர்ச்சியடைந்த இப் பாவடிவங்கள் அனைத்தும் முதலடி ஐந்தசை, இரண்டாமடி ஏழசை, மூன்றாமடி ஐந்தசை என மூவடி அமைப்பில் பதினேழசைகளைக் கொண்டவைதாம்.
- புற வடிவத்தில் வேறுபாடில்லையெனினும் 'ஹொக்கு'ப் பாட்டிலும் ஹைகைப் பாட்டிலும் மேலோங்கியிருந்த நகை விளைக்கும் வேடிக்கைக் கூறு மாறிப் பொருளாழம் சிறந்து பல்பொருள் உணர்த்துவதாகவும் பருவஞ் சுட்டும் சொல் ஒன்றை உள்ளடக்கியதாகவும் 'ஹைகு' திரிபாக்கம் பெற்றது. இவற்றிலிருந்து 'ஹொக்கு' எனப் பாரதி, பாரதிதாசன் குறிப்பிடும் பெயரைத் தான் இப் பதினேழசைப் பாடல் தொடக்கத்தில் பெற்றிருந்தது என்பதையும் அதிலிருந்து திரிபாக்கம் பெற்ற 'ஹைகு' இன்று செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது என்பதையும் அறிகிறோம்.

பலபொருள் உணர்த்தும் பாங்கமைந்த 'ஹைகு' வின் குறுகிய வடிவமே பல நாட்டுப் பாவலர்களையும் இதன் பால் ஈர்த்திருக்கிறது எனலாம். இப் பண்பு தமிழ் யாப்பில் பெற்றுள்ள இடத்தைச் சிறிது சிந்திப்பது இங்குத் தகும். தமிழ்ப்பாக்களில் மிகக் குறுகிய வடிவினதாகப் பலராலும் கருதப்பட்டது வெண்பா வகைகளில் ஒன்றாகிய குறள் வெண்பாவே, 'குறள்' எனுஞ் சொல் 'குறுமை' என்பபொருள்படும். இரண்டடி உயரமுள்ள மாந்தனைக் 'குறளன்' என்று குறிப்பிடுவர். தமிழ்ப் பாக்களிலேயே குறுகிய வடிவமுள்ள பாட்டு இது என்பதைச் சுட்டும் வகையில்தான் 'குறள்' என்று பெயரிடப்பட்டு, தமிழ்ச் செய்யுளின் சிற்றெல்லை இரண்டடி எனக் கொள்ளப் பட்டது. இதுவும் காலவோட்டத்தில் மாற்றம் பெறுதலைக் காண்கிறோம். இலக்கணங்களில் இடம் பெற்றுவந்த ஓரடி நூற்பா, இலக்கியங்களில் இடம் பெறத் தொடங்கிவிட்டது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராகக் கருதப்படும் ஔவையார் ஆத்திசூடியையும் கொன்றைவேந்தனையும் ஓரடி நூற்பா அமைப்பில் இயற்றுகிறார். ஆதலால் தமிழ்ச் செய்யுளின் அடிவரையறைச் சிற்றெல்லை இரண்டடியிலிருந்து ஓரடியாகக் குறுகுகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே

“ஓரடி யானும் பலவடி யானும்

ஓரோவழி இயலும் உரைத்தவச் செய்யுள்”

(760)

என இலக்கண விளக்கம் (17 ஆம் நூ.) புத்திலக்கணம் புகல்கிறது. பின் வந்த சுவாமிநாதம் அகவற்பாவின் சிற்றெல்லையை மூன்றடியிலிருந்து ஓரடியாகக் குறைத்து விடுகிறது. இதிலிருந்து ஓரடி ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன்களை ஆசிரியப்பாவில் அடக்கினரெனத் தெரிகிறது. கொன்றைவேந்தன் நான்கு சீர் அளவடி இலக்கியமாய் அமைய ஆத்திசூடி இரண்டு சீர்க் குறளடி இலக்கியமாகின்றது. இவற்றிலிருந்து தமிழ்மொழி ஓரடிப் பாக்களாலாகிய இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ளது என்பதும் அவ்விடக்கியங்களும் இலக்கணப் புலவர்களால் ஏற்கப் பட்டுள்ளன என்பதும் புலனாகின்றன.

குறளடி இலக்கியமாகிய ஆத்திசூடி “மாபாடியம் போன்ற விரிவுரையே ஏற்கும் தகுதிவாய்ந்தது” எனப் பண்டிதமணி குறிப்பிட்டுள்ளதும், மாகறல் காந்திகேயர் ‘ஆத்திசூடி முதற் சூத்திர விருத்தியுரை’ என முப்பத்திரண்டு பக்கத்தில் ஒரு சூத்திர விளக்க நூல் படைத்திருப்பதும் ஈண்டு மனங் கொளத்தக்கன. வடிவக் குறுக்கத்தில் பொருட் பெருக்கத்தைக் காட்டும் போக்கு தமிழுக்குப் புதியதன்று எனலாம்.

இன்னொரு கவிதை வடிவத்தையும் இங்கு நினைவு கூர்தல் வேண்டும். ஈழத்து மகாகவி ‘குறும்பா’ என ஒரு கிண்டற் சுவை மலிந்த ஐந்தடி பாடலை அறிமுகப் படுத்தினார். முதலடி இரண்டாமடி இறுதியடி ஆகியவற்றின் ஈற்றுச் சீர்களில் எதுகை நயமமைந்து மறித்து வரும் ஓசை பொருந்திய பாடல் அது. கவிஞர் கோவேந்தன் மகாகவியைப் பின்பற்றிக் குறும்பாக்கள் தந்துள்ளார். சில பாக்கள் ஆறடி அளவினதாகவும் அமைந்துள்ளன. அடியெண்ணிக்கையளவில் இவற்றை மிகக் குறுகிய பாக்களாகக் கொள்ள முடியாது. எனினும் நெடும்பாக்களை நோக்க இவை குறும்பாக்களே. குறும்புத்தனம் கொடிகட்டிப் பறக்கும் இப் பாடல் பெயரைக் ‘குறும்பு + ஆ?’ ‘குறும்பு + ஆ’ என வினாவாக்கியும் வியப்பாக்கியும் மகிழ்வதற்கும் இடமுண்டு. ஐக்கூவின் குறுகிய வடிவமே இந்தப் பாக்களையெல்லாம் தொடர்பு படுத்தி எண்ணச் செய்கிறது.

இதற்குமுன் வெளிவந்த ஐக்கூ கவிதைகள் அனைத்தும் 5, 7, 5 எனும் அசையமைப்பைப் பொருட்படுத்தாது மூன்றடி என்னும், அடிவரையறையை மட்டும் அடிப்படையாய்க் கொண்டமைந்தன. இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் 5, 7, 5 எனப் பதினேழு அசைகளால் அமைந்துள்ளன. ஐக்கூவின் வடிவச் சிமிழின் வார்ப்பாக்கும் முயற்சி இது. அசை யெண்ணிக்கையை மனங்கொள்வதால் ‘தொலைக் காட்சி’ இருக்க வேண்டிய இடத்தில் அதனினும் அசை குறைந்த

டெலிவிஷன்' இடம் பெறுகிறது (24) அசைகளில் பிணிப்புண்ட நிலையில் கவிஞனின் உரிமை உலா தடைப்படுகின்றது. அமுத பாரதியைப் போலவே முனைவர் மோகனராசுவும் 5, 7, 5 எனும் அசையமைப்பில் 'ஒருலக ஹைக்கூ' (ஒன்றே உலகம் இதழ் நவம்பர் 85) எழுதி வருகிறார். இங்கே ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிட வேண்டும். இவர்கள் இருவரும் அசையெனத்தமிழ் யாப்பின் நேர், நிரை ஆகிய இரண்டையும் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் ஐக்கூவின் அசைகள் அனைத்தும் ஓர் உயிரொலியை மையமாகக் கொண்டவை. நேரசைக்கு நிகரானவை. நம் நிரைசையோ இரண்டு உயிரொலிகளைக் கொண்டமைவது. ஐக்கூ அசையமைப்பின்படி ஒரு நிரையசையை இரண்டு அசைகளாக அலகிட வேண்டும். காட்டாக,

எழுகின்ற கதிருக் (கு)...
எத்தனை எத்தனை ரசிகர்கள்...
புல்வெளியெங்கும் பனி!

என்னும் கவிதை 8,10, 7 எனும் அசையமைப்பைக் கொண்டதாக அலகிடப்பட வேண்டும். அப்போது அசைகள் இருபத்தைந்தாகின்றன. அந்த அசையமைப்பை எண்ணிக்கைக்கு மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு தமிழ் அசையமைப்பைத் தழுவி அலகிட்டிருப்பது குறிப்பிட வேண்டிய மாற்றமாகும்.

இனிக் காற்றின் கைகளோடு கைகுலுக்குவோம். உள்ளவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளும் அமுதபாரதி உயர்ந்த வானத்தை இரவும் பகலும் ஓயாமல் பார்த்திருப்பார் போலும்! கதிரவனும் நிலவும் விண் மீன்களும் பல பாடல்களில் கற்பனைக்குக் களஞ்சமைக்கின்றன.

ஈ, ஈசல், கிளி, குயில், குருவி, காக்கை, கொசு, மின்மினி, பட்டாம்பூச்சி, வண்டு, விட்டில் எனப் பல பறவைகள் மேகத்தோடும், தென்றலோடும் சிறகு விரிக்கின்றன.

பல்லி, தவளைக்குஞ்சு, எறும்பு, தேரை, நண்டு, எருமை, சிங்கம், அணில், வெள்ளாடு, மீன் முதலியன குறியீடுகளாகின்றன.

மலையின் வியர்வையாக ஒரு நேரத்தில் தெரியும் அருவி மலைவடிக்கும் கண்ணீராக மறுநேரத்தில் உருமாறுகிறது. தொலைபேசி இவரிடம் வாழ்க்கைப் பேசியாக மாறிவிடுகின்றது. மின் விசிறி இவரின் சிந்தனைக்கு விசிறிவிடுகின்றது. அணுமுதல் அறிவியல் புதுப்பேறு களான கணிப்பொறி, தொலைக்காட்சி, ஏவுகணை முதலியனவும் கவிதைகளில் சிறைப்படுகின்றன.

'புள்ளிப்பூக்கள்' நூலைத் தம் பேனாவுக்கே காணிக்கையாக்கிய கவிஞர் 'என்கைக்குள் நானே' எனத் தம் பேனாவைத் 'தான்' ஆகவே காண்கிறார். சாம்பலாகும் சிகரெட்டு, எதிரியின் தொடர்பை அறுக்க முனைவர் இரா.இளவரசு

வேண்டும் என்று சொல்கிறது. இப்படிப் பற்பல பொருள்கள்! புதுப் புதுக் காட்சிகள்! காற்றின் கைகள் கருத்துகளின் கருப்பை ஆகின்றது.

‘புள்ளிப்பூக்கள்’ நூலில் ஒவ்வொரு ஐக்கூவுக்கும். தலைப்பு தந்திருந்தார் கவிஞர்.

அந்தக் காட்டில்
எந்த மூங்கில்
புல்லாங் குழல்?

என்னும் முத்திரைக் கவிதை உயர்திணை, அஃறிணைப் பொருட்கள் பலவற்றிற்குக் குறியீடாகக் கொள்ளத்தகும் பொருட்கருப்பம் கொண்டிருக்க அதற்கு ‘யார்?’ என்னுந் தலைப்பிட்டதன் மூலமாகவே கவிதைச் செய்தியை உயர்திணையளவில் குறுக்கிவிடுகிறார். இந்த நூலில் கவிதைகளுக்குத் தலைப்பூக்கள் சூடிவிடவில்லை. அதனால் படிப்பாளியின் உணர்வு நிலைக்கு ஏற்பப் பலவகைப் பூக்களின் மணத்தைக் கவிதைகளில் முகர்வான். கவிஞர் வளர்கிறார் என்பதைக் காட்டக்கூடிய வரவேற்கத்தக்க மாற்றம் இது.

ஐக்கூவின் உயர்நிலைப் பண்பாகிய இப்பொருளுற்றைப் பல கவிதைகளில் காண்கிறேன்.

“பெருமைசேர் சிங்கம்
வாழிடம் சென்றேன்; மனம் வலித்தது.
குப்பையாய் ஒரு குகை!”

“பாறைமேல் பறவை
பாதபூணை செய்யும் அலைகள்
பறவை கண்ணில் மீன்!”

முதலிய பல கவிதைகள் படிப்பாளியின் உணர்வு நிலைக்கேற்பப் பல வண்ணம் காட்டும் சிறந்த பச்சோந்திகள். கவிதையின் பொருள், கவிதைக்கு, வெளியே கிடந்து விரிந்து செல்லும் இப்பிரிந்து மொழிதற் பண்பைச் சில கவிதைகளில் காணமுடியவில்லை.

“பசித்தவர் எழுச்சிபெறின்
பாறைகளும் உருளும் காணீர்
இரை இழுக்கும் எறும்புகள்”

“மானமற்ற நாய்கள்
மருகி மருகி ஊளையிடும்
வரதட்சணை நெஞ்சம்”

இக் கவிதைகளில் எளிய மக்களின் எழுச்சியும் வரதட்சணைக் கொடுமையும் பேசப்படுகின்றன. இழிவுகளை ஒழிக்கவேண்டுமெனும் கவிஞரின் நாட்டத்தைக் காண்கிறோம். முற்போக்கான உள்ளடக்கந்தான்.

எனினும்

“வானமும் ஏழையா?
ஏளிந்தப் பிச்சைப் பாத்திரம்...
நிரம்பாதிருக்கும் பிறை!”

“சூரியத் தூசுகளா
காரிருளில் கண்சிமிட்டுகின்றன?
சின்ன நட்சத்திரம்!”

இக் கவிதைகள் வெறும் கற்பனைத் துணுக்குகளாகக் காட்சி தருகின்றன. விடுகதை போலத் தொடங்கி அதன் புதிர்த்தேடலுக்கும் இங்கு இடமின்றி விடையைக் கூறி ‘முடிந்து’ விடுகின்றன. படிப்பாளியின் உணர்வுக்கோ பொருட்பன்மைக்கோ இத்தகு கவிதைகளில் இடமில்லை. கவிதையின் பொருள் கவிதைக்குள்ளேயே அடக்கம் செய்யப்படுகின்றது. தங்கள் அளவிலேயே உள்ளடங்கிப் போகின்ற ஆமைக் கவிதைகள் இவை.

விடியலா மரணம் தரும்?
விளக்கின் சுடரே
உன்னைத்தான்
பாவம், ஓ. விட்டில்!

குறுகிய வடிவந்தான். எனினும் பெருகிய இரக்கம் இக் கவிதையில் பீரிடுகின்றதே! ஓ, அட்டா எனும் சொல்லாட்சிகளால் வியப்புணர்ச்சியும் சில கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்றது. முரண் அழகால் பொலிவு பெறும் கவிதைகள் சில.

பட்ட மரக்கிளைகள்
கிளைகளின் பசிய இலைகளாய்...ஓ
பச்சைப் பசங்கிளிகள்!

இதனுள் ‘பச்சை’ என்னும் சொல் வண்ணத்தைக் கடந்து ‘உயிர்’ என்னும் பொருளை உட்கொண்டிருப்பதில்தான் முரண் அழகு முகம் மலர்கிறது.

படிப்பாளிக்குத் தன்னம்பிக்கை தருகிற படைப்பே, தளர்ந்து கிடப்பானைக் கிளர்ந்தெழச் செய்கிற படைப்பே இன்றைய தேவை. ‘காயமே இது பொய்யடா...’ காலமானார்களின் சிந்தனை. கவிஞர் அமுதபாரதியின் படைப்புகளில் நம்பிக்கைக் குரல்கள் இடைவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன புள்ளிப்பூக்களில்,

அந்தியில் விழுந்த சூரியன்
அவசியம் வருவான்: காலையில்...

என்றார். காற்றின் கைகளிலும்

முனைவர் இரா. இளவரசு

'தொடர்ந்தெழுது மாணவ!
ஒருநாள் கவிதை வரும்'

என்றும் 'இருளைக்கிழி, வரும் ஒளி' என்றும் 'முற்றிய கறுப்பிருட்டைச்
சின்னஞ்சிறிய அகல் மோதி எதிர்க்க முயல்கிறது' என்றும் நம்பிக்கை
ஒளியூட்டுகிறார்.

'பாதை முடிந்துவிட்டதா?
தொடர்ந்து தொடர்ந்து நட ; உன்றன்
பாதந்தான் பாதை'

எனப் புதுப்பாதை அமைக்கத் தென்பூட்டுகிறார். நம்பிக்கை ஒலிக்கு -
ஒலிக்கு நம் நன்றி.

'அலைபாயும் கூந்தல்
அடக்கிப் பிடித்துப் பின்னலிடு
பரிசெனப் பின்வரும் பூ!'

இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள சிறந்த கவிதைகளில் ஒன்று இது.
அலைபாயும் எண்ணங்களை அடக்கிப் பிடித்துக் கவிதைப் பின்னலிட்ட
அமுதபாரதி அவர்கட்கும் பாராட்டுப் பூவைப் பரிசாக்கி முடிக்கின்றேன்
நன்றி.

1985

மலையமான் கவிதைகள்

அருமை நண்பர் மலையமான் அவர்களை ஓர் ஆசிரியர், ஆராய்ச்சியாளர், அரிய செய்திகளை எளிமையாகக் கதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் புலப்படுத்தும் எழுத்தாளர், சிறந்த நூலகர் என்றுதான் நான் அறிந்திருந்தேன். இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பைப் படித்த பிறகுதான் இவர் ஓர் உருவகக் கவிஞர் ஆக எனக்குக் காட்சி தருகிறார்.

காட்டு வாழ்க்கை இருட்டிடையே கனிந்த நலத்தின் ஒளி தேடி மனித மேன்மைக்காகப் பாட்டிசைக்கும் மலையமான்.

'எழுதுகின்ற ஆசிரியர் தவறு செய்தால்
என்றைக்கு நன்மைகள் எழுந்து நிற்கும்?'

என்று வினா எழுப்புகிறார்.

'நன்றின் பால் உய்க்கும் அறிவுக்கடமை' எழுத்தாளனுக்கும் அவன் எழுத்துக்கும் இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகின்றார்.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் பாடல்கள் (1954 ஆம் ஆண்டு முதல்) முப்பத்தைந்து ஆண்டுக்கால எல்லையில் உருவாகியுள்ளன. 'கல்வி மணம்', 'பிரசண்ட விகடன்', 'தமிழ்நாடு' முதலிய இதழ்களில் வெளிவந்த தொடக்கக் காலக் கவிதைகள் ஓசை நயம் மேலோங்கி ஓட்டம் மிகுந்துள்ளன. கால ஓட்டத்தில் கவிஞர் கருத்துக்கு அழுத்தங் கொடுக்கத் தொடங்கியிருப்பதைப் பிற்காலக் கவிதைகளில் காணலாம்.

பெரும்பாலான கவிதைகளில் உருவகங்கள் இளநகை புரிகின்றன. எனினும் உருவகங்களின் அடுக்குகளாகவே அமைந்துள்ள பெண்மை, குழந்தை, உண்மை நூலகர், சாதுகள், இராப்பிச்சைக்காரன், கோடைக் காலம், தேவையின் சின்னம், கண்ணீர் முத்து, கருநாக்குக் கட்டழகி ஆகிய கவிதைகள் தனித்துச் சுட்டத் தக்கன. மலையமான் அவர்களை 'உருவகக் கவிஞர்' என அழைக்கச் செய்கின்றன இவை.

செழுந்தமிழ்க் கவிதை மரபை நன்கறிந்த மலையமான் புறநானூற்றுச் சாயலில் பாடியுள்ள இரண்டு பாடல்கள் (பக். 21, 26) மொரிசியசு, ஈழத்தமிழர்களின் நிலைமையைப் பேசுபவை. இக்கால நடப்புகள் இறந்தகால வடிவில் எளிமை எழிலோடு சொல்லப் பட்டுள்ளன.

' வெண்தாடி வேங்கை அடியை ஒற்றிப்
பண்பாடி வந்த பைந்தமிழ்ச் சிறுத்தை'

எனப் பாரதிதாசனைப் படம்பிடிக்கும் இவர், அவரின் பாடலுக்கும் ஆட்பட்டிருக்கிறார் என்பதை 'நம் தமிழ்' 'பொழுது விடிந்தது' ஆகிய கவிதைகள் எனக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

பலரும் பாடியுள்ள பாடு பொருள்களையே பெரும்பாலும் இவரும் பாடுகிறார். எனினும் அவற்றில் பல அரிய செய்திகள் பொலிவுறுகின்றன. (பக். 18, 19, 21....)'உண்மைநூலகர்' என்னும் பாடல் இதற்கு முன் பிறரெவரும் பாடாதபொருளில் அமைந்துள்ளதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

' குழந்தைக் காகவே யாத்திரை சென்றவர்
பிள்ளைகள் தொல்லையில் சொல்லிக் கொள்ளாமல்
பாத யாத்திரை கிளம்பு கின்றார்கள்'

என்று நகைச்சுவை தோன்றப் பாடும் இவர், நையாண்டி செய்வதில், கிண்டற் சுவை தோன்றப் பாடுவதில் வல்லவர் என்பதை 'இன்று முதல் யான்', 'சரி நிகர் சமானம்' 'பெண்ணே தெய்வம்', 'சிந்தனையாளர்கள்' முதலிய கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

மனித மேன்மைக்காகப் பாட்டிசைக்கும் கவிஞர் மலையமான் அவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்திற்குப் பரிந்துரை செய்வதில் நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன்.

■

1989

அமெரிக்காவில் பெருங்கவிக்கோ

உலகம் சுற்றிய தமிழர் என்று பெரியவர் ஏ.கே. செட்டியாரைத் தமிழ் உலகம் அழைத்து மகிழ்ந்தது. 'குமரிமலர்' ஏடு தந்த அவர், தான் கண்ட நாடுகளையெல்லாம் தமிழர் பயன் பெறும்வகையில் காட்டி மகிழ்ந்தவர். இன்று உலகம் சுற்றும் ஒருபெரும் தமிழராகத் திகழ்பவர் "தமிழ்ப்பணியை"த் தந்துவரும் பெருங்கவிக்கோ வா.மு.சே. அவர்கள். பார்க்காத நாடில்லை என்று சொல்லும் வண்ணம் உலகின் பற்பல பகுதிகளுக்கும் பறந்துசென்று கண்ட காட்சிகளைக் கொண்ட பதிவுகளை உரைநடையிலும் கவிதையிலும் தொடர்ச்சியாகத் தமிழர் பயன்பெறும் வகையில், நூல் வடிவில் தந்து வருகிறார்.

உலகளாவிய பல மன்றங்களோடு தான் தொடர்பு கொண்டிருப்ப தோடு தமிழ் - தமிழர் நலம் நாடும் உலகளாவிய பல மன்றங்களையும் உருவாக்கிச் செயற்பட்டு வருபவர்.

முகவை மாவட்டத்துச்சிற்றூர் ஒன்றில் பிறந்து சென்னைக்கு வந்த இவரை இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னரே நான் அறிவேன். "முயற்சி திருவினையாக்கும்" என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு இவரைப் போல் எடுத்துக்காட்டாய் அமைபவர்கள் மிகச் சிலரே. ஓராசிரியப் பள்ளியில் பணியைத் தொடங்கிப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டம் பெற்று, பாரெங்கும் பறந்து வரும் இவர் தனித்தன்மை மிக்க தோற்றப் பொலிவினர். நெடிய உருவம், நீண்ட மீசை, முழுக்கைச்சட்டை, மாலையாய் அழகு செய்யும் வண்ண மேல்துண்டு, ஓங்கிய குரல், இவற்றிற்குச் சொந்தக்காரராகிய இவர் எல்லோரினும் தனித்து அறியத்தக்கவகையில் எந்த அவையிலும் தன் இருப்பையும் இயக்கத்தையும் காட்டிக் கொண்டிருப்பவர்.

பல்கலைக்கழகமென்னும் வகையில் நல்லதோர் குடும்பம் வாய்த்திருப்பது இவர் பெற்ற பேறு! இடையறாத இவர் பணிகளுக்குத் துணைவியாரும், பிள்ளைகளும் மகிழ்வோடு துணையிருப்பதும் அவர்களை இவர் அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்வதும் குறிப்பிட வேண்டிய சிறப்புகள்.

பெருங்கவிக்கோ அவர்கள் ஆண்டு தவறாமல் தன் பிறந்த நாளில் ஒரு நூற் குழந்தையைப் பெற்று மகிழ்வதில் பெருவிருப்பினர். அந்த வரிசையில் இந்த ஆண்டில் பிறப்பெடுப்பதே “அமெரிக்காவில் பெருங்கவிக்கோ” எனும் கவிதைத் தொகுப்பு. பயண நூல்கள் பலவற்றை முன்னரே தமிழுலகிற்கு வழங்கியவர் இவர். அவ் வரிசையில் இவரின் முதல் பயண நூலாக அமையும் “உலக உலா” என் உள்ளம் கவர்ந்த நூல். தன் முதல் பயண நூலை உலக உலா எனப் பெயரிட்டு அழைத்தவர் இன்று உலகம் முழுவதும் பலமுறை உலா வருவதை எண்ணி உவகையடைகிறேன்.

அண்மையில் வெளிவந்த ‘விடுதலைச் சுவடு’களில் நடுநிலை நின்று அறச்சினத்தோடு நாட்டு நடப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ள திறம் பாராட்டத் தக்கது.

இந்தத் தொகுப்பு, வானில் பறந்தபோதும், மேடையில் இருந்தபோதும், விருந்தில் மகிழ்ந்த போதும், பயணத்தில் காத்திருந்த போதும் எனப் பற்பல சமயங்களில் பிறந்த கவிதைகளின் சிறந்த தொகுப்பாகும்.

விண்ணிலிருந்தும் மண்ணிலிருந்தும் வியப்பளித்த இயற்கை அழகைப் பல கவிதைகளில் படம் பிடித்துள்ளார். அவரின் இறையன்பு நூல் முழுவதும் இழையோடுகிறது. பாடல்களுக்குக் கீழே தந்துள்ள அடிக்குறிப்புகள் மிகவும் பயனுடையவை. பாடலைப் புரிந்து சுவைக்கப் பயன்படுபவை. துணைநின்ற நண்பர்களையும் அவர்களின் குடும்பத் தினர்களையும் ஆங்காங்கே குறித்துச் செல்வது பெருங்கவிக்கோவின் நன்றி மறவாப் பண்பை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

பல நேரங்களில் அமெரிக்காவில் பல இடங்களில் பாடப்பெற்ற, இப்பாடல்களிலும் மொழி - இனம் சார்ந்த கொள்கை முழக்கங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“தோன்றிய மூத்த பல
தொன்மொழி மறைந்தன - ஆயின்
தொன்றுதொட் டேநின்று
வென்றுதான் நிலைப்பவள்”

என்று மெக்சிகோ நாட்டுக் கவிஞர் மாநாட்டில் தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பைப் பாடுகிறார்.

சிக்காகோ நகர நூலகத்திற்குச் சென்ற போதும்.

“எம் தமிழ் நூற்கள் இங்கே
இருக்காதா தேடிப் பார்த்தேன்

தம் தமிழ்த் 'தினமணி'ப் பேர்
தமிழிதழ் கண்டேன்''

என்று தமிழையே தேடும் வண்டாகிறார்.

வாஷிங்டன் பால்டிமோர் தமிழ்ச் சங்கக் கவியரங்கில் பாடும் போதும் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் புறக்கணிப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

“ஆட்சியில் தமிழங் கில்லை
ஆலயம் தமிழங் கில்லை
காட்சியில் தெருக்க ளெங்கும்
கவின்தமிழ் இல்லை கல்வி
நாட்டத்தும் தமிழோ இல்லை - தமிழன் இன்று
நடைப்பிணம் தெரிந்தீரா நீர்
மீட்சியைத் தமிழ்த்தாய் காண
விதிவழி சிந்தித் தீரா?”

என்று அமெரிக்கத் தமிழரைக் கேள்வி கேட்டு

“எங்குநீர் வாழ்ந்த போதும்
எல்லாமே பெற்ற போதும்
பொங்குநம் தமிழ் உணர்ச்சி
பூரிக்கும் செயல் களாலே
மங்கலத் தமிழ் மொழிக்கே
மகுடங்கள் சூட்டி வாழ்க!

என்று வாழ்த்தும் போதும் வா.மு.சே. அவர்களின் வளமான தமிழ் நெஞ்சம் புலப்படுகிறது.

கவிதைக்கு அழகு செய்யும் உவமைகள் நிறைந்துள்ள இத் தொகுப்பில் எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றிரண்டைச் சுட்ட விரும்புகிறேன்.

“மான்ட்ரியல்” நகரைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற மலைத் தோட்டத்தைக் கண்டு மலைப்படைந்த கவிஞர்

“...சட்டை
கழற்றிய மாந்தரின் கட்டழகு மேனி
எழில் போலத் தோன்று மலைகள்

என்று புதிதாக உவமிக்கிறார்.

“கடலொடு சேரும் உப்புக்
கரிக்காத பெரிய ஏரி
நடமிடும் கலங்கள் ஓடும்
நன்னீரை உடைய ஏரி
இடம் பெரிதான ஏரி

இனிமையாம் தன்மை கண்டேன்
உடம்படு மெய்கள் போல
உயர்பூமி கலத்தல் கண்டேன்."

சிக்காகோவின் சிறப்பைப் பாடும் இக் கவிதை உணர்ச்சியோட்டத் திற்கும் உவமை நயத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்துள்ளது.

"நானில விந்தை நயாகரா" என்ற கவிதை வெள்ளப் பெருக்கோடு போட்டி போடும் உணர்ச்சிப் பெருக்கு எனலாம்.

வியப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்திப் பாடும்போது அழகிய கற்பனையொன்று மலர்கின்றது. இயற்கைத் தாயின் வேதனைக் கண்ணீரின் சாயலாகத் தெரிகிறது.

"அம்மம்மா என்ன மாட்சி
அட்டாஓ! வியப்பின் ஆட்சி
விம்மியே இயற்கைத் தாயாள்
வேதனை கொண்ட போதில்
தம்விழி வடித்த நீரின்
சாயலைக் காட்டி னாளோ"

இவ்வாறு உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்றும் காணாதவற்றைக் கண்டு கற்பனை விரியும் பொழுதும் கவிஞரின் நெஞ்சம் "இப்படியிருக்கிறதே என்தமிழ்நாடு" என்னும் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

"அன்னைத் தமிழ்மக்கள் அந்தோ படமோகம்
பின்னால் நடிகர்கள் பின்பற்றல் - இந்நாளில்
ஊழலில் உழன்றும் ஒருநடிகை தாள்வீழல்
தாழ்வோ தாய்நாடு சாற்று"

என்னும் வெண்பா இதற்குச் சான்றாகும்.

பெருங்கவிக்கோ, 'குமரிமுனையிலிருந்து தலைநகர் சென்னை வரை' தமிழ்நடைப் பயணம் மேற்கொண்டவர் என்பதைத் தமிழகம் அறியும். இது நிலங்கடந்த தமிழ்ப்பயணம்! கடல் கடந்தும், வான் கடந்தும் அவர் மேற்கொள்வன தமிழ்ப்பயணங்களே என்பதை உணர்த்தும் வகையில் அமைந்தவையே அவரின் உலகப் பயணங்கள்.

அந்த வரிசையில் வெளிவரும் "அமெரிக்காவில் பெருங் கவிக்கோ" என்னும் இந்த நூலைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன் பரிந்துரை செய்கிறேன்.

■

1998

காற்றுக்கு வயதில்லை

கவிதை என்பது தங்குதடையற்ற உணர்ச்சிகளைத் தாங்கி வரும் மொழிவடிவமாகும். மொழியின் ஆற்றலும் அழகும் கவிதையில் வெளிப்படுத்துவதைப் போலப் பிறவடிவங்களில் வெளிப்படுவதில்லை.

கவிஞன் என்பவன் தன் கண் முன்னே நடக்கும் நல்லவற்றைக் கண்டு களித்தாடுவான். அல்லவற்றைக் கண்டு கொதித்தெழுவான். கெட்டவற்றை வேரோடு சாய்க்கவும், நல்லவற்றைப் புதிதாக ஆக்கவும் குரல் கொடுப்பான். இதை இதைச் செய்யாதீர்கள் என்று கட்டளையிடுவான். இதை இதைச் செய்யுங்கள் என்று ஆணையிடுவான். தனித்து நின்று தலைவனைப் போல் ஆணையிடுவான். கூடி இணைந்து தொண்டனைப் போல் பணியாற்றுவான்.

புயலும் அவனே, தென்றலும் அவனே, நீரும் அவனே, நெருப்பும் அவன். சுரண்டுவோர்க்கு நெருப்பாக இருப்பவன். சுரண்டப் படுவோர்க்கு நீராக இருப்பான். இதனால்தான் உலகம் முழுவதும் எழுதுகோல் ஏந்தியவர்களில் ஆளுவோரின் அடக்குமுறைக்கு ஆளானவர்களாகக் கவிஞர்களே பெரும்பான்மை இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே மக்களின் மனத்தை அவர்களே பெரிதும் ஆட்சி செய்கிறார்கள்.

இனிய நண்பர் காவிரிநாடன் கவிதையோடு புதினம், நாடகம், உருவகக் கதைகள் எனப்பல இலக்கிய அடிவங்களை முன்னரே பன்னூல்களாகப் படைத்தளித்தவர். சோழ நாட்டுக்காரராகிய இவர்க்குக் 'காவிரி'யின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு. இத் தொகுப்பிலும் காவிரியே (ப. 142) என்றொரு பாடல் உண்டு. திருவளர்க்கும் திருச்சி மாவட்டம் (ப. 129) எனப் பழைய திருச்சி மாவட்டப் பெருமைகளை அடுக்கிக் காட்டுகிறார்.

'சிற்பத்தைச் செதுக்குதல் போலே நாளும் நாளும் சிந்தனையைச் செதுக்க வேண்டும்' - என்று அறிவுறுத்தும் கவிஞர் மனிதனைத்தேடி

அலைந்து அவன் மனத்தினைத் திருத்தவே தான் எழுதுகோல் ஏந்தி
யிருப்பதாகப் கூறிப்

'புரட்சியைப் பயிரிட உழுகின்றேன் - புதுப்
புதுமைகள் பூத்திட எழுதுகின்றேன்'' (ப.27)

என்று அறிவிப்புச் செய்கிறார். தளர்ச்சியடையாமல் தன்னம்பிக்கை
யோடு வாழ வேண்டும் என்று பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றது.

'தன்னம்பிக்கை எனும் கொம்பு - நீ
தாவிப்படர்வாய் எம்பு' (ப. 25)

'தோல்வியைக் கண்டு துவளாதீர், தோல்விகள் எல்லாம்
வெற்றிகளாகும்' என்று ஊக்கப் படுத்துகிறார்.

சிரிசிரி சிரிசிரி சிரிசிரி
சிலுசிலு, குளமென சிரிசிரி
உரிபடும் கனியென சிரிசிரி
உடைபடும் குமிழெனச் சிரிசிரி
தறியிடை இழையெனச் சிரிசிரி
தகதக முகமென சிரிசிரி (ப. 167)

சிரிப்பது கவலையைத் தீர்ப்பது என்கிறார்.

'கற்பனைக் கருவி' எனும் பாடல் தனித்துச் சுட்டத்தக்கது.

தினம் தினம் கிழக்கிலும்
தினம் தினம் மேற்கிலும்
திருப்பங்கள் நிகழ்வது இயற்கை!
திருவருள் என்பது செயற்கை!

மனிதனின் கற்பனையில்
மலர்ந்த கருவிதான்
கடவுள் என்பது - அட!
கடவுள் என்பது!

சர்வ வல்லமை - ஆ
சகல ஆளுமை
கருவிக்கு இல்லை - கடவுள்
கருவிக்கு இல்லை!'' (பக். 111 - 112)

தன்னம்பிக்கையுள்ள, தோல்வியைக் கண்டு துவளாத, பகுத்தறிவுமிக்க
மாந்தர்களை உருவாக்க வேண்டும் எனும் கவிஞரின் விருப்பம் பல
பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளது.

மண்ணின் மைந்தராகிய காவிரி நாடன் பல்லாண்டுகள் அரசு
அலுவலராகப் பணியாற்றிக் கடைசியில் கல்லூரி நிதியாளராகி

ஓய்வுபெற்றவர். பட்டறிவு மிக்குடையவர். பட்டுணர்வு (ப. 36) எனும் பாட்டில்

“சட்டுக் கொண்டதால் - சூழ்ச்சியில்
சுருண்டு மீண்டதால்
பட்டுப் பார்த்ததால் - பன்முறைப்
பக்குவப் பட்டதால்”

தான் தெளிவடைந்ததைப் பாடுகிறார். கோப்புகளோடு பணிக்காலத்தின் பெரும் பகுதியைப் பகிர்ந்து கொண்டுள்ள இவர் சீர்மிகு நிர்வாகம் (ப. 59), பேனா பிடிப்போர் (ப. 61) என்னும் பாடல்களில் சிவப்பு நாடா முறையை மாற்றி எளிமையான கோப்புமுறை நமக்கு வேண்டும் என்கிறார். அழகாகவும் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையிலும் அவர் பாடுவதைப் பார்ப்போம்.

“மலைமலையாய் நிமிர்ந்திருக்கும் கோப்புக் கட்டு
மலையல்ல! மண்ணல்ல! மக்கள் மக்கள்!
நிலைசொல்லும் மூச்சுஞ்சல் உயிரின் தேடல்
நிறுத்திவைக்கும் வண்டியல்ல! வாழ்க்கை யோட்டம்!
இலைதின்னும் புழுக்கூட பழுத்து விட்ட
இலைப்பக்கம் போவதில்லை! நேரம் பார்க்கும்;
வலைக்குள்ளே சிக்குண்ட மீனைப் போல
வதைக்காதீர் கோப்புகளைத் தேக்கி தேக்கி’ (ப. 60)

மூச்சுஞ்சல், உயிரின் தேடல், வாழ்க்கையோட்டம் என்னும் சொல்லாட்சிகள் கவிஞரின் ஆற்றலை நமக்குக் காட்டுகின்றன. வாடகை வீட்டில் குடியிருப்போர் படுந்துன்பங்கள் வரிசைப்படுத்தப் படுகின்றன.

“வாடகை வீட்டில் மாய்கிற ஒருவன்
வருந்தி எழுதுகிறான்”

எனத் தொடங்கிப் பாடுகிறார். சில பாடல்கள் கடன் தொல்லையையும், வட்டிக் கொள்ளையையும் தவிர்க்கவேண்டும் என்று பேசுகின்றன.

‘ வட்டிக்கு வாழ்ந்தது போதுமடா - நீ
வட்டியால் வீழ்ந்ததும் போதுமடா
வட்டிகள் குட்டிகள் போடுமடா - அவை
வளர்ந்து மந்தையாய்ப் பெருகுமடா!’

என்று அறிவுறுத்துகின்றார். அரசு அலுவலர் சூழலில் அதிக வட்டிக்குக் கடன் பெறுவோரைப் பார்த்ததன் விளைவோ இது? கண்ணை மூடிக்கொள்ளாமல் தன்னைச் சுற்றி நடப்பதைச் சற்றும் தயக்கமின்றிப் பாடும் இவரைப் பட்டறிவுப் பாவலர் என்றே அழைக்கலாம்!

‘இளமையிற்கல்’ என்றாள் ஓளவை - அவளுக்கு முற்பட்ட வள்ளுவன் ஒருவன் இறக்கும் வரையில் கற்கலாம் என்றான். ‘என்னொருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு’’ என்பது அவன் கேள்வி. கவிஞர் காவிரிநாடன் வள்ளுவரைப் பின்பற்றிக்

‘காற்றுக்கு வயதில்லை; கடற்கரையைக்

காதலிக்கும் அலைகளுக்கும் அகவை இல்லை.’

ஊற்றைப்போல் கசிந்துவரும் கல்வித் தேனை

ஊட்டுதற்குப் பருவங்கள் தேவை இல்லை!

நாற்றைப்போல் வளர்வோரும் நெற்றைப் போல

நெடுவயதில் நிற்போரும் கற்றல் வேண்டும்

கூற்றுவரும் நாள்வரைக்கும் கல்வி வெள்ளக்

கூடலிலே குதிக்க வேண்டும்! நீந்த வேண்டும்!’

என்கிறார். தாய்மொழிக் கல்விக்காகத் தமிழ் மொழிக் கல்விக்காகக் குரல் கொடுக்கும் இவர்

‘இருப்பார்க்கு ஒரு கல்வி

இல்லார்க்கு ஒரு கல்வி

காசக் கொரு கல்வி

கடையோர்க் கொரு கல்வி

கடைப்பிடிப்பது கூடாது - அந்தக்

கண்ணோட்டமே கூடாது’

என்று எல்லோர்க்கும் ஒருபடித்தான கல்வியை வலியுறுத்துகிறார்.

இற்றைத் தமிழர்களின் இழிநிலையை எண்ணி வருந்துகிற, கடிந்துகொள்கிற பகுதிகள் இத் தொகுப்பில் பல உள. குறிப்பாக “ஓ... ஓ தமிழா: நீ தமிழனா?” என்னும் பாடல்கள் தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்கன.

“நேற்று வந்தவர் செல்வர்கள் ஆனார்

.....

நாட்டையும் வீட்டையும் நரிகளுக்குத் திறந்தாய்”

என்று இழிந்த நிலையை எடுத்துக் காட்டி

“மான மில்லாதவனே - அடே

மடையனே! நீ தமிழனா?”

எனக் கடுமையாகச் சாடுகிறார். சினமிகுதியில் கவிஞர்க்குச் சொற்கள் ஏவல் புரிகின்றன.

ஐ.நா.வில் தமிழ் உலவ வேண்டும்; தமிழீழம் மலர வேண்டும்’ என ஆவலுறும் கவிஞர்

வேலுத் தம்பி பிரபாகரா - உன்
வீரமே ஒரு நயாகரா!"

என்று புலிகள் இயக்கத் தலைவரைப் போற்றுகிறார். தமிழின
மேம்பாட்டில் ஆசிரியர்க்குரிய நாட்டம் பல பாடல்களில்
வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

'காற்றுக்கு வயதில்லை' என்பது நூலின் தலைப்பு. காற்றின் மீது
கவிஞர்க்குக் காதல். ஆறு, அருவி, வானம் என்று இயற்கைப்
பொருள்களும் பாடுபொருளாகின்றன.

"அமிழ்த மழையை
அடைகாக்கும் பறவையே!
விரித்த குடையை நீ
மடக்கி வைப்பது எப்போது?"

என்று வானத்தைக் கேட்பது வனப்பு மிக்கது.

புறநானூற்றுப் பாடலொன்றைக் கருவாகக் கொண்டு பாடல்
புனைவதோடு, முத்த விழா (155), டார்வின் காதல் (159) என அயலக
நடப்புகளையும் எழுத்தோவியங்களாக்கியுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

அறுசீர், எண்சீர், விருத்தங்கள், சிந்துவகை முதலிய பலவகை
யாப்பிலும் கவிஞர் பாடுகிறார். ஓயாமலிருக்க (121) அ முதல் ஃ வரை
(128) முதலிய பல பாடல்கள் வடிவ நோக்கில் குறிப்பிடத்தக்கன.
சொல்லாட்சித் திறனுக்கு எடுத்துக் காட்டாய் விளங்கும் பாடல்கள் பல
(33, 34, 40, 43, 64...)

எளிய நடையில் வழக்குச் சொற்களையே பெரிதும் பயன்படுத்தி
இயற்றப்பட்டுள்ள இந் நூலில் சில பாடல்களில் எழுத்துப் பிழைகள்
தென்படுகின்றன. ஒற்றெழுத்துகள் வர வேண்டிய இடங்களில்
வராமலும், வரவேண்டாத இடங்களிலும் வந்தும் உள்ளன. இவை
சிறுபான்மையே. எனினும் தவிர்க்க வேண்டியன. இன்று பலரும்
உட்தலைப்பு அருட்தந்தை என்னும் தொடர்களைக் கையாளுகின்றனர்.
புணர்ச்சியில் அருள் + தந்தை என்பது அருட்டந்தை என்றாகும். அது
இன்று அருகிய வழக்காகிவிட்டதால் அருள் தந்தை என்று இயல்பாகவே
அதனை எழுதலாம். புணர்ச்சிமரபுக்கு மாறாக வழங்குவதைத்
தவிர்க்கலாம்.

கவிஞர் காவிரி நாடன் என் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்.
அலுவல்களின் நெருக்கடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற என்னிடம்
ஓர் அணிந்துரை வேண்டும் என்று அவர் கேட்ட போது அதனை மறுக்கத்
தயங்கினேன்.

ஓரளவாவது நூலைப் படிக்காமல் அணிந்துரைவழங்கும் பழக்கம் இல்லாத நான், முழுமையாக இந்நூலைப் படிக்கவில்லை யென்றாலும் முடிந்த அளவு படித்தேன். புதியவற்றைப் படிப்பதால் பெறும் இன்பம் இணையற்றது. அந்த இன்பத்தை இத் தொகுப்பு எனக்களித்தது. தமிழர்களே! உங்கட்கும் அந்த இன்பம் உரியது! நூலை வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுவீர்களாக என்று பரிந்துரைக்கிறேன்.

■

1999

சுமைதாங்கிகள்

‘எனையிழந்தேன் உன்எழிலில் கலந்ததாலே’ என்று நிலவைப் பாடினார் பாவேந்தர். எழுத்தாளர் ‘வி. ஏ. எம்’ தனையிழந்துத் தான் உருவாக்கிய சுமைதாங்கிகளில் ஒன்றிக் கலந்திருக்கிறார் என்பதை ஊன்றிப் படிப்பார் உணர முடியும். பத்துமாதம் கருப்பையில் வளரும் கருவைப் போல் பல காலம் வி. ஏ. எம்மின் மனப்பையில் கிடந்த கருவே இன்று புதினக் குழந்தையாய் உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. படைப்புக்கும் படைப்பாளிக்கும் உள்ள தொடர்பு இது.

‘...நான் கலந்து பாடுங்கால்...’ என்றார் வள்ளலார். திருவாசகம் வேறு தான்வேறு என்றில்லாமல் உணர்வொன்றிக் கலந்து பாடும்போது தான் ‘ஊன் கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிக்கிறது’. படைத்த வனின் உள்ளம் படிந்து கிடக்கும் என்னும் பரிவோடு பக்கங்களை நோக்கும்பொழுது தான் படைப்பு சுவைக்கும். ஆழ்ந்து நிற்கும் படைப்புள்ளம் தெரியும். படைப்புள்ளத்தைக் காணும் பரிவோடு சுமைதாங்கிகளைப் படித்தேன். நெகிழ்ந்தேன். நெஞ்ச நெகழ்ச்சியை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள அழைக்கின்றேன்’ வாருங்கள், வணக்கம்.

உணர்ச்சிமயமான உரையாடல்கள் எத்தனை! எத்தனை!
இளவேனில் பேச்சுகள்! எரிமலை வீச்சுகள்!
வகைவகையாய்த் தொகைதொகையாய் வருகின்றன.
காட்டாக ஒன்றிரண்டைச் சுட்டுகின்றேன்.

...பர்வதம், ‘அதெப்படி, அப்பு! என் கையைப் பார்த்து என் மகளின் பலனைச் சொல்ல முடியும் என்று கேட்டாள்.

‘‘ரேகை சாஸ்திரத்தில் இது ஒரு புதுக் கண்டுபிடிப்பு’’ ‘‘சரி தம்பி! என் கையைப் பார்த்தே என் பெண்ணுக்குப் பலனைச் சொல்லுங்கள். நல்ல பலனாகச் சொல்லவேண்டும்’’ பர்வதம் தன் கையை நீட்டினாள்.

‘‘ஒரு முன்மாதிரி பாருங்கள். இன்று உங்கள் பெண் சட்டினியும் சாம்பாரும்...’’

மீனாட்சி உடனே இடைமறித்தாள்...

“பொய் பொய். அவ்வளவும் பொய். தம் வீட்டில் இட்லிக்குச் சட்டினியும் சாம்பாரும் போட்டுக் கொண்டால் மற்றவர்களும் அப்படியே தான் சாப்பிட்டிருப்பார்களென்ற கணிப்போ!”

“அத்தே! உங்கள் பெண் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நான் முடிக்கும்முன் முந்தினால் எனக்குப் பிடிக்காது. நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால் இன்று காலை உங்கள் மகள் தோசைக்குச் சட்னியோ சாம்பாரோ?...” மீனாட்சி மீண்டும் குறுக்கிட்டாள்.

“பெரியாத்தா! உங்க மருமகப்பிள்ளையின் ரேகை சாஸ்திரம் பெரிய ஃப்ராடு. இன்று எங்கள் வீட்டில் இட்லியும் இல்லை தோசையும் இல்லை.”

கணேசன் சினங்கொண்டவனைப் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கூறினான். “நீ என்ன என் சாஸ்திரத்தைப் பழித்துப் பேசுகிறாய்” “நான் என்ன உன் வீட்டில் தோசையும் இட்லியும் சாப்பிட்டாய் என்றா சொன்னேன்.”

பர்வதம் வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

பர்வதம் மட்டுமா சிரித்தாள். படிக்கும் நாமும்தான் சிரிக்கிறோம்.

“அப்பன், ஆத்தா, பிள்ளை, எல்லாம் சேர்ந்து நடக்கிறீர்களா? நான் இப்பவே சொல்லிவிட்டேன். அவன் எனக்கு அண்ணனும் இல்லை; நான் அவனுக்குத் தங்கச்சியும் இல்லை. அந்தச் சத்ராவிடம் சொல்லி விடுங்கள். நேற்றோடு அவனுக்குக் கடைசி முழுக்கும் போட்டு விட்டேன். நான் செத்தாலும் அந்தப் பாவி என் கட்டையில் விழிக்கக் கூடாது. அவன் வந்து இந்தக் கட்டையில் விழித்தால் இந்தக் கட்டை வேகாது! கூடப் பிறந்தே கொள்ளிவைத்து விட்டானே. அவன் விளங்குவானா? வில்லித்தேவா? நீ விளங்குவியா?”

கணேசன்தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான். “உங்களுக்கு முன்பாகவே அப்பா போய் விட்டால் அவர்கள் அடக்கத்துக்கு நீங்கள் போவீர்கள் இல்லையா?” கணேசனைப் பார்த்து வீரம்மாகாளி மேலும் வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள். “அவனா சாவான்?” அவன் சாகமாட்டானே! எங்களை யெல்லாம் எடுத்து விழுங்கிவிட்டல்லவா அவன் சாவான். அவன் நீண்ட காலம் இருந்து மிச்சமிருக்கும் எங்கள் குடிசையைச் சுட்டு எரித்து விட்டுச் சாகட்டும்” எப்படி இந்த உரையாடல்? - நிறைந்த அன்பு நெருப்பாக மாறி நம்மையும் சுகுகிறதே!

தொடக்க முதல் இறுதிவரை 'அடுத்து என்ன நடக்கும், அடுத்து என்ன நடக்கும்' என எதிர்பார்ப்புகளை வளர்த்துச் செல்லும்

கதையமைப்பு! புதினத்தைப் படிக்கத் தொடங்கியதுமே “பெரிய பெரிய புண்ணியவான்கள் எல்லாரும் பிறும்மசரியத்தை வலியுறுத்தியல்லவா சென்றிருக்கிறார்கள்” என்னும் கணேசனைக் காண்கிறோம். அவன் மீனாட்சியை மணந்து கொள்வானா? விட்டு விடுவானா?

எதிர்பார்ப்பு தொடங்குகிறது.

ஞானத்தைக் கற்பழித்தது யார்? அவனைக் கற்பழித்து விட்டுக் கணேசனால் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள முடியுமா?

எதிர்பார்ப்பு தொடர்கிறது.

ஞானத்தைக் கற்பழித்தவனை நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்! ஞானம் எப்படி எப்போது தெரிந்து கொள்ளப் போகிறான்?

எதிர்பார்ப்பு வளர்கிறது.

தன்னைக் கற்பழித்தவனை அறிந்து கொண்ட ஞானம் இனி என்ன செய்யப் போகிறான்?

எதிர்பார்ப்பு வளர்ந்து கொண்டே போகிறது.

புதிர்மைப் போக்கில் அமைந்துள்ள கதைப்பின்னல்!

கணேசனையே மணக்க விரும்பி அவனுக்காகவே வாழ்ந்து வந்த மீனாட்சி நாடிமுத்துவை மணக்கத் துணிகிறாள்!

நாடிமுத்துவையே மணக்க விரும்பிய ஞானம் கணேசனை நோக்கி 'நான் மணந்தால் உங்களை மணப்பேன்' என்கிறாள்!

தனக்கெனவே வாழ்ந்து வரும் மீனாட்சியைத் தன் நண்பன் சங்கருக்கு மனைவியாக்க விரும்புகிறான் கணேசன்!

மகன் தவறு செய்திருப்பான் என நம்பாத தந்தை அந்தத் தவற்றுக்கான தண்டனையை மகனுக்களித்து மறுகுகிறார்!

தாலிகட்டிய கணவனிடமே தன் வயிற்றில் வளரும் கரு யாருடையது என மனைவி கேட்கிறாள்!

கருவுக்குக் காரணமானவன் ஒருவன். அவனிலும் வேறான இன்னொருவனின் உருவத்தோடு குழந்தை பிறக்கிறது!

இப்படிப் பற்பல புதிர்கள் நம்மை எதிர் கொள்கின்றன.

தனித் தன்மையுடையன பாத்திர வார்ப்புகள்!

கணேசனும் நாடிமுத்தும் முரண்பட்டவர்கள். சங்கரும் செல்லப் பிள்ளையும் வேறுபட்டவர்கள். வில்லித்தேவர் ஆளுமை நிறைந்த ஊர்த்தலைவர். சண்முகத்தேவர் அடக்க மிகுந்த வீட்டுத் தலைவர். மரகதம் அமைதியின் வடிவம். வீரம்மாகாளி ஆர்த்தெழும் எரிமலை.

ஞானமும் மீனாட்சியும்? கணேசனே ஞானத்திடம் அவளையும் மீனாட்சியையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான்: “நீ அழகியே தான். அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் மீனாட்சி பேரெழில் வாய்ந்தவள். நீ கள்ளங்கபடமற்றவள். மீனாட்சி சூதுவாது கள்ளங்கபடம் எல்லாம் தெரிந்தவள். ஆனால் அப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டாள். உனக்குச் செய்த தீங்கை நீ மறக்க மாட்டாய். ஆனால் மீனாட்சி அக்கணமே மறந்து விட முயற்சி செய்வாள். எனினும் வைராக்கியம் பிடிவாதம் போன்ற குணங்களில் நீங்கள் இருவரும் ஒரே ஜாதி.”

இந்த ஒப்பீடு சரிதானா? முற்றிலும் சரி என்பது படித்து முடித்த பின்பே தெரியும்.

“அவன் குடிப்பான், ஆனால் பகலில் தொட மாட்டான். சூதாடுவான்; ஆனால் அந்த நேரத்தில் குடிக்க மாட்டான். குடித்து விட்டுச் சீட்டாடவும் மாட்டான். பெண்கள் விஷயத்தில் அவன் தவறானவனாக இருந்தாலும் அதிலும் ஒரு கட்டுப்பாடு வைத்திருந்தான். உள்ளூரில் எந்தப் பெண்களிடமும் அவன் சகவாசம் கொள்வதில்லை. வெளி இடத்திலிருந்து பொறுக்கி எடுத்தே பெண்களைக் கொண்டு வந்து சில வாரங்களுக்குப் பின் அனுப்பி வைப்பான். அப்படி அனுப்பிவைக்கும் போது அவர்களுக்கு நல்ல விதமாகச் செய்து அனுப்புவான். ஒரு பெண்ணிடம் அவன் உறவு கொண்டால் அதன் பிறகு பல வாரங்கள் இடைவெளிக்குப் பிறகுதான் வேறொரு பெண்ணை நாடுவான்”

ஆசிரியரே தரும் நாடிமுத்து பற்றிய படப்பிடிப்பு இது. இப்படி ஒரு பாத்திரம் போல் இன்னொரு பாத்திரமில்லாமல் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை துலங்கப் பிறப்பெடுத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உறவுக் குடும்பங்களைச் சுற்றிச் சுழலும் ஒரு கதை தான் இது. எனினும் இக் கதையில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் முகவை மண்ணின் மணத்தைப் பேச்சாலும் செயலாலும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“என்ன தம்பி இப்படி நிக்கிறிய! ஐய தெய்வமே! உங்களை நிக்க வைத்துவிட்டு அவுக ஓடிவிட்டாகளாக்கும்.

அடி மீனா! மீனா! உன் அத்தான் வந்திருக்கு; சீக்கிரம்வா?” (ப. 17)

இந்தப் பேச்சில் முகவை மண் எப்படிக் கமழ்கிறது!

கணேசனையும் மீறி மேலோங்கித் தெரியும் ஒரு பாத்திரம் ஞானம். படித்துப் பட்டம் பெற்ற அவள் 'வீரமறக்குலத்தில் பிறந்தவளடா நான்' எனப் பேசுகிறாள். அப் பேச்சும் சிறிதும் பொய்க்காவண்ணம் குருதியோட்டமிக்க உயிர்ப்பாத்திரமாக வீரமறத்தியாக அவள் உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறாள். தன்னுடைய நோன்பை முடித்துத் கொள்ளும் இறுதிக் கட்டத்தில் நாடிமுத்துவிடம் அவள் பொங்குகிற பேச்சு இருக்கிறதே

அதுதான் கதையின் உச்ச நிலை! அதைப் படிக்கும்போது எழுத்தாளர் வி. ஏ. எம்மிடம் புதுமைப்பித்தனைக் காண்கிறேன்.

“சாபவிமோசனம்” கதையின் இறுதிப்பகுதி.

இராமனின் கால்பட்டு உயிர்த்த அகலிகை சீதையொடு உரையாடுகிறாள்.

“(சீதை) அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள் அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

‘அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்’ என்றுகேட்டாள்.

‘அவர் கேட்டார். நான் செய்தேன்’ என்றாள் சீதை அமைதியாக.

‘அவன் கேட்டானா, என்று கத்தினாள் அகலிகை. அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.’”

புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடும் இந்தக் ‘கண்ணகி வெறி’ யின் வளர்ச்சி நிலையை ஞானத்திடம் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு சொல்ல இன்னும் எத்தனையோ நயங்கள்.

எல்லாவற்றையும் நானே சொல்லலாமா?

ஆக்கிப் படைத்துள்ளார் அருமைத் தோழர் ‘வி. ஏ. எம்’. பானைச் சோற்றுக்குப் பருக்கைப் பதமாகச் சில சொன்னேன். உண்டு மகிழ வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.

1978

இப்படியும் உறவுகள்

என்மம்மா முத்துராக்கு!

உன் பெயரே எனக்குப் புதுமையாகத்தான் இருக்கிறது. கதையின் தொடக்கத்தில் தழைகுழைகளைச் சுமந்து கொண்டு காட்டிலிருந்து வீட்டுக்கு ஓடிவருகிறாய். கதையின் முடிவில் மகனை அழைத்துக் கொண்டு, அச்சம் மிகுந்த சூழ்நிலையில் பர்மாவிலிருந்து தமிழகத் திற்குப் புறப்படுகிறாய்! கதை முழுவதையும் இணைக்கும் உயிரிழையாக ஊடுபாவாக உன்னைத்தான் காண்கிறேன். ஆடுகளுக்குத் தழைகுழை ஒடித்து வருவதிலிருந்தும், ஆண்பிள்ளைகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் தங்கை அங்கம்மாளைச் சிண்டைப்பிடித்து இழுத்து வருவதிலிருந்தும், புகுந்தவீட்டின் அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் சுமந்து கொள்வதிலிருந்தும் உன்னை ஒரு பொறுப்பு மிகுந்தவளாகக் காண்கிறேன்.

கண்ணைப் போல் உன்னைக் காக்கும் கணவனிருக்கவும் கார்மேகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளக் காட்டுக்குப் போகிறாயே. அப்போதெல்லாம் உன்மேல் எனக்குச் சினமேற்படுவதில்லை. 'ஐயோ, பாவம்' என்ற இரக்கந்தான் மேலிடுகிறது. இறந்து போன கணவரோடு 'ஏங்க! ஓங்க சொத்துக்கு ஊர்நச்சனம் பேயா அலெயுது? என்னெயெ ஏங்க ஒண்டியா விட்டுட்டுப் போனிய' என்று கற்பனையில் பேசுவதும், 'அவுசாரி, அவுசாரி' என்று உன்னையே நீ பன்முறை ஒறுத்துக்கொண்டு துன்புறுவதும் உன் நல்ல மனத்தைத்தான் புலப்படுத்துகின்றன. உன் தாய்க்குக் கணவராக வேண்டியவரை நீ கணவராக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை! என் செய்வது? 'டேய்! காருமேகம்! இனிமேலும் நீ என்னெயெ 'வா போ'ன்னு கூப்பிட்டே,... சத்தியமாச் சொல்றேன் - என் பிள்ளெ மேலே ஆணையாச் சொல்றேன்! ஒன்நெஞ்சே வகுந்து ஈரக்கொலெயெப் பிடுங்கிருவேன் பிடுங்கி!' என்று சீறுகிறாயே அப்போது உன்னை ஒரு பெண் புலியாகவே காண்கிறேன்.

ஏலே கார்க்கேகம்!

காலிலே இரும்புச் சங்கிலி பூட்டப்பட்டு அதன் மறுமுனையில் மாட்டப்பட்ட மரக்கட்டையைத் தோளிலே சுமந்த கோலத்தோடு நீ முத்துராக்குவிடம் வருகிறாய்!

உன் கால் விலங்கு அவளால் அகற்றப்படுகிறது. ஆனால்...? அவள் வாழ்வில் அகற்ற இயலாத கொடிய விலங்காக நீ குறுக்கிடுகிறாயே?

நீ தோளில் சுமந்த மரக்கட்டையை இறக்கிப் போட்டாளே, அவள் வாழ்வில் துயரப்பெருஞ்சுமையை ஏற்றிவைக்கிறாயே? "செவ்வெலக்கிடேறி மடுவில் விழுந்திருச்சி என்று, திட்டமிட்டே செயல்பட்டு முத்துராக்கை 'மடு'வில் விழச்செய்கிறாய்! "ஒனக்கு எம்மேலே ரொம்ப ஆசையா? அண்ணன் மேலே ரொம்ப ஆசையா?" என்று அவள் கணவனோடு உன்னை ஒப்பிட்டு அவளிடம் கேள்வி கேட்கிறாய்!

"நம்ம ரெண்டு பேரும் எங்கெயாச்சும் ஓடிப்போயிரலாமா?" என்னுமளவுக்குப் 'பித்து'ப் பிடித்துப் போயிருந்த நீயோ, இறுதியில் பலர் முன்னிலையில் "நான் ஆம்பிளெயா இல்லெயாங்கிறது மத்தவுகளெ விட ஒனக்குத் தான் நல்லாத் தெரியும்" என்று அவளை அவமானப்படுத்துகிறாய்? யாருக்கும் தெரியாமல் அவள் உன்னோடு கொண்ட உறவைப் பலருக்குத்தெரியப்படுத்தும் 'பெருந்தன்மை' உள்ளவனடா நீ! வயதில் மட்டுத்தான் நீ முத்துராக்கை விடச் சிறியவன் என்பதில்லை.

வாரும் ஐயா ஆயாப்பாடி!

என்ன இருந்தாலும் நீர் இப்படி இருந்திருக்கக் கூடாது. உமது எண்ணத்திலெல்லாம் நிறைந்திருந்த கண்ணத்தானை ஏன் கைவிட்டீர்?

"ஒரு நாளைக்கு அதைக்கிட்டச் சொல்லிவிட்டு உன்னைச் சிறையெடுத்துக்கிட்டுப் போறேனா, இல்லையான்னு பாரேன்" என்று சொன்னீரே! சிறையெடுத்தா போனீர்? துன்பச்சிறையில்லவா அவளை வைத்தீர்.

"கண்ணத்தானை நேசித்த அளவு நான் என்னையே நேசித்தேனா என்பது சந்தேகத்துக்குரிய விஷயம்! ஆனால் எங்களால் ஒன்றுகூட முடியவில்லை" என்கிறீர்! ஏன் ஒன்று கூட முடியவில்லை? நீர் பெரிய கோழை. கோழைக்கு எதற்கு ஆசை? "என் கோழைத்தனம் தான் கண்ணத்தானை இழக்க வைத்தது" என்று நீரே ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுக்கும்போது உம்மைத் திட்டுவதால் பயன் என்ன? இரக்கப்படத் தான் தோன்றுகிறது. தாய் தந்தை விருப்பப்படி இந்தியா சென்று வெள்ளையம்மாளை மணந்து வந்தீர். அவளிடம்தான் என்ன சுகக் கண்டீர்? நோயில் கிடந்தே அவள் காலமானாள். சொத்து வசதியுடைய முனைவர் இரா. இளவரசு

உம்மைச் சும்மா விடுவார்களா உம் உறவினர்! இரண்டாம் மனைவியாகக் காதலி கண்ணத்தாளின் மூத்த மகள் முத்துராக்கே உம் வீட்டில் குடிபுக வேண்டிய சூழ்நிலை! அவளுக்கு எந்தக் குறையும் வராமல் பொன் போலப் பொதிந்து கண்போலக் காத்தீர்! அப்படியாவது கண்ணத்தாள் குடும்பத்தின் கவலையைப் போக்கலாமெனக் கருதினீரோ! இறுதியில் நோய்வாய்ப்பட்ட மாமியார் கண்ணத்தாள். "நான் வாழ முடியாத எடத்திலே எம்மகவாழ்றா. அவளே நீ நல்லாப் பாத்துக்கிறுவேன்னு எனக்குத் தெரியும். புருசனுக்குப் புருசனாவும், அப்பனுக்கு அப்பனாவும் இருந்து முத்த முடிபோகக் காப்பத்து" என்று கூறிவிட்டு உம்முடைய மடிமேலேயே தலைவைத்து இறந்து போகிறாள். அவள் இறப்புக்குப் பிறகு நீரும் உடம்பு மெலிந்து உள்ளந் தளர்ந்து போகிறீர்! அடிக்கடி மயக்கம் வருகிறது. அதன் விளைவு? இறப்பு நெருங்கி விட்டது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்த நீர் இறுதியாக மனைவியிடம் "நாம் மறுமணம் செய்துக்கிற கூட்டந்தான். அறுத்துக்கட்டிக் கொள்ளும் பழக்கம் நம்மிடம் உண்டு. ஆகவேதான் நான் சொல்றேன். கடைசிவரை சொத்துக்களை உன் கையிலேயே வைத்துக்கொண்டு உனக்கு விருப்பமான இளைஞனை நீ மணந்து கொள்ளு" என்று சொல்கிறீரே அந்தப் பகுதி கல்லின்மேல் எழுத்தாக நெஞ்சில் கிடக்கிறது.

வணக்கம் கண்ணத்தாள் அவர்களே!

இந்தக் கதையின் வலிவான பாத்திரமாக நீங்கள் தான் நிறைந்திருக்கிறீர்கள்.

இறந்த காலக் கவலைகளிலேயே உங்களைக் கரைத்துக் கொள்வது என முடிவு செய்துவிட்டீர்களா? ஆயர் பாடியே நோக்கி நீண்ட காலமாக உங்கள் நெஞ்சை அறுத்துக் கொண்டிருந்த கேள்வியை, "இல்லெ... எப்ப வாயிலும் நீ, நோத்தா நொப்பங்கிட்டே, 'கண்ணத்தாளெப் பொண்ணு கேளுங்க' ன்னு கேட்டிருக்கியான்னு கேக்க நெனெச்சேன்" என்று கேட்க, அதற்கு அவர், "இல்லெ கண்ணத்தா..." என்கிறார். அப்போது உங்கள் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? உங்கள் மனம் மட்டுமா?

ஆராயிக்கிழவி, உங்களை எண்ணி உள்ளமுருகி 'நாத்து நட்டு, அறுப்பு அறுத்து, வெறகு பொறுக்கிவித்து, ஆடு வளத்து, கோழி வளத்து, சல்லி சல்லியாக் காசு சேத்து, அவளே மாப்பிள்ளை பாத்து, அவளே கடுதாசி போட்டுக் கப்பக்கேள்விக்குப் பணம் அனுப்பி, மாப்பிள்ளைக் காரனெ வரவழச்சி, அவளே தாலி செஞ்சி, துணிமணி வாங்கி, பாக்கு வச்சிக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டவ இல்லே! மக, என்ன சொகத்தைக் கண்டா? கருமாய்ப்பட்ட மக" என்று வருத்தப்படுகிறாளே அவள் நிலைதான் உங்களைத் தெரிந்த அனைவர் நிலையும்.

“எல்லாம் பொலெபாட்டு. மனுச செம்மத்திலே என்ன சொகம் இருக்கு. ஊர்ப்பயசனம் சும்மா கெடந்து அலையது” என்று பட்டறி வல்லவோ உங்களைப் பேசச் செய்கிறது.

என்ன இருந்தாலும் நீங்களே தேடிக்கொண்ட கணவனாகிய அயோத்தியை ‘நானா - குடியா’ என்று மூடிவு கட்டச் சொல்லி ஓர் இரவு அவன் நெஞ்சில் உதைத்தீர்களே, அது சரியா? நீங்கள் இறந்து போனாலும் துயரமும் துணிச்சலும் மிகுந்த பெண்மணியாக எங்கள் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறீர்கள்.

ஆராயிக் கிழுவியோவ்!

உனக்கு எண்பது வயது ஆகிவிட்டதாமே? இன்னும் ஒரு பல் கூட விழவில்லையே! ஆற்றில் குளிக்கப் பெண்கள் கூட்டத்தை அழைத்து வருவதே நீதானாம்.

கண்ணத்தாளுக்காக உன் மனத்தில் ஊற்றெடுக்கிற இரக்கம், முத்துராக்கு ஆயர்பாடியை மணந்துகொண்டால் கண்ணத்தாளின் குடும்பத் துயரெல்லாம் விலகிப் போகும் என்று நீ எடுத்துக்கொள்ளும் அக்கறை... பெருமைக்குரியவள் நீ. உன் வாழ்வு மட்டுமா போற்றத் தக்கதாக இருந்தது? உன் சாவுந்தான். உன்னைவிட மூன்று வயது மூத்த உன் கணவர் - திருத்தங்காள் பாட்டன் - மாரடைப்பால் இறந்து போனதும், “என்னெயெ விட்டுட்டா போயிட்டிய” ன்னு அவர் மேலே விழுந்து நீயும் உடனே உயிர் விட்டாயே, அதைத்தான் சொல்கிறேன். அன்றிற் பறவைகளாகச் சாவிலும் ஒன்றிவிட்டீர்கள். வாழ்க நீங்கள்!

எழுத்தாளர் வி.ஏ. எம். அவர்களே!

உங்கள் முதல் புதினமாகிய ‘சுமைதாங்கிகள்’ காலத்திலிருந்து நீங்கள் வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். அதற்கு என் பாராட்டுக்கள்!

“இந்திய மக்களிடம் ஒரு கெட்ட பழக்கமுண்டு. அவர்கள் எந்தத் தோது பற்றி வெளிநாடு சென்றாலும் அந் நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையோ நடையுடை பாவனைகளையோ ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. உணவு முறைகளையும் விலக்கியே வந்தார்கள். இவ்விதக் காரணங்களால் பர்மிய மக்களோடு எவ்வளவு தூரம் கலந்து உறவாடினாலும் விலகியேதான் வாழ்ந்தார்கள்” என்கிறீர்கள். இந்திய மக்களில் பிறரிடம் இந்தப் பழக்கம் இருக்கிறதோ என்னவோ? தமிழர்களிடம் காணப்படும் ‘தனிப் பண்பு’ இது. ஆதனால் தான் பொன்னாண்டிபுரம், இடத்தால் பர்மாவிலிருந்தாலும் இயல்பால் தமிழகத்திலிருப்பது போலவே தென்படுகிறது.

கதையைப் படிக்கப் படிக்க ‘இப்படியும் உறவுகள். இருக்கின்றனவே’ என்ற வியப்பு ஏற்படுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை மகள்

முறை உள்ள பெண்ணை மணந்து கொள்வது புதுமையாக இருக்கிறது. கதைக்காக நீங்கள் செய்த கற்பனையாக இருந்தால் சாடியிருப்பேன். ஆனால் நீங்கள் தெளிவாகவே சொல்கிறீர்கள். “மகள் முறை உள்ள பெண்ணை மணந்து கொண்டார்கள். இதன் காரணமாக ஒன்று விட்ட அண்ணன் மகளைக் கூட மணக்கத் தயங்குவதில்லை. சிறிது விலகிய உறவாக இருந்தால் அதை முறை உள்ளவர்களையும், விலக்கு அதிக மிருந்தால் சின்னம்மாள் முறை உள்ளவர்களையும் மணந்து கொண்டார்கள். விலக்கு என்பது தங்கை முறையும் மருமகள் முறையுமே” என்று. ஆதலால் நடைமுறையில் நின்று நிலவும் இப்பழக்கத்தைப் பண்பாட்டின் ஒரு கூறாகவே கருதுகிறேன்.

“கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்” எனும் இலக்கிய வரியையே நடைமுறையாகக் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களுக்குக் கணவன் இருக்கும் போதும் இறந்த பிறகும் அறுத்துக்கட்டும் பழக்கமுள்ள அடிமட்டத்தமிழ்ச் சமுதாயம் வியக்கத்தக்க உண்மையாக எதிர் நிற்கிறது. “மணவாளன் இறந்தால் பின் மணத்தல் தீதா?” எனும் பாவேந்தர் கேள்விக்கு அங்கே இடமேது? உங்கள் கதையிலும் அறுத்துக் கட்டும் பழக்கம் கணவனாலேயே மனைவியிடம் சுட்டப்படுகிறது.

“கார்மேகம் - அங்கம்மாள் முதலிரவு நிகழ்ச்சி! அதைக் குறிப்பிடும்போது, “முரண்டு பிடிக்கும் பெண்களுக்குத் துணையாகப் பெரிய வயதுள்ள பெண்கள் கூடப்படுத்திருந்து மணப்பெண் தூங்கிய உடன் எழுந்து வந்து விடுவது ஒரு பழக்கம்” என்று எழுதுவதோடு பெரியவளான முத்துராக்கு தங்கை அங்கம்மாளுக்குத் துணையாகப் படுத்திருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். இச் செய்தியும் எனக்குப் புதுமையா யிருக்கிறது.

பொருள் எவ்வாறு உறவு நிலைகளை வரையறை செய்கிறது என்பதைப் பல இடங்களில் கோடிட்டுச் சொல்கிறீர்கள்.

“நம்ப பய சாதியிலே இல்லாதவளெ எவங்கட்டிக்கிறேங்கிறான்” - இது ஆராயிக் கிழவியின் குரல்.

“நாம இல்லாத குடும்பமாப் போயிட்டோமின்னு சொல்லி இந்தச் சாதிசனம் நம்மளெ எவ்வளவு ஒதுக்கிப் பிடுச்சி பாத்தியா?” - இது கண்ணத்தாளின் கணிப்பு.

செல்வம் படைத்த ஆயர்பாடியோடு மணவுறவு கொண்ட பின்னர் அதற்குமுன் புறக்கணித்தவர்கள் எல்லாம் அக்கறையோடு நெருங்கிப் பழகத் தொடங்குவது எதைக் காட்டுகிறது? அக்கான் - தங்கையரிடையேயும் புதிய மதிப்பீடுகளையல்லவா செல்வம் உருவாக்கிவிடுகிறது. எப்படியிருந்தவர்களை எப்படியெல்லாம் மாற்றி விடுகிறது இந்தச்

செல்வம்! இலைமறைகாயாக இந்தப் பேருண்மையை உணர்த்திச் செல்வதற்கு நன்றி.

உங்கள் முதல் புதினமாகிய 'சுமைதாங்கிகள்' 'மறவர் மணம் பரப்பிற்று' இவ்விரண்டாம் புதினமோ 'கோனார்' பழக்க வழக்கப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. பாத்திரங்களின் பெயரிலேயே 'ஆயர்பாடி'யும் 'அயோத்தி'யும் 'கார்மேகமும்' இடம் பெற்றுக் கண்ணனை முன் நிறுத்துகின்றன. பாத்திரங்களை அழகாக அறிமுகப் படுத்துகிறீர்கள். "இடையில் நான்குமுழுவேட்டி; உடம்பில் அரைக்கைச் சட்டை; இன்றேல் ஒரு பனியன்; தோளில் ஒரு துண்டு; எப்பொழுதாவது காலில் செருப்பு; குறைவாக வைத்து வெட்டப்பட்ட முடி; கைவீசாத நடை; சிறிது சாய்ந்த பார்வை; எப்பொழுதுமே புன்னகை சிந்தும் இதழ்கள்; அப்புன்னகையிலே சிதறி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு வகை ஏளனம்; ஒருவித ஏமாற்றம்; ஒரு மாதிரியான விரக்தி" - இச்சிறிய பகுதி, விதை மணியாய் அவர் வாழ்க்கைப் போக்குகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறதே! கண்ணத்தாள் தன் கணவன் அயோத்தியின் தோற்றத்தை மனக்கண்முன் நிறுத்திப் பார்க்கிறாள். "சிவந்த உடம்பு; வாளிப்பான உடற்கட்டு; பறட்டைத்தலை; தள்ளாடிய நடை; குழறிய பேச்சு; கோவைப் பழம்போன்ற கண்கள்; அவளைக்கண்டதும் அஞ்சி ஓடுங்கும் பார்வை" - ஒளிப்படம் போன்ற படப்பிடிப்பு! கார்மேகத்தைக் கால்விலங்கோடு அறிமுகப்படுத்துவது, அவனே பெரிய விலங்காக முத்துராக்குவிற்கு அமையப் போவதைச் சுட்டவோ?

ஆண்பிள்ளைகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பவளாக அங்கம்மாளை அறிமுகப்படுத்துவது அவள் முதலிரவில் கணவனிடம் முரண்டுபிடித்து வெளியேறுவதை முன்னுணர்த்தவோ?

கதையிறுதியில் சவுருப்பாச்சாக் கிழவனைத் திடுமெனக் கொண்டு வந்து நிறுத்தாமல், அவரது கடைப்புக்கையிலை மூலம் ஆயர்பாடி கண்ணத்தாள் அன்பைப் புலப்படுத்தி (ப. 28), கண்ணத்தாள் அவர் கடையில் பணம் போட்டு வைத்திருந்ததைக் குறிப்பிட்டு (ப. 37), ஆயர் பாடிக்கு அவர் மிகவும் வேண்டியவர் என்பதைச் சுட்டி, அவர் உதவியை முத்துராக்கு நாடியதையும் அவர் அவள் நிலங்களை விற்பதற்காகப் பொன்னாண்டிபுரம் வந்ததையும் (ப. 228) முன்னரே அங்கங்கே குறிப்பிட்டுவருவது சவுருப்பாச்சா இறுதியில் செய்யும் உதவி இயல்பானதே என எண்ணச் செய்கிறது.

அவலச்சுவை மேலோங்கிய இக் கதையில், இடையிடையே நகைச்சுவைப் பகுதிகளும் மகிழ்வளிக்கின்றன. ஆராயிக்கிழவியோடு ஆற்றில் நீராடிக் கொண்டிருக்கும் இளம் பெண்கள், 'ஏங்கெழவி? இப்பக்கூட நீயும் ஒம்புருசனும் ஒரே கொசுவலைக்குள்ளே தாம்

படுத்துக்கிறியளாம்! நெசந்தானே?" என்று கேட்கும்போது எல்லோரும் சிரிப்பது இயற்கைதானே!

"அச்சங்கொண்ட பிள்ளை இன்னு அடுப்பில் ஒளியுமாம். ஆரும் இல்லா வேளையிலே ஆளெப்பிடிக்குமாம்" - இது ஆயர்பாடியைக் கண்ணத்தாள் செய்யும் கிண்டல்!

பர்மாலிலுள்ள பொன்னாண்டிபுரத்திலும் பரமக்குடி வட்டார வழக்கு, பாத்திரங்களின் பேச்சில் அச்சாக விழுந்திருக்கிறது.

"ஆத்தா மாதிரி மகளும் அரிச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்கா! லெவிதம் வேணும்ல்லே அதுட்டங்கெட்ட பயபிள்ளையா!"

"நீங்களுந்தான் அந்தச் கழுதெயப் போட்டுக்கிட்டு இருக்கறிய! விடச்சொன்னா விடுவியளா? நீங்க ஓங்க வாயெ எம்மூஞ்சிக்கிட்டெ கொண்டாரும் போது கொமட்டுது!"

"ஏத்தா! அயோத்திதான் குடிகாரப்பயல். மற்ற சொந்தஞ் சுருத்துக்காரவுக எல்லாம் என்ன செஞ்சிட்டோம்."

இவை மூன்றும் பானைச் சோற்றுக்குப் பருக்கைப் பதம்.

இப்படியே எத்தனையோ செய்திகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். எல்லாவற்றையும் நானே சொல்வது நல்லதாகாது.

எழுத்தளர் வி. ஏ. எம். அவர்களே!

எதிர்காலம் இன்னும் பல நல்ல புதினங்களை உங்களிடமிருந்து பெறும் என்ற நம்பிக்கையோடு விடைபெறுகிறேன்.!

■

1980

நீலம் பயிராகும் வானம்

'தமிழ்மகன்', பஃறூளி பதிப்பகம்!'

இந்தப் பெயர்களே முதலில் என்னை ஈர்த்துத் தமிழ் மகனை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தைப் பெய்தன. நீலம் பயிராகும் வானத்தை வரைந்துள்ள இந்த இளைஞர், இன்னும் இளையராக இருந்த கல்லூரிப் பருவத்திலேயே கவிதை நூல் நெய்தவர். 'சிந்தனை வளத்தைத் திரட்டிக் கொள்ளாமலேயே இளைஞர்கள் எழுத வந்து விட்டார்களே! இவர்கள் என்ன எழுதப் போகிறார்கள்?' என்ற ஏளனக்குரல் இன்று அவ்வளவாகக் கேட்பதில்லை. என்றாலும் இளைஞர்களின் வளர்ச்சிக்கு நீர் வார்க்கும் பணிகள் நிறைவுதரும் வகையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

1957 - 58 திருச்சிராப்பள்ளித் தூயவளனார் கல்லூரியில் இளங்கலை முதலாண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்கு ஆங்கிலச் செய்யுள் நடத்தும் ஆங்கில - இந்திய ஆசிரியர் ஒருவர். சில ஆண்டுகளின் முன்தான் படிப்பை முடித்துப் பணியேற்றிருந்த இளைஞர். அவர் ஆங்கிலக் கவிஞன் கீட்சை ஆராய்ந்து புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கியிருப்பதாகச் சொன்னார். தான் இளைஞனாயிருப்பதால் அப்போது அந்தக் கொள்கைகளை வெளியிடப் போவதில்லையென்றும், ஆண்டுகள் சில கழிந்த பின்னரே வெளியிடுவதாகவும் தெரிவித்தார். 'இளைஞன் சொல் அம்பலம் ஏறாது' என்னும் கவலையை எங்களோடு அவர் பகிர்ந்து கொண்டது இன்றும் நினைவிருக்கிறது.

"இளமையிற் சிறந்த வளமையுமில்லை" என்றும் "சிறுமுதுக் குறைவி" என்றும் இளமையின் ஏற்ற முரைத்தனர் நம்முன்னோர். உரத்த சிந்தனையுடைய இளைஞர்களைப் பார்த்து, கிழடுதட்டிப்போன மனத்தினர் சிலர் 'நீங்கள் எல்லாம் இன்னும் வளர வேண்டியவர்கள். இப்போது எழுதக்கூடாது. இப்படியெல்லாம் எழுதக்கூடாது. பேசக் கூடாது' என்று காயடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதைக் காணும்போது எனக்குச் சினமேற்படுகிறது. அருமையாகச் சிந்தித்து ஆற்றலோடு எழுதும் தமிழ்மகன் போன்ற இளைஞர்களைக் காணும்போது

'எழுதுங்கள், எழுதுங்கள்' ஏராளமாய் எழுதுங்கள்' என்று கூவத் தோன்றுகிறது. தம்மைக் காட்டிலும் தம்மக்கள் அறிவுடையவர்களாய் இருப்பதை 'இனிது இனிது' என வரவேற்ற வள்ளுவன் எவ்வளவு நல்லவன்!

மற்றவர்களுக்கு எளிதில் கிட்டாதபேறு ஒன்று இந்தத் தமிழ் மகனுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. இவரின் பெற்றோர்களே இவர் எழுத்துகளின் முதல் வாசகர்களாக இருப்பதுதான் அது. வாசகர்களாக இருப்பது மட்டுமன்றி எழுத்துப் பணியை வளர்ப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

"சொந்தமெனச் சொல்வதற்கு முன்னோர் சேர்த்த
சொத்துகள் போல் கவிதையையான் ஏற்றுக் கொண்டேன்"

என்று மகனின் கவிதையை ஏற்றுக் கொள்வதோடு

"நிமிர்ந்து நட என்பதுவே எனது வாழ்த்து"

என வாழ்த்தவும் செய்கிறார் இவரின் தந்தைக்கவிஞர். அவரே

"கவிகளிலே பெரியோர்கள் சிறியோரில்லை
கருத்துகளே அவர் கவிக்குச் சான்றாய் நிற்கும்"

எனப் பெரியவர், சிறியவர், முதியவர், இளையவர் வேறுபாடுகளுக்கு இலக்கியத்தில் இடமில்லை என்பதைத் தெளிவாக்கும் போது நமக்கு மகிழ்ச்சியேற்படுகிறது. 'வளமான இளமை வாழ்க, வாழ்க' என வாழ்த்தத் தோன்றுகிறது.

பிள்ளைக்குப் பெயரிடுவதைப்போல ஓர் இலக்கியன், தன்னை உலுக்கிப் பிறக்கும் தன் படைப்புக்கும் எண்ணி எண்ணிப் பெயர் சூட்டுகிறான். இலக்கியம் வாணிகப் பொருளாகிச் சந்தைக்கு வரும்போது பல நேரங்களில் மூலப் பெயர் மறைந்து போகிறது. 1968-இல் நான் எழுதிய ஒரு கதை. எண்ணித் துணிந்து "ஊசல்" என்று அதற்குப் பெயரிட்டிருந்தேன். கதைத்தலைவனின் ஊசலாட்டத்தையும், கதையில் வரும் காவல்துறையினரின் ஊசிப்போன மனத்தையும் காட்டும் வகையில் 'ஊஞ்சல்' 'ஊசிப்போதல்' என இருபொருள்படும் வகையில் பெயர் சூட்டினேன். அக் கதை இரண்டு இதழ்களில் வெளிவந்தது. நெல்லை மாலை முரசில் பரிசுக்கதையாக வெளிவந்தபோது 'கண்ணன் வந்தான்' என்று பெயர் மாற்றம்! சென்னை முத்தாரம் மாத இதழில் 'அழுதால் தீருமா?' என்ற பெயர் சூட்டல்! எண்ணித் துணிந்து இரு பொருள்தரும்படி என்னால் இடப்பட்ட பெயர்? 'படிப்பவன் சிந்தனைக்கு அதிகம் வேலை கொடுக்கக் கூடாது. வேலை கொடுத்தால் விற்பனை குறையும்' எனும் வாணிக நோக்கு இலக்கியத்தின் தலைப்பை மட்டுமா மாற்றுகிறது? சந்தைப் பொருளாகும் இலக்கியம் இப்படிப் பலவற்றைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது.

தமிழ் மகன் இந்தப் புதினப் படைப்பிற்கு இரண்டு பெயர்களைச் சூட்டி யிருக்கிறார். வீட்டில் ஒரு பெயர், வெளியில் ஒரு பெயர் எனச் சில மனிதர்களுக்கு இரண்டு பெயர்கள் இருப்பதில்லையா? பாரதிப் புலவனின் பாடல்வழிப்பட்ட 'வெள்ளை நிறத் தொரு காதல்' தான் இதன் பிள்ளைப் பெயர். 'இதயம் பேசுகிறது' இதழில் பரிசு பெற்று மணந்தபோது இருந்த பெயர். இப்போது நூற்சேலைபூண்டு 'நீலம் பயிராகும் வானம்' எனும் நயமிகு பெயரில் உலாவருகிறது. 'அல்லது' என இரட்டைப் பெயர்களில் வெளிவந்த தொடக்கக் காலக் கதையிலக்கியங்களைப் போல இதனையும் 'நீலம் பயிராகும் வானம் அல்லது வெள்ளைநிறத்தொரு காதல்' எனவும் அழைக்கலாம். வள்ளுவனின் 'கல்லாமை' அதிகாரத்தைப் பட்டவகுப்பிற்குப் பாடமாக வைத்த பல்கலைக் கழகத்தார் இரண்டாவது குறளை எடுத்து விட்டே வைத்திருந்தது இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. வள்ளுவனையே 'ஒழுக்க மிக்கவர்கள்' தணிக்கைக்கு உட்படுத்தும் போது இளந்தலை முறை எம்மாத்திரம்? விழிப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டு கவிதை நூல்களை இதற்கு முன்னரே வழங்கியுள்ள தமிழ்மகனின் கவிதை உள்ளம் இந்நூலின் பக்கந் தோறும் படிந்திருக்கிறது. கதைத் தலைவனாகிய மாதவன் ஒரு கவிஞன். பாரதி, கவிதா, மணிவண்ணன் ஆகிய மைய மாந்தர்கள் எல்லோருமே கவிதை ஈடுபாடு மிக்கவர்கள். சிந்தனையை உரசும் நயமிக்க பல புதிய கவிதைகள் ஆங்காங்கே மணக்கின்றன. தமிழ்மகனின் சமகாலக் கவிஞர்களும் சுட்டப்படுகின்றனர். பாத்திரங்களைப் பிணைத்து நிற்கும் ஒரு பாத்திரமாகவே கவிதை ஊடாடுகிறது. சுருங்கச் சொன்னால் கவிதைக் களத்தில் இயங்கும் ஓர் அழகிய கவிதையாகவே இப் புதினம் இலங்குகிறது.

நூலகம், புத்தகங்கள், அவற்றைப் படிப்பது முதலியவை இந்தக் கதையில் களங்களாக இடம் பெறுவதைப் போல வேறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. கன்னிமாரா நூலகத்தில்தான் கதை தொடங்குகிறது. அதுவே முதன்மைக் களமாகவும் அமைகிறது. கதைத் தலைவனுக்கு நூலகமே "கசந்த நேரத்துக் காப்பகமாகவும், வசந்தம், வனம் எல்லாமாகவும்" அமைகிறது. "ஒவ்வொரு புத்தகமாக எடுக்கும் போதெல்லாம் கவலைகளையெல்லாம் கழற்றிவைக்கிற மாதிரி". இருக்கிறது. தங்களுக்கு அடுத்தபடி புத்தகங்களையே நண்பர்களாக நேசிக்கும் கதைமாந்தர்கள்! நாவல், கட்டுரை, கவிதை எனப் பலவகைப் படைப்புகளிலும் அவர்களுக்கு ஈடுபாடு. கதைத்தலைவனுக்குப் "படிக்கப் படிக்கப் பட்டம் போய்விடுகிறது... அற்பமான விஷயங்களுக்கும் துள்ளுவது போய் விடுகிறது. எதற்கும் பயப்படாத ஒரு கௌரவமான சோம்பல் சூழ்ந்து கொள்கிறது." மையக்

கதை மாந்தர்களாகிய மாதவனும் பாரதியும் 'சுவாசிப்பதை நிறுத்தும் போதுதான் வாசிப்பதை நிறுத்துவார்கள்' போலிருக்கிறது! நூலகப் பண்பும் பயனும் இயல்பாகப் புலப்படுத்தப்படும் அழகே தனி! தமிழ்களின் பரந்த, தேர்ந்த படிப்பறிவு நம்மைப் பாராட்டவைக்கிறது.

பரிசு பெற்றுத் தொடர்கதையாக வெளிவந்தபோது மிகுந்த பாராட்டைப் பெற்ற படைப்பு இது. தொடர் கதைக்கே உரிய 'அடுத்து என்னாகுமோ' எனும் ஆவலைத் தூண்டும் எதிர்பாராத திருப்பங்கள், முடிவுகள் இந்தக் கதையிலும் பல இடங்களில் (பக். 27, 54, 109, 130...) வருகின்றன. எனினும் செயற்கையாகவோ கதைக் கட்டுக்கோப்பைக் குலைக்கும் வகையிலோ அவை அமையவில்லை.

கதைக்களங்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படுகின்றன. நாடகக் காட்சி மாற்றங்கள் போல அவை அமைவதால் அலுப்புத் தட்டாமல் விறுவிறுப்பாகப் படிக்கத் துணை செய்கின்றன. ஒரு களத்திலேயே நெடிது இயலும் தொடர்கதை மரபினின்றும் வேறுபட்டு ஓர் இயலிலேயே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட களங்களில் இயலும் இக்கதை தனித்து நிற்கிறது. தொடர்ச்சியறாமல் துணுக்குத் துணுக்காகக் கதையைப் பின்னிச் செல்லும் நேர்த்தி பாராட்டத்தக்கது.

விடுதியொன்றுக்கு வழிகேட்கும் மனிதரிடம் "நோ என்ட்ரியில் நுழைஞ்சதும் மூணாவது பில்டிங்" எனக் கதைத் தலைவன் வழிசொல்வதும், 'இங்கே யாரும் குளிக்க வேண்டாம்' என அபாய அறிவிப்பு செய்திருக்கும் கடற்பகுதியில் கதைத் தலைவன் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு இறங்குவதும் முரண் நயத்தின் முறுவல்கள்.

தன்னிடம் விடுதிக்கு வழி கேட்டவரிடம் மாதவன் நேரத்தை அரிய மணிகேட்கிறான். இதை எழுதும் தமிழ்மகன் 'லஞ்சமாக ஒரு கேள்வி கேட்டான்' என்கிறார். கடையில் தேநீர்குடிக்கும்போது "ஒருவர் இலவசமாக அரசியல் பேசினார்" 'லஞ்சம்', 'இலவசம்' என்ற சொற்களில்தான் எத்துணை நையாண்டி! இப்படிப் பல இடங்களில் புதுமைப்பித்தன், விந்தன் முதலியவர்களை நினைக்கச் செய்யும் இந்த எழுதுமுறை வாழ்க.

தொடர்கதையாக வெளிவந்தபோதே இதனைப் படித்து ஆசிரியரைப் பாராட்டினேன். அப்போது இந்தக்கதையைப் போலவே 'ஓர் ஆடவன், அவனிடம் மனத்தைப் பறி கொடுக்கும் இரண்டு பெண்கள், அதிலும் ஒரு பெண்ணின் பெயர் பாரதி' என்றமைந்த நா. பார்த்தசாரதியின், 'பொன் விலங்கு' கதையைத் தமிழ்மகனிடம் குறிப்பிட்டேன். அதைப்பற்றி ஏதுமறியாத அவரிடம் நானே நூலைக் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னேன். அந்த ஒற்றுமை மேலோட்டமானது தான். பொன் விலங்கின் கதைத் தலைவன் ஒருத்தியை ஆழமாக

நேசிக்கிறான். அவனை விரும்பும் இன்னொருத்தியிடம் அவன் மனம் சாயவில்லை. இறுதிவரை ஒருத்தி நினைவிலேயே வாழ்கிறான். இந்தக் கதையில் வரும் மாதவன் முதலில் பாரதியிடம் அசையும் தன்மனத்தைச் சரிசெய்து கொள்கிறான். தன்னைப் பாரதி விரும்புவதை உணராமல் மாமன் மகள் கவிதாவை மணக்க விரும்புகிறான். பின்னர், மனம் வேறுபட்டுப் பாரதியை மணக்க முடிவுசெய்கிறான். இறுதியில் சில சூழ்நிலைகளால் கவிதாவை மணக்கும் முடிவுக்கு வருகிறான். காதலைப் பொருத்தவரை கதைத்தலைவன் உணர்ச்சி வயப்படும் ஊசலாட்டக்கார னாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளான். அவனை மணந்து கொள்ளாமலேயே, காதலித்து, அவன் நினைவுகளிலேயே வாழ முடிவெடுக்கும் பாரதி எனக்குப் பிடித்த பாத்திரம்.

தமிழ்மகன் சில சொற்களிலேயே கதைமாந்தர்களின் பண்பு நலன்களை, சூழ்நிலையைத் திறம்படப் படம் பிடித்துக்காட்டி விடுகிறார். விடுமுறை நாளான ஞாயிற்றுக் கிழமை சிறிது அதிக நேரம் உறங்கும் பாரதியை அவள் அண்ணி "ஏன்... ராத்திரியெல்லாம் யார்கூட சுத்தினே?" என்று எழுப்புகிறாள். அண்ணியின் கொடுமை அம்பலமாகிறது. கவிதாவின் தந்தை எப்படிப்பட்டவர் என்பது முதல் உரையாடலிலேயே (32) வெளிப்பட்டு விடுகிறது. குடிசாரத்தந்தை தற்கொலை செய்து கொள்வதாய்க் கையில் வைத்திருந்த மாத்திரைகளை வாங்கிய மாதவன் "சாகறதுக்கெல்லாம் முயற்சி பண்ணாதீங்க ... எப்ப வாழ்ந்தீங்க புதுசா சாகறதுக்கு?" என்று வினவுவது தந்தையின் பண்பையும் குடும்பச் சூழ்நிலையையும் நன்கு படம் பிடிக்கிறது. கட்டடம் கட்டுதல் (119) முறைமன்றத் தொடர்பான பணி (20) ஆகியவை மேலோட்டமாகக் கதையில் இடம் பெற்றாலும் அவற்றை நன்கு அறிந்தவரைப் போலத் தமிழ்மகன் எழுதிச் செல்கிறார். சிக்கண்ட பிராய்டின் 'ஒடிபசு உணர்வுச் சிக்கல்' சுருக்கவிளக்கம் பெறும் இடமும் (94) உண்டு.

இக் கதையில் இடம்பெறும் மாதவன், பாரதி, கவிதா ஆகிய மூவரின் குடும்பங்களுமே குறைபாடுகள் உள்ளனவாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான சிதைவு! குடும்பம் என்னும் அமைப்பின் மதிப்பீடு மாறுவதையும் சிதைந்து போவதையும் உணர்கிறோம்.

வரப்பு வெட்டும் உழவன் மண் வெட்டியைக் கையாளும் முறையை அறிந்தவனாகவும், முடிதிருத்தும் தோழன் கத்தி கத்திரிகைகளைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவனாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். மேலும் அக் கருவிகளின்பால் அவர்கட்கு ஒரு ஈடுபாடே ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆனால் இன்று தமிழில் எழுதி வருபவர்களில் பலர் தமிழ்மொழி என்னும் கருவிபற்றி, அதனைக் கையாளும் முறைகளைப்

பற்றி அறிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை என்பதுபோல் எண்ணுகிறார்கள், எழுதுகிறார்கள். ஆங்கிலத்தைக் கையாளும்போது அதன் மரபிலிருந்து சிறிதும் மாறக்கூடாது என வலியுறுத்துபவர்களே தமிழை மனம் போனபோக்கில் எழுதுகின்றனர். நம் தமிழ்மகன் 'நான் வேறொரு மொழிக்காரனாய்ப் பிறந்திருந்தால் கவிஞனாகியிருப்பேனா' என்று ஐயப்படுகிறவர். இவரது கதைத்தலைவனோ பாரதிப்புலவன் அறிவுறுத்தியதைப் போலக் "குழப்பமான நேரங்களில் எல்லாம் தமிழைத்தான் நாடுவான்" வள்ளுவனில் தொடங்கிப் பாரதி, பாரதிதாசன் எனத் தொடர்ந்து சுஜாதா, சீதையின்மைந்தன் வரை பலரிடமும் பாசங்கொண்டுள்ளார் தமிழ்மகன். சினத்தோடு அமர்ந்திருக்கும் கதைத்தலைவனை "ஆடைகட்டிய நெருப்புபோல் அமர்ந்திருந்தான்" என்னும் போது வள்ளுவரின் "சேர்ந்தாரைக் கொல்லி" சிறப்புப் பெறுகிறது. "...மகிழ்ச்சியைப் பற்றி நினைப்பதற்கு எனக்கு உரிமையில்லையா? இடுக்கண் வருங்கால் எப்படி நடுவது? இன்று புதிதாய் எப்படிப் பிறப்பது? மகாகவியே எப்படி அது?" என்று பாரதி பேசுகிறாள். தமிழ்மகனின் மொழிப்பற்றையும் இலக்கிய ஈடுபாட்டையும் காட்ட இப்படிப் பல பகுதிகளை எடுத்துக் காட்டலாம்.

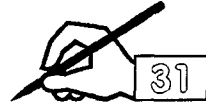
இவ்வளவு ஈடுபாடுள்ள தமிழ்மகனின் எழுத்தில் சில ஒற்றுப்பிழைகள் தென்படுகின்றன. பருக்கைப் பதமாக ஒன்று: அந்த, இந்த எனும் சுட்டடிச் சொற்களின் பின் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகாமல் 'அந்தகாலையிலேயே' (11) இந்த காலத்து (32) ... என்றாங்குச் சில இடங்களில் வரக் காண்கிறோம். எளிதில் களையக் கூடிய சிறிய பிழைதான் இது. பாத்திரங்களைப் பற்றி நின்றே கதையை நடத்திச் செல்லும் ஆசிரியர் "இன்றைக்குள் கைமாறு கருதாக ஒரு ஜீவனை நாம் சந்திக்கப்போகிறோம் என்று அறியாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்" என்று இடையில் நுழைந்து வாசகனின் ஆர்வத்துக்கு நெய்யூற்றுக்கிறார். இந்தப் போக்கு எதிர்கால எழுத்துகளில் இல்லாப்போக்கு ஆகுக.

மாதவன் முதன் முதல் பாரதியிடம் பேசும்போது (14), பாரதி முதன் முதல் கவிதாவிடம் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளும்போது (124) ஆங்கிலத்தில் உரையாடுகின்றனர். இவ்வாங்கில உரையாடலைத் தமிழ் வரிவடிவில் எழுத்துப் பெயர்ப்பு செய்யாமல் மொழி பெயர்த்துத் தமிழிலேயே தந்துள்ளார் ஆசிரியர். இதற்காக அவரைப் பாராட்டலாம். ஆனால் ஓர் ஐயம். இம் மாதவனும் பாரதியும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள். தமிழ் மீது பற்றுடையவர்கள். பாரதிப் புலவனை அறிந்து போற்றுபவர்கள். ஒரு தமிழன் இன்னொரு தமிழனோடு தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலத்தில் உரையாடும் அவலத்தைக் கடுமையாகச் சாடியவன் பாரதிப் புலவன். அறிஞர் வ.ரா. பாரதியிடம் ஆங்கிலத்தில் அறிமுகம் செய்து கொண்டபோது அவன் கொடுத்த சூடு தமிழர்களுக்கு

இன்னும் உறைக்கவில்லை. புதுமை நாட்டத்தைப் புலப்படுத்த இளந்தமிழர்கள் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதுதான் இன்று இயல்பாக உள்ளது. அந்த அடிப்படையில் தமிழ்மகன் இவ்வாறு படைத்துள்ளார் போலும்! எனினும் பாரதியைப் போற்றுகிற, முற்போக்குச் சிந்தனைகொண்ட இப்பாத்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதைத் தவிர்த்திருந்தால் சிறப்பாக இருக்கும்.

குமுந்தையைத் தூக்கி மகிழ்ந்து முத்தமிடும் தாய், இதழில் ஒழுமும் எச்சிலைத்துடைத்துவிடுவதைப் போலச் சில குறைகளையும் சுட்டினேன். எனினும் இவ்விளந் தோழனின் எழுத்துகள் எனக்கு நெகிழ்ச்சியையும் எழுச்சியையும் தருவன. இந்தக் கதையில் கதைத்தலைவனை நோக்கி "ஒரு புரட்சியாளன் மாதிரி எழுதியிருக்கிறீர்கள். பார்ப்பதற்கு அப்படித் தெரியவில்லையே" (51) எனப் பாரதி கேட்கிறாள். இக் கேள்வி தமிழ் மகனையே என் கண்முன் நிறுத்துகிறது. அமைதியாக இருக்கும் ஆழ்கடலில் தான் முத்துகள் கிடைக்கின்றன. இந்தத் தமிழ்மகனிடமிருந்தும் இலக்கிய முத்துகள் பல கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. கதையாக வெளிவந்து கட்டுண்டிருந்த இதனை நூலாக உலவவிடுபவர் உமாபதிப்பக அருமை நண்பர் இராம. சிதம்பரம் அவர்கள். பணிவும் இன் சொல்லும் அணியாகக் கொண்ட அவர்க்கு என் நன்றி. தமிழ்மகனுக்கு என் வாழ்த்துகள்.

1988.

ஈச்சம்பாய்

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம் பெரும்பாலும் இதழ்சார் இலக்கியமே. இதழியல் நீக்குப் போக்குகளைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்படும் கதைகள் இதழ்களின் பண்பு நிலைகளுக்கு ஏற்ப அமைவதை உணர முடியும். இதழ் நடத்துவோரின் விருப்பு வெறுப்பு, எதிர்பார்ப்பு முதலியவை எழுத்தாளனின் படைப்பு உரிமையில் பங்கு கொள்கின்றன. ஓர் எழுத்தாளனே, ஓர் இதழில் எழுதும் கதைக்கும் பிறிதோர் இதழுக்கு எழுதும் கதைக்கும் வேறுபாடு காண முடியும். எழுத்துகளின் தரத்தை வரையறுப்பதில் இதழ்களும் பங்கு பெறுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் சிறுகதைகள். இருபதாண்டுகளில் (1978 - 1998) பல்வேறு இதழ்களில் எழுதப் பெற்றவை. இதழ் நடத்துவோரின் கூட்டல், குறைத்தல், தலைப்பு மாற்றங்களுக்கு இவையும் உள்ளாகி இருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கதைகள் நூல் வடிவில் வரும்போது, தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்பத் திருத்தியமைக்கும் வாய்ப்பு படைப்பாளிக்குக் கிடைக்கிறது.

பயன்பாட்டு இலக்கியம்

மக்கட் பெருங்கடலுள் இரண்டறக் கலந்து 'மானிட சமுத்திரம்' நானென்று கூவு' என்றார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். எழுத்தாளர் சமுத்திரம் இந்த மனித நேயக்குரலைத் தனது எழுத்துகளில் இடைவிடாது எழுப்பிக் கொண்டு வருபவர். 'எழுத்து என்பது சுவையுணர்ச்சிக்குச் சொந்தமானது; இன்பம் பயப்பதே அதன் இறுதி நோக்கம்' என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பவர். நூல்என்பது மாந்தரின் மனக் கோணல்களை மாற்றியமைக்க வேண்டும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் அதன் பயன் என்பது நமது நெடிய மரபின் ஆணியேவர்க் குரலாகும். அம் மரபைத் தழுவி வையத்தைப் பாலித்திட எழுதுகோல் ஏந்திப் பயன்பாட்டு இலக்கியங்களைப் படைத்து வருபவர் நண்பர் சமுத்திரம்.

கண்முன்னே நடக்கும் கொடுமைகளை எதிர்த்துக் குரல்
கொடுக்கும் துணிச்சல்!

காலில் விழும் பண்பாட்டுச் சீரழிவைக் கான்றுமிழும் நெஞ்சுரம்!

மனிதமனத்தின் மென்மையை மேன்மையை ஈரங்கசியும்
இழைகளோடு எடுத்துக்காட்டும் நுட்பம்!

நெஞ்சிலுற்றதைச் செய்கையில் நாட்டும் நேர்மை!

இப் பண்புகளின் ஓட்டுமொத்தமே சமுத்திரம் என்னும்
படைப்பாளி.

வெள்ளைக்கருப்பு

இவர் 'வெள்ளை வெளரென்ற கருப்பு மனிதர்!' பூசிமெழுகாமல்
ஒளிவுமறைவின்றித் தனக்குச் சரியெனப் பட்டதைப் பலர் நடுவே
சாற்றும்போது, இவர் வெள்ளை மனிதர்! ஒடுக்கப்பட்டவர்.
ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகிய 'பாவப் பட்டமனிதர்கள்' பக்கம் சார்ந்துநின்று
குரல் கொடுப்பதால் இவர் கருப்பு மனிதர்!

பல்லாண்டுகள், நடுவண் அரசில் பணியாற்றிய எழுத்தாளர் இவர்.
தன் கதைகளில் அலுவலகச் சூழலைக் காட்சிப்படுத்தும் வகையில்
நேர்த்தியாகப் படம் பிடித்து வருகிறார். சாகித்திய அக்காதெமி
விருதுபெற்ற 'வேரில் பழுத்த பலா'விலிருந்து இத்தொகுப்பில்
இடம்பெற்றுள்ள 'ஈரத்துணி' உள்ளிட்ட பல கதைகள் இதற்குச் சான்றாக
அமைந்துள்ளன.

'அலுவலகப் பவுர்ணமி நாள்' ஆகிய சம்பள நாளின் பரபரப்பும்,
கந்துவட்டிக்காரன். இன்ஸ்டால்மென்ட் புடவை வியாபாரி. மாதச்
சீட்டுக்காரன். நொறுக்குத் தீனி வியாபாரி எனப் பலரின்
படையெடுப்பும், சம்பளத்தில் பலவகையான கடன் பிடிப்பும்,
பணியாளர்களின் உரையாடலும் அலுவலகச் சூழலைக் கண்முன்னே
கொண்டுவந்து விடுகின்றன. (ஈரத்துணி).

'சங்கக்' காலம்

சாதி உணர்வு, மோதல்களாக வெடிக்கும் 'சங்கக் காலம்' இது!
அண்ணன் தம்பியராய், அக்காள் தங்கையராய்ப் பல சாதி மக்களும்
ஒட்டுறவாய் வாழும் ஊர்ப்புறங்களில் அடிக்கடி மோதலும் சாதலும்!
வசதி படைத்த சிலர் தலைவர்களாய், அதிகாரிகளாய்ப் பின்னிருந்து,
அப்பாவி மக்களை உசுப்பிவிடும் கொடுமை! பிற்பட்டோர் தாழ்த்தப்
பட்டோரிடையே நடந்துவரும் இந்தச் சாதி மோதலைக் கதைகளாக்கித்
தனது சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தி
வருவதில் சமுத்திரத்திற்குத் தலையாய தனி இடமுண்டு. 'ஒரு சத்தியத்

தின் அழகையில் இருந்து இதை உணர்ந்து வருகிறேன். இத்தொகுப் பிலும் 'பிணமாலை' 'உயிர் ஊஞ்சல்' கதைகள் சாதிச் சிக்கலைக் கருவாகக் கொண்டவை. மோதிக் கொள்பவர்கள் எந்தச் சாதியினர் என்பதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் நம் உய்த்துணர்வுக்கே விட்டு விடுகிறார் ஆசிரியர். அதுவும் ஒரு கதையில் தாக்க வருபவர்கள், வெளியூர் எதிராளிகளின் சாதியைத் தெரிந்துகொள்ளப் பலமுறை முயன்றும் முடியாமற் போவதாகவும் இறுதியில் ஒரு நெருக்கடியால் இரு தரப்பினரும் ஒரே வண்டியில் இணைந்து செல்வதாகவும் இயல்பாகக் காட்டிச் செல்கிறார். மோதும் களத்தில் மனித மனத்தின் மேன்மையான பகுதியை வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஒரு குழந்தையின் செயல்கள் சிறக்கின்றன. கத்தி கம்புகளோடு நிற்கும் எதிரிகள்! எதிரிகள் என்று அறியாத இரண்டு வயதுக் குழந்தை அவர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பதும், ஒருவரைத் 'தாத்தா' என்று அழைப்பதும், துண்டைப் பிடித்து இழுப்பதும் மங்கியிருக்கும் மனிதப் பண்பைத் தூண்டிவிடும் நிகழ்ச்சி களாக அமைகின்றன.

இ.ஆ. ப.க்கள்

ஆட்சித்துறையிலும், காவல்துறையிலும், இருப்பவர் சிலர் சாதிச் சங்கத்தினராகச் செயற்படுகின்றனர். தனக்கு வழங்கப்பட்ட பதவி நீட்டிப்பு வேண்டாமென்று உரிய காலத்தில் ஓய்வுபெற்ற நேர்மையான இ.ஆ.ப. அதிகாரி பழனிச்சாமி! இவரைச் சாதிச் சங்கத்திற்குத் தலைவ ராக்க முடிவு செய்து அறிவிக்க வந்தார்கள் சாதிக்காரர்கள்! அவர்களில் சாதியெறி பிடித்த இ.ஆ.ப. இளைய அதிகாரி ஒருவர் - பழனிச்சாமியின் மகளைப்பெண்பார்த்துச் சென்று மருமகனாவார் என்னும் எதிர்பார்ப்பில் இருப்பவர்! சங்கத் தலைவர்க்குப் பல வசதிகள் செய்து தரப்படும் என்று சொல்கின்றனர். இந்த நிலையில் பழனிச்சாமி 'மக்களின் வரிப் பணத்தில் சம்பளம் வாங்குவோர் எல்லோரையும் சமமாகக் கருதவேண்டும். சாதி உணர்ச்சி கூடாது' என்று அறிவுரை கூறிச் சங்கப் பொறுப்பை ஏற்க மறுத்துவிடுகிறார். திருமணம் தடைப்பட்டு விடுமோ என வருந்துகின்ற மனைவி, மகள் ஒருபுறம். 'தேறாத கேஸ்' 'கிறுக்கன்' என்னும் சாதிக்காரர்கள் ஒருபுறம். இவர்களிடையே எதை இழந்தாலும் மனிதத் தன்மையை இழக்க விரும்பாத மாவீரராகப் பழனிச்சாமி! அதிகாரிகள் எப்படி இருக்க வேண்டும், எப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதைப் பணியில் இருப்பவர்களுக்கும், ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் உணர்த்தும் பயன்பாட்டு இலக்கியமாய்ச் சிறக்கிறது 'பிணமாலை'.

ஒரு பூமலர்வதுபோல....

என் நெஞ்சை மிகவும் நெகிழச் செய்த கதை 'கட்டக் கூடாத கடிசாரம்'. ஒரு பூமலர்வதுபோல இயல்பாக அவிழ்ந்து மணக்கிறது.

உணர்வு மயமாகி ஒன்றை வைக்கிறது. வழக்கமாக எதிர்கொள்ளும் கதை மாந்தர்கள் அல்லர் இதில் வருபவர்கள். பணியிடைக்காலத்தே பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, தானே நடக்க இயலாத பஞ்சாபகேசன்! திறமையான அரசு அதிகாரியான அவரைக் குளிப்பாட்டுவது முதல் அலுவலகத்துக்குக் கொண்டுசெல்வது, அழைத்து வருவது உட்பட அனைத்துப் பணியிடைகளையும் தோழியாய்த், தாயாய்ச் செய்துவரும் மனைவி இலட்சுமி மாமி! குழந்தையில்லாத இவர்களின் நடப்புகளை உணர்வுகளைச் சுற்றிக் கதைப் பின்னல்!

பஞ்சாபகேசன் ஓய்வுபெறும் நாளில் அலுவலகத்தில் வழியனுப்பு விழா! இறுதியில் ஏற்புரை நிகழ்த்திய பஞ்சாபகேசன், மனைவியை விழி ஆடாமல் பார்த்துக் கைகளை உயரே உயரே தூக்கிக் கும்பிடுகிறார். உடனே இலட்சுமி மாமி 'ஏன்னா, ஏன்னா' என்று பதறி எழுகிறார். 'பஞ்சாபகேசன் கும்பிட்ட கரங்களை இறக்காமல், கொட்டும் விழிகளைத் துடைக்காமல், உடலாட, உயிராட நின்றார். பிறகு கூட்டத்தைப் பார்த்து மீண்டும் திரும்பி, 'எல்லாத்துக்கும் இந்த உத்தமி... இந்த' என்றார். பஞ்சாபகேசனால் பேச முடியவில்லை. கூட்டத்தினரின் கண்களிலும் ஒட்டுமொத்தமாய் நீர் சுரந்தது.' கதையில் நெஞ்சைக் கரையச் செய்துவிடும் பகுதி இது. தியாகத்தின் உருவமான மாமிக்குக் கழுத்தில் புற்று. இன்னும் ஒரு மாதம்தான் உயிர் வாழப் போகிறார் என்று கதை முடியும்போது நெஞ்சம் கனத்துப் போகிறது. இந்தக் கதை என்னைப் பாதித்ததை நண்பர் சமுத்திரத்திடம் பகிர்ந்து கொண்டபோது 'பஞ்சாபகேசனும் லட்சுமியும் வாழ்ந்த மாந்தர்கள். நிகழ்ச்சிகளும் உண்மையானவை' என்றார். இரக்கம் இன்னும் அதிகமானது.

கருநாடகக் கதைகள்

இலக்கியம் என்பது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பதோடு அறிவை விரிவு செய்வதாகவும், கண்டவற்றைப் புதிய ஒளியில் காட்டுவதோடு காணாதவற்றைப் புலப்படுத்துவதாகவும் அமைய வேண்டும். கருநாடக மாநிலத்தில் செய்தி விளம்பரத்துறை அதிகாரியாகப் பணியாற்றியபோது அங்குப் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று அடித்தட்டு மக்களோடு பழகி அவர்களை மையமாகக் கொண்டு பல கதைகள் எழுதியவர் சமுத்திரம். கருநாடக மக்களைப்பற்றி அதிகமான கதைகளை எழுதிய தமிழ் எழுத்தாளர் இவர் என்றும் கூறலாம். புதியனவற்றைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ள அக் கதைகளில் மலைவாழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், பழங்குடி மக்களிடையே நிலவும் தேவதாசிமுறை முதலியன பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஈச்சம்பாய்' அப்படி அமைந்த கதைதான். குருவி சாதி மலைமக்களின் உடைமுறை, நடைமுறை அடிப்படையில் பின்னப் பட்ட இக் கதையின் தலைவி பெல்லிபாய், ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான முனைவர் இரா. இளவரசு

விதவை. இவள் வேறு குலத்தைச் சார்ந்த ஒருவனைக் காதலிப்பதும் அதற்குத் தடையேற்படுவதும், காதலனா, குழந்தையா என அல்லாடித் தாய்மை மேலோங்குவதும் இயல்பாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

ஆகக் கடன்பட்டு மகனை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி விட்டுக் கடன் அடைபடாத கவலை ஒருபுறமும், மகன், பணம் அனுப்ப வில்லையே' என்னும் வருத்தத்தையும் மீறி, அங்கு அவன் நன்றாக வாழ்ந்தால் போதும் என்னும் பாசம் ஒரு புறமுமாக ஊசலாடும் பெற்றோரைப் 'பாசக்கணக்கு' காட்டுகிறது.

விலங்குகள் - பறவைகள்....

மனித உணர்வுகளைத் திறம்பட வரையும் சொல்லோவியரான சமுத்திரம், விலங்குகள், பறவைகள் முதலியவற்றின் வாழ்முறைகளையும், சுற்றுச் சூழல் இயற்கை வளங்களையும் கூர்ந்து நோக்குவதில் வல்லவர். 'ஞானப் பரிணாமம்' என்னும் உருவகக் கதையில் குரங்குகளின் இயல்பை நுணுகி நோக்கி விளக்கியுள்ள திறத்தை முன்னரே கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இத் தொகுப்பில் 'காதல் குருவிகளின் பார்வையிலே... என்னும் கதையில் பறவைகளின் இயல்புகள். அவை கூடு கட்டும் நுட்பம் முதலியன விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. பறவைகளில் ஓர் இணை தனிமைப்படுத்தப்பட்டுக் கதையினூடே வரும் மானிடக் காதல் இணையொடு தொடர்பு படுத்தப்படுகிறது. இறுதியில் மானிடக் காதலின் போலித்தன்மை புலப்படுத்தப்படுகிறது. நாய்களின் இயல்பைக் கூர்ந்து நோக்கி 'ஒரு நாய் இன்னொரு நாயைத் துரத்தும்போது, துரத்தப்பட்ட நாய், வாலை, காலுக்குள் விட்டாலோ, இல்லன்னா மல்லாக்கப்படுத்து நாலு காலையும் மேலத்துக்குளாலோ கடிக்க வந்த நாய் கடிக்காது. ஆனால் இந்த மனுசன் மட்டுந்தான், எதிரி கையெடுத்துக் கும்பிட்டாலும் கும்பிட்ட கையையே வெட்டுவான்' என்று மனிதக் கீழ்மை பேசப்படுகிறது.

சொல்லோவியம்

ஓர் ஊரிலிருந்து இன்னொரு ஊருக்குச் செல்லும் வழியில் அச்சந்தரும் அடர்ந்த காடு: 'இருபக்கமும் பாதைக்கு வேலியான தாவரக் குவியல்கள்... ஈச்ச மரங்களும் பனை மரங்களும் இடித்துக் கொள்கின்றன. கோணல் தென்னை மரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று குல்திக்குப் போவதுபோல் முனைப்போடு நிற்கின்றன. கரடிப் பயங்காட்டும் கன்றுப் பனைகள். பழுத்த நரைவிழுந்த கிழவன்போல் புழுத்த ஓலைகளோடு நிற்கும் பனைமரங்கள்... இவற்றில் சில இடிவிழுந்த உச்சிப் பொந்துகள்... முட்பாம்புகளாய் படமெடுக்கும் கருவேல மரங்கள்... அவற்றின் மேல் படர்ந்து உடம்பைச் சிதைத்துக்கொள்ளும் ஊணான் கொடிகள்.... மற்போர் செய்வதுபோல் நெக்கியடித்து நிற்கும்

சப்பாத்திக் கள்ளிகள், கற்றாழைகள்... இடைவெளிகளை இட்டு நிரப்பும் சுடுகாட்டு எருக்கஞ்செடிகள்...' நீண்ட வருணணையின் ஒரு பகுதி இது. பவவகை மரஞ்செடி கொடிகளை விளக்கும் இப் பகுதியில் இடம் பெறும் சொல்லாட்சிகள் கதையின் பிற்பகுதியில் நிகழ்வரும் கொலைவெறித் தாக்குதலைக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றன. இங்கே மொழியைச் சிறந்த கலைநுட்பத்துடன் கையாளும் தேர்ந்த கலைஞராகச் சமுத்திரம் தென்படுகிறார். (உயிர்ஊஞ்சல்).

ஒருவன், இன்னொருவன் மனைவியைப் புகழ்கிறான். "மேடம் ஃபாரஸ்ட் பகுதிக்குப் போயிருக்கீங்களா... கோணலான தென்னை மரங்கள் பக்கத்துல, முள்ளம்பன்றி மாதிரியான ஈச்சமரங்களின் அருகில், கன்னங்கரேலென்று இருக்கிற பனைமரங்களுக்குச் சமீபத்துல ஒரு மரவகை மட்டும் பளபளப்பாய். ஆகாயத்துக்கும், பூமிக்கும் இடையே நேர்கோடு போட்டதுமாதிரி நளினமாய், ஒயிலாய் நிற்கும். அதுதான் பாக்குமரம். இந்தக் குடியிருப்புக் காடல வெவ்வேறு பெண் மரங்கள்ல நீங்க ஒரு பாக்குமரம். எஸ் மேடம் யூ ஆர் எ அரக்னட் ட்ரீ" கேட்பவள் மனத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்திய திட்ட மிட்ட வருணனை இது. அந்தச் சலனமே, அவள் கணவன் மனத்திலும் குடிபுகுந்து அல்லற்படுத்துவதே 'பாக்குமரம்' கதையின் மைய இழை.

எகத்தான நடை

சொல்லவருவதை நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் ஒரு தொடரிலேயே உணர்த்திவிடுவது ஆசிரியர்க்கு ஆகிவந்த ஒன்று.

'வாயை, ஆபாச ஊற்றாக்கி நாடறிந்த பேச்சாளராகி விட்டார்.'

'அப்போதைய நல்லவளான அந்தப் பெண் அமைச்சர்.'

'அடப்போடா! என்பதுபோல் வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.'

'அன்று அலுவலகப் பவுர்ணமி நாள்'

இப்படிப் பல இடங்கள்!

புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் இழையோடும் நையாண்டிக் குறும்பைச் சமுத்திரத்தின் பழைய கதைகளில் பரவலாகக் காணலாம். இந்தத் தொகுதியிலும் சில இடங்கள்:

அலுவலக நிர்வாகியான முதியவர் அங்குப் பணியாற்றும் மீனாவைக் கண்களால் அளவெடுக்கிறார். "அவளைப் பார்த்த அவரது கண்கள் மார்பகத்திற்கு வந்ததும், மூடிக்கொண்டன. 'சிவசிவ' என்று வாயைப் பேச வைத்தன. பின்னர் மனத்திற்குள் கஷ்டப்பட்டு அவளை ஒரு மகளாகப் பாவித்துக் கொண்டார்'".

“சம்பள நாளில் அலுவலகத்தில் இன்ஸ்டால்மென்ட் புடவை வியாபாரியைப் பார்த்த மல்லிகா, கட்டிய புடவை நழுவிப்போனது போல் தவித்தாள். மாதச்சீட்டுக்காரனைப் பார்த்த சிங்காரம், தானே ஏலத்தில் போகப் போவதுபோல் தவித்தான்.”

“கோதையம்மா நீட்டிய டெலிபோனை, ஒரு பயில்வான் கர்லாக் கட்டையை எடுப்பதுபோல ராமையா எடுத்தார். ஆத்திரத்தில் டெலிபோன் குமிழை, திருதராஷ்டிரன் வீமன் சிலையைப் பிடித்தது போல் பிடித்தபடியே எகத்தாளமான குரலில் கேட்டார்”.

ஆம்! சமுத்திரத்தின் எகத்தாள நடைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் இவை.

கதை மாந்தர்களின் மன உணர்ச்சிகளை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டும் உரையாடல் பகுதிகள் பல. அவற்றுள்:

எந்தக் குற்றமும் செய்யாத தங்களைக் கொலை செய்ய வரும் கூட்டத்தினரைப் பார்த்து “எங்க முகத்தப்பாருங்கய்யா.... நாங்கெல்லாம் ஒங்களுக்கு எதிரியாய்யா? என்ன தப்புயா செய்தோம்? அதையாவது சொல்லிட்டு வெட்டுங்கய்யா” என்று முறையிடும் பகுதி ஒன்று.

மொழி வழக்குகள்

தென்தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த சமுத்திரத்தின் கதைகளில் அந்தப் பகுதிப் பேச்சுவழக்கும், வடதமிழ்நாட்டுப் பேச்சுவழக்கும் கைகோத்துச் செல்கின்றன. அடித்தட்டு மக்கள் வழக்கோடு, அக்கிர காரத்து வழக்கையும் அழகாகப் பதிவு செய்துவிடுகிறார். தொலைக் காட்சித் ‘தமிழ்கிலமும்’ அவர் பார்வைக்குத் தப்புவதில்லை.

‘ஏளா எருமைமாடு... அப்பா சொல்லுறது காதுல விழலே... ஒன் சோலியப் பாத்துட்டுப் போயேம்ளா... முடிச்சாச்சா’

“முடிச்சாச்ச... இன்னுமாளா நிக்கே”

- இது தென் வழக்கு. (118)

“என் கொயந்த...என் கொயந்தஎன் கொயந்தயத் தூக்கிக்கினு போறான். கொயந்தய வாங்குங்க” இது வட தமிழ்நாட்டு அடித்தட்டு வழக்கு (142)

“நோக்கு இப்போ இருபத்தெட்டு வயச இருக்குமோ? கல்யாணம் ஆகி ஆறு வருஷம் தானே இருக்கும்? கடைசி வரைக்கும் ஒன் ஆத்துக்காரர் எப்படி இருக்கார்னு பாருடி- இவரும் நானும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையும் இவர் என்னை வச்சண்டிருந்த நேர்த்தியும் லோகத்துல யாருக்கும் வராதுடி...”

இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த வழக்கு.

இன்றைய இளந் தலைமுறை தொலைக்காட்சியின் தாக்கத்தால் சீரழிவுக்கு உள்ளாவதை இயல்பாக விளக்கும் 'பெரியம்மா மகன்' கதையில் தொலைக்காட்சித் தமிழை -ஆங்கிலங் கலந்த தமிழ்கலத்தை அப்படியே கையாள்கிறார் ஆசிரியர். தொலைக்காட்சி நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்த நிகழ்ச்சியொன்றுக்கு வந்திருப்பவர்களை நோக்கி அந் நிறுவனத்தின் சார்பில் சிம்பா என்னும் பெண்மணி பேசுகிறார்:

'ஹாய் பாய்ஸ் அண்டு கேர்ள்ஸ்! உங்கள் 'ஜிப்சி' சிம்பாவோட மார்னிங் வணக்கங்கள்... ஓகே... சப்பெஜக்ட்டுக்கு வருவோமா? 'ஜிப்சி' நிறுவனத்தின் சார்பில் தொலைக்காட்சியில் நான் கொடுத்த இன்விடேசனுக்கு இணங்கி இங்கே வந்திருக்கிற உங்களுக்கு என்னோட மெனி மெனி தேங்கல். இந்த நிகழ்ச்சி புதுமையானது. பொதுவாக நம்மோட மெஜாரிட்டி எங்ஸ்டர்ஸ் காதலில் ஈடுபடுறதில்லங்க. கேக்கிறதுக்கே கஷ்டமாயில்ல? அதுதான் பேக்ட்டுங்க...''

பாத்திர வார்ப்புக்குப் பயன்படும் இந்த உரையாடல் புதிய 'மணிப் பிரவாளமாக' அமைந்துள்ளது. தொலைக்காட்சித் தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் தான் களையப்படவேண்டிய இத்தகைய கலப்படம்! அளவுக்கதிகமான ஆங்கிலக் கலப்பில் சில படைப்பிலக்கியவாதிகளுக்கு ஆராக்காதல்! நண்பர் சமுத்திரத்தின் எழுத்துகளில் காலவோட்டத்தில் இக் கலப்பு குறைந்து வந்துள்ளது மனங் கொளத்தக்கது.

உய்த்துணர்தல்

சிறந்த இலக்கியம், சில செய்திகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் உய்த்துணர்வுக்கு விட்டுவிடும். மகளுக்குப் பார்த்த மாப்பிள்ளை என்னும் மையக்கருத்தில் வரையப்பட்ட 'முகமறியா முகம்' மாப்பிள்ளை, 'சாண்பிள்ளை' தானா என்பதை இறுதிவரை விளக்காமல் செல்கிறது. வெளிப்படையாக விளக்காததே இக் கதைக்குரிய சிறப்பாக அமைந்து விடுகிறது. சாதி மோதல்கள் பற்றிய கதைகளில் முன்னர் வெளிப்படையாகச் சாதிகளைக் குறிப்பிட்ட சமுத்திரம், இப்போது உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே, உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுங்கள்' என்று விட்டுவிடுகிறார். சில செய்திகள் சொல்லப் படாமல் உணர்த்தப்படுவது வாசகனை மேம்படுத்தும் இலக்கிய மதிப்பாகும்.

விதிவிலக்கு இல்லாத விதிவிலக்கு

பொதுவாகச் சமுத்திரத்தின் கதைத் தொகுதிகள், ஒரு கதையைப் போல் இன்னொரு கதை இல்லை என்னும் முறையில் வகைமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருப்பன. இந்தத் தொகுதியும் அதற்கு

விலக்கில்லை. ஓர் உணர்ச்சி, ஒரு நிகழ்ச்சி, ஒரு பண்பு என ஏதேனும் ஒன்றையே மையமாக வைத்து வரையப்பட்டவையே பல கதைகள். எனினும் 'கட்டக் கூடாத கடிசாரம்' ஒரு புதினத்துக்கான கதை விரிவைக் கருக் கொண்டுள்ளது. இருக்க வேண்டியதை இருப்பதைப் போல் சொல்லும் கலைத்திறனைப் 'பிணமாலை' முதலிய சில கதைகளில் காணலாம்.

கதைக் குழந்தைகளின் மேனியில் இங்கொன்றும் அங்கொன்று மாய் படிந்திருக்கும் அழுக்குகளையும் சுட்டியாக வேண்டும். பின்னோக்கு உத்தியில் பின்னப்பட்ட 'ஒரு சபத்தின் மறுபக்கம்' 'பூவம்மாவின் குழந்தை' ஆகிய கதைகளில் செயற்கைத்தனமும் நாடக மயமாக்கலும் தலைகாட்டித் திரைப்படப் பாணி முகங்காட்டுகிறது. 'காதல் குருவிகளின் பார்வையிலே' போன்ற கதைகளின் முடிவில் ஆசிரியர் நுழைந்து பேசும் பகுதிகள் தனித்து நிற்கின்றன. இவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

படைப்பாளிகளின் மொழிப்பிழைகள்

தமிழ் மொழியின் எழுத்திலக்கணத்தில் மூன்றில் இரண்டு பகுதி புணர்ச்சி இலக்கணம். அதில் வல்லெழுத்து மிகுந்து வரும் இடங்கள். மிகாது வரும் இடங்கள் பேசப்படுகின்றன. அதனை அறிந்து கொள்ளத் தமிழ்ப்படைப்பாளிகள் பலரும் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. 'நொண்டி சென்றான்' என்பது ஒரு தொடர். இதில் நொண்டி என்பது நொண்டி யாகிய ஆளைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல். இதனையே 'நொண்டிச் சென்றான்' என்று இடையில் வல்லெழுத்து மிகுத்துச் சொல்லும்போது, 'நொண்டிக் கொண்டு சென்றான் என்று பொருள் தந்து 'நொண்டி' என்பது வினையெச்சமாகிவிடுகிறது. புள்ளியெழுத்து வெளிப்படுத்தும் பொருள் மாற்றம் புணர்ச்சி இலக்கணத்தைப் புறக்கணிக்கக்கூடாது என்பதைப் புலப்படுத்தும். செங்கற்களிடையே சுதையைப்போலச் சொற்களைப் பிணைத்துச் செல்பவை இந்தப் புள்ளிகள். இவற்றை அறிந்து கையாள வேண்டும். அந்த, இந்த, எந்த என்னும் சொற்களின் பின் க், ச், த், ப் ஆகிய வல்லெழுத்துகளை முதலாக உடைய சொற்கள் வந்தால் முறையே அவ்வெழுத்துகள் மிகும் என்பது எளிய விதி. 'இந்த தொலைக்காட்சி' 'அந்த சுருட்டைத்தலையன்' என்று ஒற்றிடாமல் எழுதுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். நண்பர் சமுத்திரத்தின் எழுத்துகளிலும் இப்படிச் சில பகுதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அடிப்படைவிதிகள் சிலவற்றை மனங்கொண்டாலே போதும். பெரும்பாலான மொழிப் பிழைகளைப் படைப்பாளிகள் தவிர்த்து விடலாம்.

நண்பர் சமுத்திரம் முதலிய நாடறிந்த எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் படைப்புகள் பலவும் இதழ்களில் வெளிவந்தவையே.

அதிலும் மிகுமக்களைச் சென்றடையும் வாணிக இதழ்களில் வெளிவந்தவையே அதிகம். அந்த இதழ்கள், மேட்டுக்குடி அல்லாதோர் நடத்துபவையாயிருந்தாலும், வெளிப்படுத்துவதும் தூக்கிப் பிடிப்பதும் மேட்டுக்குடிப் பண்பாடே. அதனால் அந்த இதழ்களில் எழுதும் எழுத்தாளர்களும் மேட்டுக்குடிப்பண்பாட்டுப் பங்களிப்பாளர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். கருநாடகம், கேரளம் முதலிய அண்டை மாநிலங்களில் இந்தக் கருத்தோட்டம் மேலோங்கிய நிலையைப் படைப்பாளிகளிடையே பார்க்க முடியுமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தமிழகத்தின் தனித்த இந்தச் சூழ்நிலையிலும் தனது வாணிகமய எதிர்ப்புக்கண்ணோட்டத்தைச் சிறிதும் இழக்காமல் படைப்பாக்கம் செய்யும் சமுத்திரக் கலைஞனை 'நின் பணி தொடர்வதாக' என வாழ்த்துகிறேன். தமிழ்கூறு நல்லுலகத்திற்கு இந்நூலை மகிழ்வுடன் பரிந்துரைக்கிறேன்.

■

1998

